

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง

นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-346-660-6

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**A COMPARISON OF THAI LANGUAGE EXPOSITORY WRITING ABILITY OF
MATHAYOM SUKSA THREE STUDENTS AMONG GROUPS CORRECTED
BY TEACHERS , PEERS AND THEMSELVES**

Miss Rungtip Wattanasen

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Education in Teaching Thai

Department of Secondary Education

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-346-660-6

รุ่งทิพย์ วัฒนเสน : การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู เพื่อน และตนเอง (A COMPARISON
OF THAI LANGUAGE EXPOSITORY WRITING ABILITY OF MATHAYOM SUKSA THREE
STUDENTS AMONG GROUPS CORRECTED BY TEACHERS, PEERS AND THEMSELVES)
อ. ที่ปรึกษา: ผศ. ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์, 177 หน้า. ISBN 974-346-660-6.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียง
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู เพื่อน และตนเอง

ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม อำเภอเสริมงาม
จังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2542 ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 3 ห้อง ห้องละ 40 คน ให้นักเรียนทั้ง
3 ห้อง เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการตรวจ แก้
ไขงานเขียนโดยเพื่อน และกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัย
สร้างขึ้นเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว (One – way ANOVA) และทดสอบค่าที (t - test) เป็นรายคู่

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับ การ
ตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุด (\bar{X} ร้อยละ 68.25) รองลงมาคือกลุ่มที่ได้รับ การ
ตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู (\bar{X} ร้อยละ 67.83) และกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง (\bar{X} ร้อยละ
65.95) ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 3 กลุ่ม มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน
โดยเพื่อน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน
โดยครูกับนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู
กับนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
เช่นเดียวกัน

ภาควิชา	มัธยมศึกษา	ลายมือชื่อนิสิต
สาขาวิชา	การสอนภาษาไทย	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา
ปีการศึกษา	2543	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

4083755027 : MAJOR TEACHING THAI

KEY WORD: WRITING ABILITY / M.S.3 / TEACHER / PEER / SELF / CORRECTING

RUNGTIP WATTANASEN : A COMPARISON OF THAI LANGUAGE EXPOSITORY WRITING ABILITY OF MATHAYOM SUKSA THREE STUDENTS AMONG GROUPS CORRECTED BY TEACHERS, PEERS AND THEMSELVES. THESIS ADVISOR : ASSIST. PROF. KAMONPORN BUNDITYANOND, Ph.D., 177 pp. ISBN 974-346-660-6.

The purposes of this research were to study and to compare Thai language expository writing ability of mathayom suksa three students among groups corrected by teachers, peers and themselves.

The subjects were 3 purposively selected classes of mathayom suksa three students of Serm- Ngam Wittayakom School, Serm-Ngam District, Lampang Province in the academic year of 1999. There were 40 students in each class. The three classes were randomly selected to be group 1, 2 and 3. The Thai language expository writings of group 1, 2 and 3 were corrected by teachers, peers and themselves respectively.

The research instrument was the Thai language expository writing ability test which was constructed by the researcher. The data were analyzed by means of arithmetic means, standard deviation, one-way analysis of variance and t-test.

The research results were revealed that :

1. Thai language expository writing ability of mathayom suksa three students of group corrected by peers had the highest arithmetic means ($\bar{X} = 68.25\%$). Next were group corrected by teachers and group corrected by themselves ($\bar{X} = 67.83\%$ and $\bar{X} = 65.95\%$) respectively. Thai language expository writing ability of these three groups were at moderate level.

2. Thai language expository writing ability of students corrected by peers was statistically higher than those corrected by themselves at the 0.05 level of significance.

3. Thai language expository writing ability of students corrected by teachers and by peers was not significantly different at the 0.05 level. Thai language expository writing ability of students corrected by teachers and by themselves was not significantly different at the 0.05 level as well.

Department Secondary Education

Student's signature

Field of study Teaching Thai

Advisor's signature

Academic year 2000

Co-advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลพร บัณฑิตยานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ พร้อมพรรณ อุดมสิน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาตรวจแก้ไข และให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และเนื่องจากทุนวิจัยครั้งนี้ บางส่วนได้มาจากทุนอุดหนุนการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จึงขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์และนักเรียนโรงเรียนเสริมงามวิทยาคม ซึ่งเป็นตัวอย่างประชากร ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บข้อมูล

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ครอบครัว และขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมาจนจบการศึกษา

นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	8
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	9
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 ความหมายของการเขียนความเรียง.....	10
2.2 ลักษณะที่ดีของการเขียนความเรียง.....	12
2.3 องค์ประกอบของการเขียนความเรียง.....	14
2.4 ขั้นตอนของการเขียนความเรียง.....	17
2.5 การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง.....	21
2.6 เกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียง.....	37
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	54
3.1 การศึกษาค้นคว้า เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
3.2 ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร.....	54
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	56
3.4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	62
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	69
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	71
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	72
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	75
รายการอ้างอิง.....	76
ภาคผนวก.....	84
ภาคผนวก ก รายงานผู้ทรงคุณวุฒิ.....	85
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย.....	87
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	91
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	168
ประวัติผู้วิจัย.....	177

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงรูปแบบการเขียนแนวเรื่อง แผนการสอนและจำนวนคาบ.....	57
2	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัชฌิมเลขคณิต ที่คิดเป็นร้อยละจากคะแนนเต็ม และความสามารถในการเขียนที่จำแนกตาม องค์ประกอบของการเขียนทั้ง 5 ด้าน ของคะแนนความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน (Post-test) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู.....	65
3	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัชฌิมเลขคณิต ที่คิดเป็นร้อยละจากคะแนนเต็ม และความสามารถในการเขียนที่จำแนกตาม องค์ประกอบของการเขียนทั้ง 5 ด้าน ของคะแนนความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน (Post-test) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยเพื่อน.....	66
4	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัชฌิมเลขคณิต ที่คิดเป็นร้อยละจากคะแนนเต็ม และความสามารถในการเขียนที่จำแนกตาม องค์ประกอบของการเขียนทั้ง 5 ด้าน ของคะแนนความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน (Post-test) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง.....	67
5	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) ของ คะแนน ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน (Post-test) ของ นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู เพื่อน และตนเอง.....	68
6	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถ ในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการ ตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู เพื่อน และตนเอง เป็นรายคู่.....	69

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ประเทศไทยมีศิลปวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรือง มีภาษาใช้ทั้งในการพูด การอ่าน และการเขียนซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยหล่อหลอมให้ชนในชาติอยู่ร่วมกันเป็นปึกแผ่นมั่นคงตลอดมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัสในที่ประชุมของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2539: 7-8) ถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า

...ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ว่าเขาก็ไม่แข็งแรง เขาต้องพยายามหาหนทางที่จะสร้างภาษาของตนเองไว้ให้มั่นคง เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองมาแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้...

ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นเครื่องมือในการรวบรวมความรู้ และประสบการณ์จากอดีต และเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวิชาการให้แก่ประชาชนในชาติได้มีความรู้เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ดังที่สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2538) กล่าวว่า “ภาษาไทยเป็นปัจจัยในอันที่จะศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการทุกแขนง แม้มีตำราเป็นภาษาต่างประเทศมากมาย แต่การที่จะศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งแล้ว ในหมู่มนุษย์คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่ได้ศึกษาโดยการฟัง หรืออ่านภาษาไทย”

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญดังที่กล่าวมา คือเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการจัดการศึกษาให้แก่เยาวชนของชาติ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรทุกระดับชั้น สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถและมีทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน คือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อันจะเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย

ในกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งทักษะหนึ่ง และมีความสำคัญในชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารด้วยการใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษร ถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และเรื่องราวต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถเก็บเป็นหลักฐานสำคัญ ในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เพื่อให้สังคม และอนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาด้วย ดังที่ ณรงค์ฤทธิ์ ศักดาณรงค์ (2537: 57) กล่าวว่า “ในทางสื่อสาร การเขียนถือเป็นหัวใจสำคัญ เพราะต้องใช้ในการบันทึกข้อความ ใช้ในการถ่ายทอดข้อความ การจด การจารึก การบันทึก สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีบทบาทในการสื่อสารด้วยภาษาเขียนทั้งสิ้น”

การเขียนเป็นการสื่อสารที่ผู้เขียนต้องใช้เวลาและความสามารถในการรวบรวมข้อมูล การลำดับความคิด และการใช้ภาษาส่งสารไปยังผู้รับให้มีประสิทธิภาพ และเป็นการแสดงออกซึ่งความสามารถในการสื่อความคิดไปยังผู้อื่น ดังที่ บันลือ พุกกะวัน (2533) กล่าวว่า “ทักษะการเขียนจัดว่าเป็นทักษะการสื่อสาร คือผู้ใช้ภาษาจะต้องแสดงความสามารถในการใช้ภาษา แสดงออกด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งเป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิด เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ” นอกจากนี้ การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ดีนั้น จะต้องได้รับการฝึกฝนทางด้านทักษะการเขียนมากพอสมควร อีกทั้งยังต้องอาศัยพื้นฐานจากทักษะอื่นมาก่อนด้วย ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2538: 138) กล่าวว่า

“นักเรียนจะเขียนได้ดีนั้น ก็ต่อเมื่อได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนี้ ยังปรากฏว่านักเรียนที่เขียนได้ดีนั้น มักจะเป็นผู้ที่มีทักษะการพูดดี อีกทั้งความรู้ทางหลักภาษาก็เป็นองค์ประกอบประการหนึ่ง ที่ให้นักเรียนเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม และสามารถเรียบเรียงประโยคได้สะดวก”

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และต้องใช้ความรู้จากทักษะอื่นเป็นพื้นฐานมาก่อน จึงจะทำให้เขียนได้ดี มีความชัดเจน และได้ความหมายตรงตามความต้องการ รีเบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette, 1976: 131) ได้กล่าวถึง ทักษะการเขียนไว้ว่า

“...ในบรรดาทักษะทั้ง 4 การเขียนนับว่าเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนที่สุด ในการฟัง และการอ่าน นักเรียนจะได้รับฟัง หรือเห็นข้อความจากผู้อื่น จึงมีบทบาทแต่เพียงตีความ หรือวิเคราะห์ตนเองว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเอง และมีโอกาสให้คำอธิบายสอดคล้องในการสนทนาได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริง จึงจะเขียนข้อความได้อย่างชัดเจนจนผู้อ่านเข้าใจ”

สนิท ตั้งทวี (2529: 118) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 9 ประการดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสารในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือใช้แสดงความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือสำหรับทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยเผยแพร่กระจายความรู้ ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบัน และอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

การเขียนนับว่ามีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของคนเรา การเขียนเป็นการถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิด และจุดมุ่งหมายของคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง โดยผ่านกระบวนการคิดก่อนแล้ว จึงเรียบเรียงเป็นภาษาเขียน ดังนั้นในการเขียนที่จะให้ผู้อ่านและผู้เขียนสามารถสื่อสารได้ตรงกัน จึงขึ้นอยู่กับว่า ผู้เขียนมีความสามารถในการเขียนมากน้อยเพียงใดที่จะเขียนงานเขียนนั้นให้บรรลุผล ตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบ โดยใช้ความรู้ ความคิดในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ตรงตาม จุดมุ่งหมาย ซึ่งผู้ที่มีความสามารถในการเขียนจะต้องอ่านมาก ฟังมาก และฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้เกิดความสามารถในการเขียน ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2531: 8) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนไว้ว่า

“การที่ผู้เขียนจะเขียนเรื่องราวใด ๆ ก็ตาม ผู้เขียนจะต้องมีความรู้สึกลึกซึ้งเป็นประการแรก ความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการเขียนประเภทใด ก่อนที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนสิ่งใดให้ใครอ่านได้ ก็ต้องคิดให้แจ่มแจ้งเสียก่อน แล้วจึงเลือกถ้อยคำใช้ ให้ได้ความหมายที่ต้องการ”

ในหลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้ให้ความสำคัญกับทักษะการเขียน โดยกำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนไว้หลายรูปแบบ เช่น การเขียนเรียงความ ย่อความ รายงาน เล่าเรื่อง จดหมาย คำเชิญชวน ประกาศ และอื่น ๆ ซึ่งการเขียนแต่ละรูปแบบนั้นมีระดับความยากง่าย และลักษณะเฉพาะของการเขียนในแต่ละระดับชั้น ดังระบุไว้ในคำอธิบายรายวิชา ดังนี้

- ท 101 ท 102 เขียนคัดลอกข้อความ เขียนตามคำบอก จดบันทึก เรียงความ ย่อความ ขยายความ เขียนจดหมาย กรอกแบบฟอร์ม แต่งคำประพันธ์ เขียนได้ถูกต้องชัดเจนตรงตามจุดประสงค์
- ท 203 ท 204 เขียนแสดงเหตุผล เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนย่อความ เรียงความ จดหมาย ประกาศ แต่งคำประพันธ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เขียนได้ชัดเจนถูกต้องเหมาะสมตรงตามจุดประสงค์
- ท 305 ท 306 เขียนรายงาน เขียนเล่าเรื่อง เรียงความ ย่อความ จดหมาย ติดต่อกิจธุระ จดหมายเปิดผนึกผ่านสื่อมวลชน โทรเลข ประกาศ คำเชิญชวน เขียนได้ชัดเจนถูกต้องเหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ สามารถแสดงออกทางด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์

คำอธิบายรายวิชาทั้ง 3 ระดับชั้น เห็นได้ว่า หลักสูตรให้ความสำคัญต่อทักษะการเขียนไว้อย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากระดับที่ง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้น โดยเฉพาะระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากคำอธิบายรายวิชาภาษาไทย ท 305 ท 306 เห็นได้ว่ากำหนดเนื้อหาการสอนทักษะการเขียนไว้หลายรูปแบบ โดยเฉพาะการเขียนความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ

แม้ว่านักเรียนจะได้รับความรู้ และการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเพียงใดก็ตาม ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา มีประสิทธิภาพยังไม่น่าพึงพอใจ ดังงานวิจัยของ วัชรภรณ์ สนองคุณ (2533: ง) ที่พบว่า “คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ข้อบกพร่องที่พบในการเขียน คือ เรื่องการสะกดคำ การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือย ไม่ตรงกับความหมายที่ต้องการ การลำดับความคิดและเหตุผลในเรื่องไม่ดี ” และงานวิจัยของ สุวีณา โชติช่วง (2538: ง) ที่พบว่า

“นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 75 ”

ผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ, 2542) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ซึ่งวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ระดับประเทศมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 54.25 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ผ่านเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เขียนเรียงความไม่ได้ และความรู้ในเรื่องการใช้ภาษาไทย อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 – 2544)

เมื่อพบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ยังไม่น่าพอใจ การที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนให้กับผู้เรียนนั้น การจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะทักษะการเขียน ควรเป็นการสอนการเขียนที่เน้นกระบวนการ มากกว่าเน้นเฉพาะผลงานของผู้เรียน ซึ่งจะ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่สนองต่อแนวการจัดการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 และ มาตรา 23 ที่ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด การจัดการศึกษาต้องเน้น ความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละ ระดับการศึกษา... (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542)

การตรวจแก้ไขงานเขียน เป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งในการสอนเขียน ที่เน้น กระบวนการ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะแก้ไข เพื่อลดความผิดพลาดในการเขียนงานเขียนของผู้เรียน และที่สำคัญเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเขียน โดยผู้เรียนที่มีโอกาสทบทวน และได้ แก้ไขข้อผิดพลาด ย่อมปรับปรุงการใช้ไวยากรณ์ และกลไกการเขียนได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีโอกาส (เชิง ชูเกียง : Zhang Shuquiang, 1985: 10) เพราะการที่มีโอกาสได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน จะช่วยให้ เจ้าของงานเขียนทราบถึงข้อบกพร่องของตนเอง และการแก้ไขก็สามารถกระทำได้อย่างถูกต้อง ดังงาน วิจัยของ สตีเฟน ดี คราเชน (Stephen D. Krashen , 1984: 11) ที่พบว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจ แก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน และมีผลทางบวกต่อคุณภาพงานเขียน มากที่สุด เมื่อกระทำในระหว่างกระบวนการเขียน มิใช่กระทำเฉพาะในขั้นประเมินผลงานเท่านั้น” ริชาร์ด แอล ออลไรท์ (Richard L. Allwright , 1975: 96-109) ได้กล่าวถึงการทบทวนและการตรวจแก้ไขงานเขียนว่า ผู้เรียนจะไม่เกิดการเรียนรู้ภาษาเลย ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะการทบทวนและการตรวจ แก้ไขงานเขียนนั้น จะกระทำโดยครู โดยเพื่อน หรือตัวของผู้เรียนเอง

นอกจากนี้ แนนซี ซอมเมอร์ส (Nancy Sommers , 1984: 160) กล่าวเสนอแนะว่า การตรวจแก้ไขงานเขียน จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีในการเขียนครั้งต่อไป และช่วยจูงใจให้ผู้เรียนทบทวน ตรวจสอบงานเขียนของตนมากยิ่งขึ้น มองแง่มุมต่าง ๆ กว้างขึ้น การเขียนที่ปราศจากการตรวจทานจากผู้อ่าน ทำให้ผู้เขียนเข้าใจว่า งานเขียนของตนสมบูรณ์ สื่อความคิดได้ดี จึงไม่เกิดแรงจูงใจในการตรวจทานงาน

การวิจัยของ เซ็ง ชู เกียง (Zhang Shuquiang, 1985: 76) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับ การตอบสนองและการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู กับ โดยผู้อื่น พบว่า ผู้เรียน 76 คน จาก 81 คน เห็นว่า ครูจะเป็นผู้ให้การตอบสนองและตรวจแก้ไขงานเขียนที่ดีที่สุด และจากงานวิจัยของ รีเบคคา มาเรส (Rebecca Marez, 1991: 141) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยผู้ตรวจที่ต่างกันคือ โดยครู เพื่อน และด้วยตนเอง พบว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู ได้ผลดีที่สุด เพราะครูจะค้นพบข้อผิดพลาดได้มากกว่า

งานวิจัยของ แนนซี ซอมเมอร์ส (Nancy Sommers , 1984: 167) พบว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนของครู ทำให้ผู้เรียนไม่สนใจจุดมุ่งหมายที่แท้จริงในการเขียนของตน ผู้เรียนจะสนใจอ่านเฉพาะคำวิจารณ์ของครู และจะแก้ไขงานเขียนตามความต้องการของครูเท่านั้น ไม่ได้กลับมาพิจารณาอ่านงานเขียนตามจุดมุ่งหมายเดิมของตนเอง

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการตรวจแก้ไขงานเขียน จะเห็นได้ว่า แม้ว่า การประเมินความสามารถในการเขียนจะเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน แต่ในขั้นตอนของการตรวจแก้ไขงานเขียนในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากครูแล้วควรจะให้ นักเรียน มีบทบาทด้วย กล่าวคือ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง ของตนเอง หรือของเพื่อน เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน และช่วยให้งานเขียนมีคุณภาพดีขึ้น ดังที่ เจมส์ เอ็ม เฮนดริคสัน (James M. Hendrickson, 1978: 387) ได้รวบรวมวรรณคดีที่เกี่ยวกับการตรวจแก้ไขงานเขียน พบว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนของตนเองและของเพื่อน มีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียน นอกจากนี้ การตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างก่อนอย่างน้อย 1 รอบ จะเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระที่ครูต้องใช้เวลาในการตรวจงานเขียนแต่ละฉบับ ซึ่งมีเป็นจำนวนมากนั้นให้ลดน้อยลง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะครุภาษาไทย จึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และด้วยตนเอง เพื่อศึกษาว่าความสามารถในการเขียนของแต่ละกลุ่มจะอยู่ใน

ระดับใด และกลุ่มใดจะพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ดีที่สุด และสาเหตุที่เลือกกลุ่มประชากร เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากเป็นระดับชั้นสูงสุดในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งได้ฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มามากพอสมควร และนักเรียนมีอายุอยู่ในช่วง 11 – 15 ปี ซึ่ง จิน เพียเจต์ (Jean Piaget, อ้างถึงในสุภัทธา บินทะแพทย์, 2532: 30-31) ได้อธิบายเกี่ยวกับ การพัฒนาทางความคิดของเด็ก ในวัยนี้ว่า เป็นระยะที่เด็กมีความสามารถในการให้เหตุผลในการตัดสินใจ สามารถตีความ และทดสอบข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ นักเรียนยังมีพัฒนาการทางด้านการกล้าแสดงออกทางความคิด และสามารถยอมรับเหตุผล ในความผิดพลาดของตนเองได้ จึงเหมาะที่จะฝึกการตรวจแก้ไขงานเขียนภาษาไทยให้กับนักเรียน ในระดับนี้ ประกอบกับในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเกี่ยวกับการตรวจ แก้งานเขียนในวิชาภาษาไทยมาก่อน เพื่อจะได้นำผลการทดลองมาปรับปรุงการเรียนการสอน ทักษะการเขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง

สมมติฐานในการวิจัย

งานวิจัยของ อดิสา แซ่เตียว (Adisa Teo, 1986: 88) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการตรวจ แก้ไขงานเขียน 2 แบบคือ การตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครูผู้สอน และการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยเพื่อน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จำนวน 50 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มหนึ่งครูจะเป็นผู้ตรวจแก้ไข ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเพื่อน จะเป็นผู้ตรวจแก้ไข ผลการทดลองปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างกลุ่มที่ ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครูผู้สอน กับกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน

แอริน อี แพร็ท (Ellen E., Pratt, 1999: 410A) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบบทบาท ของครูและของเพื่อนในการตรวจแก้ไขงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้นในวิชาการเขียน ในเปอร์โตริโก มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบบทบาทของครูและของเพื่อนในการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียน เพื่อที่จะนำ

ข้อมูลที่ได้รับไปปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้ดีขึ้น พบว่า บทบาทในการตรวจ แก้ไขงานเขียนของนักเรียนทั้งของครู และของเพื่อน ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 กระทรวงศึกษาธิการ
2. ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทยโดยครู เพื่อน และตนเอง
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทย หมายถึง การครู เพื่อน หรือตนเอง เป็นผู้ตรวจตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนฉบับร่าง (Draft) ของนักเรียน ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เครื่องหมายตรวจแก้ไขข้อบกพร่องที่ได้กำหนดไว้
2. การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทยโดยครู หมายถึง การที่ครูเป็นผู้ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนฉบับร่าง (Draft) ของนักเรียน ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน และในการวิจัยนี้ใช้เครื่องหมายตรวจแก้ไข ข้อบกพร่องที่ได้กำหนดไว้
3. การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทยโดยเพื่อน หมายถึง การที่นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแลกเปลี่ยนกันตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนฉบับร่าง (Draft) ซึ่งกันและกัน ในด้านเนื้อหา

การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน และในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องหมายตรวจแก้ไขข้อบกพร่องที่ได้กำหนดไว้

4. การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทยโดยตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนฉบับร่าง (Draft) โดยตนเอง ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน และในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องหมายตรวจแก้ไขข้อบกพร่องที่ได้กำหนดไว้

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 กระทรวงศึกษาธิการ

6. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำ วลี และประโยคต่าง ๆ เพื่อนำมาเขียนเรียบเรียงเป็นข้อความให้สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน โดยครอบคลุมองค์ประกอบในการเขียน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้กำหนดรูปแบบการเขียนความเรียงภาษาไทยไว้ 5 รูปแบบ คือ การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนเรียงความ การเขียนบรรยาย การเขียนเชิญชวน และการเขียนแสดงความคิดเห็น ซึ่งความสามารถในการเขียนความเรียงวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ในการสอนทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทยที่จะนำไปฝึกให้นักเรียนตรวจแก้ไขงานเขียนของเพื่อน และของตนเอง เพื่อนำไปพัฒนาคุณภาพงานเขียนให้ดีขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ได้แก่ ผู้บริหารศึกษานิเทศก์ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย ในการปรับปรุงความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเขียน และการตรวจแก้ไขงานเขียนในการสอนทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย ในระดับอื่นต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเขียนความเรียง
2. ลักษณะที่ดีของการเขียนความเรียง
3. องค์ประกอบของการเขียนความเรียง
4. ขั้นตอนของการเขียนความเรียง
5. การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง
6. เกณฑ์การตรวจงานเขียนความเรียง
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการเขียนความเรียง

คำว่า “ความเรียง” มักจะพบคู่กับคำว่า “เรียงความ” ซึ่งคำสองคำนี้มีผู้ให้ความหมายทั้งในส่วนที่คล้ายคลึงกันและส่วนที่มีรายละเอียดแตกต่างกัน ดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2512: 1) ให้ความหมายของ “เรียงความ” และ “ความเรียง” ว่า “เรียงความเป็นการแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจให้ผู้อื่นทราบ ส่วนความเรียง คือ ข้อความที่เรียงเป็นภาษาร้อยแก้วแล้ว โดยเน้นถึงความเรียงที่นักเรียนฝึกหัดกันในโรงเรียน โดยครูตั้งหัวข้อให้นักเรียนเขียน”

สิทธา พินิจภูวดล (2514: 106-108) กล่าวถึงคำว่า “ความเรียง” พอสรุปได้ว่าความเรียงหมายถึง การแต่งหรือการเรียบเรียงถ้อยคำให้เป็นเรื่องราว ภาษาที่ใช้ในความเรียงจะนำถ้อยคำมาเรียงกันอย่างอิสระ ส่วน “เรียงความ” เป็นการเขียนประเภทหนึ่งซึ่งใช้สำนวนแบบความเรียง การเรียบเรียงเรียงความนั้น ผู้เขียนจะแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ความเข้าใจ ตลอดจนความรู้ให้ผู้อื่นทราบ”

ปริยา หิรัญประดิษฐ์ (2529: 544) ให้ความหมายของเรียงความว่า “เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่อยู่เขียนได้แสดงออกซึ่งความคิด ความเห็น ความรู้สึก ความรู้ และความเข้าใจของตนเองออกมาให้ผู้อื่นทราบด้วยภาษาที่ดี เรียงความที่แสดงความคิดจินตนาการ ตลอดจนใช้ภาษาที่ดี มักจะมีผู้เรียกว่า “ความเรียง”

ประภาศรี สีหอำไพ (2531: 73) กล่าวถึง ความสับสนในการใช้คำว่า “ความเรียง” และ “เรียงความ” ซึ่งแต่เดิมคำว่า “เรียงความ” ใช้เรียกชื่อวิชาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ส่วนความเรียงจะหมายถึง การนำถ้อยคำมาเรียบเรียงเป็นข้อความ เพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของผู้เรียบเรียงให้ผู้อื่นทราบ ประโยคแต่ละประโยคที่มีเนื้อเรื่องติดต่อกันเป็นข้อความใหญ่ จะเรียกว่า ความเรียงเรื่องหนึ่ง

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2531: 6) กล่าวว่า “เรียงความกับความเรียงสองคำนี้มีผู้ใช้แทนกันบ้าง แท้จริงแล้วความเรียงก็คือ เรียงความอย่างหนึ่ง แต่คำว่า เรียงความมักใช้ในความหมายของวิชาการเขียนเรียงความ ส่วนความเรียงนั้น เราใช้เรียกสิ่งที่ยื่นหรือเรียบเรียงขึ้นเป็นเรื่องราวด้วยภาษาที่ใช้พูดเป็นธรรมดา

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 178) และวัฒนะ บุญจับ (2541: 145) กล่าวว่า “เรียงความคือความเรียงชนิดหนึ่ง โดยที่เรียงความเป็นงานที่มีรูปแบบอย่างมีแบบแผน”

นักวิชาการอีกหลายท่านได้สรุปความหมายของความเรียงไว้ดังต่อไปนี้

อิงอร อมาตยกุล (2535: 71) ได้สรุปความหมายของความเรียงไว้ว่า ความเรียง คือการเขียนที่ต้องอาศัยความรู้ ความคิด ความรู้สึกเป็นสำคัญ แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนที่ถูกต้อง และมีแบบแผน โดยอาศัยความสามารถทางการใช้ภาษาของผู้เขียน

อัครา บุญทิพย์ (2535: 134) ได้ให้ความหมายของความเรียงไว้ว่า ความเรียงคือ เรื่องราวที่เขียนขึ้นด้วยภาษาร้อยแก้วอย่างสละสลวย โดยเน้นคุณค่าด้านความคิด และจินตนาการมากกว่า คุณค่าด้านความรู้

สนิธ สัตโยภาส (2538: 89) ได้ให้ความหมายของความเรียงไว้ว่า ความเรียงหมายถึง การถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่เป็นเรื่องราว โดยใช้ถ้อยคำที่ถูกต้อง สละสลวย และได้ใจความชัดเจน

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2539: 126) กล่าวถึงความหมายของความเรียงไว้ว่า เป็นงานเขียนที่มุ่งสื่อความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ โดยให้คุณค่า แก่คิดในเชิงปรัชญา เกี่ยวกับโลกและชีวิต ซึ่งผู้เขียนอาจเขียนอย่างตรงไปตรงมา โดยนำภาพที่ผู้เขียนพบเห็น หรือนำเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันมากล่าว ซึ่งเรื่องที่น่ามาเขียนอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญ ในการเขียนอาจใช้ความรู้ทางวรรณศิลป์มาช่วยให้งานเขียนมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 148) กล่าวถึงความเรียงไว้ว่า ความเรียงคือการเขียนเรื่องราวที่มีความยาวมากกว่าหนึ่งย่อหน้า แต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญ หรือจุดมุ่งหมายเพียงประการเดียว ซึ่งแต่ละย่อหน้าจะต้องนำไปสู่จุดมุ่งหมาย หรือความคิดหลักอันเดียว ความเรียงเป็นเรื่องที่เรียบเรียงขึ้น โดยมีข้อเท็จจริง หรือใช้จินตนาการของผู้เขียนเองก็ได้ จุดมุ่งหมายของการเขียนความเรียงมักจะส่งเสริมในด้านจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยไม่จำเป็นต้องอบรม สั่งสอน หรือโน้มน้าวจิตใจเสมอไป

ดังนั้น “ความเรียง” และ “เรียงความ” จึงหมายถึงการเขียนเรื่องราวที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิด คำนิยม ทศนคติ หรือจินตนาการของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการเลือกใช้ถ้อยคำอย่างเหมาะสม สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

2. ลักษณะที่ดีของการเขียนความเรียง

วรรณ แก้วแพรง (2526: 221) ได้กล่าวถึงลักษณะของความเรียงที่ดีไว้ว่า

1. รูปแบบดี คือ มีชื่อเรื่อง มีการย่อหน้าข้อความ มีการเว้นวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ถูกต้องรวมถึงความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยของการเขียน
2. โครงเรื่องดี คือ ความยาวของเรื่องพอเหมาะกับเวลาที่ใช้เขียน เหมาะกับหัวเรื่อง และระดับของผู้เขียน
3. ถ้อยคำภาษาดี การเขียนความเรียง คือ การสื่อด้วยภาษา การใช้ถ้อยคำดีจึงจำเป็นต้องใช้คำให้ถูกต้องตรงตามความหมาย เหมาะสมกับบุคคลและศักดิ์ของคำ ผู้กระปรโยคได้ถูกต้อง สละสลวย กะทัดรัด และมีท่วงทำนองในการเขียนดี
4. เนื้อหาดี คือ เนื้อหาสอดคล้องกับหัวเรื่อง เนื้อความสัมพันธ์กัน และมีเนื้อหาพอที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจตามหัวเรื่องที่กำหนดไว้

5. ความคิดดี ความคิดดีต่างกับเนื้อหาดี เพราะเนื้อหาเป็นสาระที่เกี่ยวกับความรู้ หลักวิชา ข้อเท็จจริง แต่ความคิดเป็นเรื่องของความเข้าใจ ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็น การคิด หาเหตุผล ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับภูมิปัญญาของผู้เขียน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2531: 63-64) กล่าวถึง ลักษณะที่ดีของความเรียง ไว้ดังนี้

1. ความเรียงนั้นจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เช่น มุ่งหมายแสดงข้อคิด เรื่องชีวิตในชนบท เรื่องงานอดิเรก เรื่องสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิต

2. ความเรียงต้องมีเอกภาพ คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรื่องแม้จะเขียนเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ หลายประเด็นแต่ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ของเรื่องจะต้องเด่นชัด และมีสัมพันธภาพ กล่าวคือ ความสัมพันธ์กลมกลืนกับความคิดย่อยในเรื่อง และจะต้องมีสารัตถภาพ คือ การเน้นข้อคิดสำคัญ

3. ความเรียงจะต้องมีส่วนที่เหมาะสม คือ มีข้อความเปิดเรื่อง ข้อความดำเนินเรื่อง และข้อความปิดเรื่อง

4. ความเรียงจะต้องมีการจัดลำดับเรื่องอย่างเหมาะสม ก่อนที่จะจัดลำดับเรื่องจะต้องเขียนความคิดรวบยอด แล้วนำมาเรียงลำดับให้เป็นระเบียบ ดำเนินความตามหัวข้อมิให้สับสน

พะอบ โปษกฤษณะ (2538: 51-52) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของการเขียนความเรียง ไว้ดังนี้

1. มีความชัดเจน อ่านแล้วเข้าใจทันทีที่ไม่มีข้อเคลือบแคลงสงสัย การใช้ภาษาเข้าใจง่าย รัดกุม ถูกต้องตามความหมาย

2. มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ผู้อ่านอ่านแล้วจับจุดหมายได้ทันที ไม่พร่าเลอะเลือน หรือมีความขยายมากเกินไป

3. มีความสัมพันธ์ดี ดำเนินความไปตามลำดับต่อเนื่องกัน ไม่วกวน ผู้อ่านติดตามได้ง่าย

4. มีความกว้างขวาง ผู้อ่านอ่านแล้วได้เพิ่มพูนในด้านความรู้ หรือความบันเทิง หรือทั้งความรู้และความบันเทิง

5. มีความประณีต การใช้คำตลอดจนการเข้าประโยค ใช้ความประณีตเลือกมาอย่างถูกต้อง และเหมาะสม

6. มีความไพเราะงดงาม ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่าน อ่านแล้วรู้สึกจับใจ

ริงสรรค์ จันตะ (2541: 175) ได้เสนอลักษณะที่ดีของการเขียนความเรียง ว่าต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

1. ความเรียงนั้นควรมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เช่น มุ่งแสดงข้อคิดเชิงปรัชญาที่มีต่อโลก และสรรพชีวิตที่อยู่รอบข้างต่อธรรมชาติ หรือมุ่งเสนอมุมมองที่แตกต่างแปลกไปจากผู้อื่นทั่วไป
2. ความเรียงนั้นต้องมีใจความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดทั้งเรื่อง หรือเรียกว่า มีเอกภาพ และในแต่ละประเด็นแต่ละหน่วยความคิดในย่อหน้าหนึ่ง ๆ ต้องสัมพันธ์กัน เรียกว่ามีสัมพันธภาพ และสุดท้ายต้องมีสารัตถภาพ คือ มีการเน้นข้อคิดหรือแนวคิดที่สำคัญของเรื่อง
3. ความเรียงนั้นต้องมีสัดส่วนพอเหมาะ ระหว่างส่วนนำเรื่อง ส่วนเนื้อเรื่อง และส่วนปิดเรื่อง ไม่เขียนเยิ่นเย้อ วากวน หรือยาวเกินไป และไม่จบอย่างห้วน ๆ สั้นจนเกินไป จนขาดความสมดุลของเรื่อง
4. ความเรียงนั้นควรจัดลำดับความคิด และลำดับเนื้อเรื่องอย่างต่อเนื่องตามลำดับ เช่น ลำดับตามเวลา ตามเหตุการณ์ก่อนหลัง ลำดับตามความสำคัญจากมากไปหาน้อย ลำดับตามเหตุผล

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะของความเรียงที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วยเนื้อหาดี มีสาระ และมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง มีความเป็นเอกภาพ มีการแสดงความคิดที่ดี และการจัดลำดับความคิดที่ถูกต้อง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสำนวน และนำมาเรียบเรียงเป็นประโยคตลอดจนเป็นข้อความได้อย่างถูกต้อง สื่อความหมายอย่างชัดเจน

3. องค์ประกอบของการเขียนความเรียง

เปลื้อง ณ นคร (2512: 2-3) กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนความเรียงว่า ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน พอสรุปได้ดังนี้

1. เอกภาพ (Unity) ได้แก่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เรียงความเรื่องหนึ่ง ๆ จะต้องมีความและความมุ่งหมายอันสำคัญแต่เพียงอย่างเดียว
2. สัมพันธภาพ (Coherence) ได้แก่ ความเกี่ยวโยงข้อความต่าง ๆ จะต้องดำเนินไปเป็นลำดับต่อเนื่องกัน ความคิดที่เขียนลงไปนั้นจะต้องมีลำดับรับกัน ให้เนื้อความต่อกันประจวบถูกไซ้ อย่าให้เนื้อความขาดห้วน และต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ
3. สารัตถภาพ (Emphasis) ได้แก่ การเน้นใจความที่สำคัญ ความใดที่สนับสนุนเนื้อเรื่อง ให้เด่นชัด จะต้องอยู่ในหน้า ที่เด่น และต้องมีเนื้อที่มาก ส่วนพลความต้องกล่าวแต่น้อย เพื่อไม่ให้แย่งที่ข้อความสำคัญ

สนธิ ตั้งทวี (2529: 120-124) กล่าวถึง การเขียนที่ดีนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. ความชัดเจน (Perspicuity) หมายถึง ความชัดเจนในการใช้ถ้อยคำ จะช่วยให้การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านตรงกัน ได้แก่ การใช้คำที่รู้จักกันคืออยู่แล้วใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านนึกเห็นภาพ และเข้าใจได้ชัดเจน
2. ความเรียบง่าย (Simplicity) หมายถึง การใช้ถ้อยคำธรรมดาที่เข้าใจง่าย แต่มีผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้อ่าน หลีกเลี่ยงการใช้คำฟุ่มเฟือย หรือคำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ
3. ความกระชับ (Brevity) หมายถึง การใช้คำน้อยคำแต่ให้ความหมายชัดเจน และมีน้ำหนัก
4. ความประทับใจ (Impressiveness) หมายถึง การใช้ถ้อยคำเร้าความรู้สึกของผู้อ่าน อาจเกิดจากการเน้นคำ การใช้คำที่ขัดแย้งกัน หรืออาจใช้คำที่ทำให้เกิดภาพก็ได้
5. ความไพเราะ (Euphony) หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีเสียงราบรื่น ไพเราะหู
6. การสร้างภาพ (Picturesqueness) หมายถึง การเขียนที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพ โดยใช้ถ้อยคำที่ให้ความรู้สึก และมีอารมณ์ตามไปกับผู้เขียน
7. โครงสร้างของประโยค (Structure of Sentences) หมายถึง การเรียงลำดับที่ของคำของวลีในประโยคให้ถูกต้อง การเขียนประโยคให้มีความกระชับ และมีเอกภาพ

นพดล จันทรเพ็ญ (2535: 91) กล่าวถึงองค์ประกอบของงานเขียน ว่าควรประกอบด้วย สิ่งสำคัญ 3 ประการคือ

1. ความคิด นับว่าเป็นสิ่งสำคัญประการแรก ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ความคิดจะต้องเขียนแหลม ลึกซึ้ง ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับพื้นฐานเดิมหรือประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมเดิมด้วย แต่อย่างไรก็ตามการอ่านมาก ย่อมช่วยให้มีความคิดที่ดีขึ้น และเมื่อมีความคิดดีก็ย่อม ถ่ายทอดเป็นงานเขียนที่ดีได้ด้วย
2. การถ่ายทอดความคิด หมายถึง การถ่ายทอดความคิดออกเป็นตัวอักษร ก็คือ การเขียนนั่นเอง บางคนมีความคิดดี แต่ถ่ายทอดไม่เป็นเพราะขาดการฝึกฝน และไม่กล้าที่จะเขียน อย่างนี้ย่อมไม่ประสบความสำเร็จ แต่บางคนมีความคิดดี และสามารถถ่ายทอดได้อย่างดีอีกด้วย เพราะมีประสบการณ์ มีความชำนาญและกล้าแสดงออก
3. การใช้ภาษาที่เหมาะสม นับว่าสำคัญที่สุดก็ว่าได้ เพราะการใช้ภาษาเป็นสิ่งที่นำไปสู่ความเข้าใจ ความซาบซึ้ง นักเขียนบางคนสามารถที่จะใช้ภาษาเพียงไม่กี่วรรคเรียกอารมณ์ ปลุกเร้าให้ผู้อ่านมีความเห็นคล้อยตามและเชื่อถือได้

นักวิชาการต่างประเทศ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนที่สำคัญไว้ดังนี้

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris, 1974: 68) กล่าวถึง การเขียนที่ดีจะต้องประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียนตลอดจนความรู้สึกรู้สึกนึกคิดที่ แสดงออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงจัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้กฎโครงสร้างหรือหลักภาษา มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้ชัดเจน
4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่าง ๆ เพื่อให้เกิด ลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน ตลอดจนน้ำเสียงหรืออารมณ์ (Tone) และอรรถรส (Flavor) ในข้อความที่ จะเขียน
5. กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด และการใช้ตัวอักษรให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้น ๆ

เจมส์ บี ฮีตัน (James B. Heaton, 1975: 138-139) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของ การเขียนว่ามี 4 ประการคือ

1. กฎไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
2. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลาย ๆ แบบ เช่น ประโยคความเดียว ประโยคความรวม หรือประโยคความซ้อน และใช้สำนวนโวหารได้อย่างมี ประสิทธิภาพ
3. กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ อย่างถูกต้อง เช่น เครื่องหมายวรรคตอน และตัวสะกด
4. วิจารณ์ญาณ (Judgement) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนข้อความได้เหมาะสม ตามวัตถุประสงค์ของการเขียน โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ ตลอดจนความสามารถที่จะรวบรวม เลือกรสร และจัดลำดับความคิดให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

ริชาร์ด ซวาทซ์ (Richard Swartz, 1980: 88) กล่าวเกี่ยวกับความรู้เรื่องไวยากรณ์ การเรียบเรียง และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้งการใช้ตัวอักษรให้ถูกต้อง ว่าเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐาน ที่สำคัญในการเขียนเช่นกัน

เจน บี ฮิวอี้ และคณะ (Jane B. Hughey et.al., 1983: 3-6) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่ามี 2 ประการคือ

1. การแสดงเนื้อหาและการเรียบเรียง ผู้เขียนจะต้องใช้ความคิดที่ซับซ้อนอย่างระมัดระวัง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดและการสื่อความหมายของการคิด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกันกับผู้เขียน

2. การถ่ายโอนภาษา ผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษามักจะถ่ายโอนความคิดจากภาษาของตนเองไปยังภาษาที่จะเขียน ทั้งการแสดงเนื้อหาและการถ่ายโอนภาษาดังกล่าว จะต้องมีการฝึกอีก 3 ประการ อันได้แก่ สถิติปัญญา ภาษาศาสตร์ และจิตวิทยาเป็นต้นสนับสนุนการสื่อข้อความที่ยุ่ยากซับซ้อนให้ง่ายขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนความเรียงนั้น จะต้อง ครอบคลุมทั้งด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ซึ่งหมายถึงจะต้องมีเนื้อหาสาระดีสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง มีการเสนอความคิดอย่างมีระบบ ใช้สำนวนโวหารอย่างประณีต เรียบเรียงเป็นประโยคและข้อความอย่างถูกต้อง สื่อความหมายได้ชัดเจน

4. ขั้นตอนของการเขียนความเรียง

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 184-188) ได้กล่าวถึง แนวการเขียนหรือขั้นตอนของการเขียนความเรียงไว้ พอสรุปได้ดังนี้

1. การเขียนคำนำ ต้องเขียนเร้าใจผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านสนใจ สนุกสนาน ตื่นเต้น อยากอ่าน เรื่องที่จะเขียน โดยอาจตั้งเป็นคำถาม ประชวรชวนคิด ยกสุภาษิต คำขวัญ คำคม ขึ้นมากล่าว ให้คำจำกัดความ หรือยกเรื่องแปลก ๆ มากล่าวนำ ข้อสำคัญอย่าเขียนให้ยาวเกินไป หรือออกนอกเรื่อง

2. การเขียนเนื้อเรื่อง ต้องเขียนให้มีแนวคิดอย่างเดียว โดยให้ทุกส่วนของเรื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด มีการเน้นส่วนที่สำคัญ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีความชัดเจน แจ่มแจ้ง และมีเหตุผล เนื้อเรื่องอาจแบ่งเป็นหลายตอน

3. การเขียนสรุป ต้องฝากความประทับใจ หรือข้อคิดให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งอาจใช้วิธีการเดียวกับการเขียนคำนำ ข้อสำคัญก็คือ บทสรุป มิใช่การสรุปเรื่องราวที่กล่าวแล้วนำมากล่าวซ้ำอีก

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2539: 24) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการเขียนความเรียง ไว้ดังนี้

1. การเขียนคำนำ หมายถึงการเริ่มเรื่องในย่อหน้าแรก เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ในการติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป ซึ่งการเขียนคำนำมี 3 วิธี คือ

1.1 เขียนบอกโดยตรง ผู้เขียนเขียนบอกตรง ๆ ว่า ต้องการเขียนเรื่องอะไร เพราะอะไร หรือทำไมจึงเขียน

1.2 เขียนบอกโดยอ้อม ผู้เขียนเขียนถึงเรื่องอื่น เพื่อเป็นการนำไปสู่เรื่องที่ต้องการ เรื่องที่เขียนจึงควรเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกัน

1.3 เขียนโดยแสดงแนวคิด ผู้เขียนเขียนแสดงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องก่อน แล้วจึงอธิบายแนวคิดให้ผู้อ่านเข้าใจภายหลัง

2. การเขียนเนื้อเรื่อง หมายถึง การเขียนรายละเอียดทั้งหมด โดยแบ่งเป็นย่อหน้า หลายย่อหน้า เนื้อเรื่องที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ

2.1 มีเอกภาพ คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของข้อเขียน หมายความว่า ในแต่ละย่อหน้าจะต้องมีใจความสำคัญ หรือมีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียว และมีข้อความอื่นมาขยายใจความนั้น โดยการยกตัวอย่าง หรือมีข้อสนับสนุนอย่างชัดเจน และจะต้องเป็นเรื่องเดียวกันกับประโยคใจความสำคัญ

2.2 มีสัมพันธภาพ คือ ข้อความต่าง ๆ ในแต่ละย่อหน้าจะต้องมีการดำเนินไปตามลำดับ ติดตามเรื่องได้โดยง่าย วิธีเขียนประโยคให้มีความสัมพันธ์กันนั้น จะต้องมีการจัดระเบียบความคิด การจัดลำดับเวลา สถานที่ เหตุผล เพื่อนำเรื่องไปสู่จุดหมาย

2.3 มีสารัตถภาพ คือ การเน้นใจความสำคัญ ให้ผู้อ่านทราบว่า ตอนใดเป็นใจความสำคัญ ตอนใดเป็นใจความสำคัญรอง หรือเป็นรายละเอียด

3. การเขียนสรุป หมายถึง ในส่วนนี้ผู้เขียนจะแสดงทัศนะ หรือข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนไว้ตอนท้ายของเรื่อง บางครั้งอาจจะใช้ประโยคสรุปความเพียงตอนเดียว หรือประโยคเดียวก็พอ ข้อเสนอแนะในการจบเรื่องมีดังนี้

3.1 อย่างจบอย่างกระชับ หัน บทสรุปควรให้อะไรแก่ผู้อ่านเรื่องนั้น ๆ ด้วย และควรจะเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่องที่เขียน มิใช่เพียงรายละเอียดเล็กน้อยของเรื่อง

3.2 จบลงด้วยการย้ำหรือย่อแนวคิดของเรื่อง เป็นประโยคที่แสดงว่าเรื่องที่เขียนมีประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตได้ และเกี่ยวข้องกับความสนใจหรือเหตุการณ์ในปัจจุบัน

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนของต่างประเทศหลายท่าน ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าการเขียนที่ดีควรเป็นการเขียนแบบกระบวนการ และได้เสนอแนะเกี่ยวกับขั้นตอนของการเขียนดังกล่าว ดังนี้

โดนัลด์ เอ็ม เมอร์เรย์ (Donald M. Murray, 1978: 83-103) แบ่งกระบวนการเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเตรียมความรู้ (Prevision) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเตรียมความรู้ และความคิดก่อนที่จะลงมือเขียน
2. การสร้างจินตนาการ (Vision) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้ความคิดให้กว้างไกลแล้วนำมาสร้างเป็นงานเขียน
3. การทบทวน (Revision) และการตรวจแก้ (Correction) งานเขียน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทบทวนความเหมาะสมของเนื้อหา และปรับปรุงความถูกต้องในด้านการใช้ภาษา

โรเบิร์ต ดับบลิว เบลค (Robert W. Blake, 1983: 48) แบ่งกระบวนการเขียนออกเป็น 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นก่อนลงมือเขียน (Prewriting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเตรียมรวบรวมแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน
2. ขั้นเขียนร่าง (Drafting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนลงมือเขียนด้วยการเรียบเรียงข้อมูลที่เตรียมไว้ลงบนกระดาษ
3. ขั้นทบทวน (Revising) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทบทวนความเหมาะสมของเนื้อหา และตรวจแก้ (Correcting) ความถูกต้องในการใช้ภาษา
4. ขั้นตรวจทาน (Editing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนตรวจดูรูปแบบการพิมพ์เป็นครั้งสุดท้าย แล้วคัดลอกหรือจัดพิมพ์รูปเล่ม

คารอล ดิกสัน และ เดนิส เนสเซล (Caral Dixon and Denise Nessel, 1983: 84-86) ได้แบ่งกระบวนการเขียนออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ก่อนเขียน (Prewriting) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียน ศึกษาค้นหาหาข้อมูลจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูจัดให้ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการเขียน โดยมีการตั้งจุดประสงค์การเขียน การวางโครงเรื่อง และมีการนำเอาประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนมีอยู่ออกมาใช้

ขั้นที่ 2 เขียนฉบับร่าง (Writing) เป็นขั้นที่ผู้เรียน เขียนงานตามที่ได้วางแผนไว้ในขั้นที่ 1 เน้นให้แสดงความคิดเห็นออกมาให้มากที่สุด และชัดเจนที่สุด งานเขียนที่ได้ในขั้นนี้จะเป็นเพียงฉบับร่าง (First draft)

ขั้นที่ 3 ปรับปรุง (Revising) กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการอ่านทบทวน และแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง โดยเพื่อนร่วมชั้นหรือโดยครู เพื่อตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ทั้งเรื่องการสะกดคำ ไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน

ขั้นที่ 4 เขียนฉบับสมบูรณ์ (Rewriting) เป็นขั้นที่ผู้เรียนแก้ไขงานเขียนตามคำแนะนำที่ได้รับในขั้นที่ 3 รวมทั้งการแก้ไขภาษา และกลไกการเขียน จากนั้นเขียนงานเรื่องเดิมใหม่ และอ่านทวนด้วยตัวเองอีกครั้งก่อน ก่อนส่งครูเพื่อประเมิน

แอนไรมส์ (Ann Raimes, 1983: 142) ได้แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (Prewriting) ในขั้นนี้ผู้สอนจะสร้างแรงจูงใจในการเขียน มีการตั้งจุดประสงค์การเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการเรียบเรียงข้อมูล กำหนดรูปแบบของงานและภาษาที่ใช้เขียน โดยผู้สอนจะช่วยผู้เรียนในการวางแผนการเขียน วางโครงเรื่อง เรียบเรียงข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการเขียน

2. ขั้นลงมือเขียน (Writing) ในขั้นนี้ผู้เรียนเขียนงานของตนเองตามที่ได้วางแผนไว้ในขั้น 1 งานเขียนที่ได้ในขั้นนี้จะเป็นเพียงฉบับร่าง (First draft) ผู้เขียนจะคำนึงถึงเนื้อหาที่จะเขียน วัตถุประสงค์ในการเขียน และรูปแบบการเขียนที่ถูกต้อง

3. ขั้นตอบสนองต่องานเขียน (Response) ขั้นนี้นับได้ว่า เป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) แก่ผู้เขียน ทำให้ทราบถึงข้อดี และข้อบกพร่อง ในงานเขียนของตน ขั้นนี้มีชื่อเรียกได้หลายประการเช่น ขั้นแก้ไขข้อบกพร่อง (Correction) ขั้นทบทวน (Revision) ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) และขั้นตอบสนองต่องานเขียน (Response) กิจกรรมในขั้นนี้คือการอ่านทบทวน ตรวจสอบข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ ของงานเขียนฉบับร่าง ซึ่งได้แก่ การดูเนื้อหาว่านำเสนอได้เหมาะสม ชัดเจนหรือไม่ การเรียบเรียงข้อความ รูปแบบของภาษาที่ใช้ และกลไกการเขียน ทำให้ผู้เขียนเห็นข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ในงานเขียนของตน เพื่อนำไปปรับปรุงคุณภาพงานเขียนให้ดีขึ้น

4. ขั้นเขียนฉบับสมบูรณ์ (Rewriting) ในขั้นนี้เมื่อผู้เขียนได้รับงานเขียนที่ตรวจแก้ไข จากนั้นตอบสนองงานเขียนกลับคืนมา จะต้องศึกษาข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยละเอียด จากนั้นทบทวนงานเขียนของตนใหม่ เพื่อทำความเข้าใจ และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษา การสะกดคำ เพื่อขัดเกลางานให้สมบูรณ์ขึ้น

5. ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเขียน เป็นขั้นประเมินคุณภาพของงานเขียน โดยครูผู้สอน จะทำให้ผู้เรียนทราบว่างานเขียนของตนเป็นอย่างไร

เมอร์รี่ ซูอิด และ แวนดา ลินคอล์น (Murray Suid & Wanda Lincoln, 1989: 31) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การสรรหาคำความคิด (Getting ideas) ด้วยการค้นหาและเลือกหัวข้อที่จะนำมาเขียน

2. การวางแผน (Planning) ด้วยการตัดสินใจให้ได้ว่า จะใช้มีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร
3. การค้นคว้า (Researching) ด้วยการรวบรวมข้อมูลที่จำเป็น อาทิ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และวัสดุอุปกรณ์ เช่น ภาพถ่าย แผนภูมิ แผนที่ ซึ่งจำเป็นต่อการสร้างสรรค์งานเขียน
4. การจัดระเบียบความคิด (Organizing) ด้วยการตัดสินใจให้ได้ว่า สิ่งใดควรตัดออก สิ่งใดควรรวมเข้าด้วยกัน จะเริ่มต้นและสิ้นสุดตรงที่ใด และชี้ชัดให้ได้ว่าจะนำส่วนต่าง ๆ มาเรียบเรียงกันได้อย่างไร
5. การเขียนร่าง (Drafting) ด้วยการเขียนข้อความที่ต้องการสื่อออกมาก่อนเป็นฉบับร่าง
6. การตรวจทาน (Editing) ด้วยการทบทวนเนื้อหา การเลือกใช้คำ และการตรวจแก้ด้านกลไกการเขียน
7. การจัดพิมพ์ (Publishing) อาจจะโดยการเขียนหรือพิมพ์ แล้วส่งไปยังกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งได้แก่ ครู เพื่อน หรือสำนักพิมพ์ เป็นต้น

เมื่อประมวลแนวคิดที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า ขั้นตอนของการเขียนความเรียงนั้นมีหลายขั้นตอนด้วยกัน เริ่มตั้งแต่ขั้นการเตรียมตัวก่อนเขียน ขั้นการเขียนฉบับร่าง ขั้นการทบทวนและตรวจแก้ไข และขั้นการเขียนฉบับสุดท้ายหรือฉบับสมบูรณ์

5. การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง

5.1 ความหมายและความสำคัญของการตรวจแก้ไขงานเขียน

ความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องความบกพร่องของการเขียน มีอยู่เป็นสองฝ่าย ดังที่ แซมมวล พี คอร์ดเดอร์ (Samuel P. Corder, 1973: 264) กล่าวไว้ว่า “ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่าความบกพร่องของนักเรียนเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าครู มีวิธีการสอนที่ไม่ดี ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งเชื่อว่า ความบกพร่องเกิดขึ้นได้เสมอ แม้ว่าครูผู้สอนจะมีประสิทธิภาพสูงสักเพียงใดก็ตาม ฉะนั้นหน้าที่ของครูคือการพยายามหาวิธีแก้ไขเมื่อความบกพร่องนั้น ๆ เกิดขึ้น” และ แจ็ค ซี ริชาร์ด (Jack C. Richard, 1974: 246) กล่าวแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องความบกพร่องของการเขียนว่า “ในฐานะครูผู้สอนเห็นด้วยกับความเชื่อของฝ่ายหลัง และยอมรับความจริงที่ว่า ความบกพร่องเป็นพฤติกรรมปกติของการเรียนการสอน” (Jack C. Richard, 1974: 246 อ้างถึงใน เอมอร์ ชิตตะโสภณ, 2529: 40)

การตรวจแก้ไขงานเขียน จึงเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งในการสอนการเขียนที่เน้นกระบวนการเขียน โดยมีจุดมุ่งหมายก็เพื่อหาวิธีการแก้ไข เพื่อลดความบกพร่องในการเขียนงานเขียนของนักเรียน และเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเขียน โดยผู้เรียนที่มีโอกาสทบทวน และได้แก้ไขข้อบกพร่อง จะปรับปรุงการใช้ไวยากรณ์ และกลไกการเขียนได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีโอกาส (Zhang Shuqiang, 1985: 10) นั่นเป็นเพราะการที่มีโอกาสได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน จะช่วยให้เจ้าของงานเขียนทราบถึงข้อบกพร่องของตน และการแก้ไขก็สามารถกระทำได้อย่างถูกต้อง

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านได้ให้ความหมาย และความสำคัญของการตรวจแก้ไขงานเขียน ไว้ดังนี้

ความหมายของการตรวจแก้ไขงานเขียน

เฮนรี อาร์ ฟาวเลอร์ (Henry R. Fowler, 1983: 37-55) ได้ให้ความหมายของการตรวจแก้ไขงานเขียนว่า หมายถึง การตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสมในเรื่องไวยากรณ์ ลีลาภาษา เครื่องหมายวรรคตอน และตัวสะกด

เมอร์เรย์ ซูอิด และ แวนดา ลินคอล์น (Murray Suid and Wanda Lincoln, 1989: 73-77) กล่าวถึง การตรวจแก้ไขงานเขียนว่า หมายถึง การสังเกต ตรวจสอบ และตรวจทานเพื่อปรับปรุงเนื้อหา ลีลาภาษา และกลไกการเขียน ด้วยการใช้กลวิธีแบบต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงข้อความด้วยการลด เพิ่ม หรือย้ายตำแหน่งของเนื้อหาสาระ รวมทั้งการยอมรับคำวิจารณ์ ข้อคำถาม หรือข้อเสนอแนะด้วยวาจา หรือลายลักษณ์อักษรจากผู้อ่าน 1 ท่าน หรือมากกว่า ซึ่งได้แก่ เพื่อน ครู หรือผู้ช่วยสอน

ฮาร์วี เอส วิเนอร์ (Harvey, S. Wiener, 1992: 28-29) กล่าวถึง การตรวจแก้ไขงานเขียนไว้ว่า หมายถึง การปรับปรุงความชัดเจนและความถูกต้องในการเขียน โดยการเพิ่ม ลด เปลี่ยนแปลงคำ หรือวลี ย้ายข้อความไปอยู่ในตำแหน่งอื่น หรือเชื่อมความคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ซึ่งอาจทำได้โดยการเขียนลูกศร ชิดฆ่าคำ หรือวาดสัญลักษณ์ต่าง ๆ โดยใช้ปากกา ดินสอ หรือสีเขียน

สรุปได้ว่า การตรวจแก้ไขงานเขียน หมายถึง การที่ผู้ตรวจอ่านงานเขียน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของการเขียน ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงข้อความ การใช้ถ้อยคำ ภาษา ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน โดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ แก้ไขข้อบกพร่องที่ตรวจพบในงานเขียนนั้น

ความสำคัญของการตรวจแก้ไขงานเขียน

แซมมวล พี คอร์ดอร์ (Samuel P. Corder, 1973: 265) กล่าวถึง ความสำคัญของการตรวจแก้ไขงานเขียนว่า มีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษา เพราะจะเป็นตัวบังคับพัฒนาการ และความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ยังบอกถึงประสิทธิภาพในด้านเทคนิคการสอนของผู้สอนอีกด้วย

สตีเฟน ดี คราเชน และ เฮอริเบิร์ต ดับบลิว เซอติเจอร์ (Stephen D. Krashen and Herbert W. Seliger, 1975: 173) มีความเห็นสอดคล้องกับคอร์ดอร์ว่า การตรวจแก้ไขงานเขียน เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา เพราะจะช่วยส่งเสริมสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาของผู้เรียนให้ดีขึ้น

ริชาร์ด แอล ออลไรท์ (Richard L. Allwright, 1975: 96-109) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการตรวจแก้ไขงานเขียนว่า ผู้เรียนจะไม่เกิดการเรียนรู้ภาษาเลย ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นการตรวจงานเขียนนั้นจะกระทำโดยครู เพื่อน หรือด้วยตัวของผู้เรียนเอง

นอกจากนี้ แนนซี ซอมเมอร์ส (Nancy Sommers, 1984: 164) กล่าวเสนอแนะว่าการตรวจแก้ไขงานเขียน จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีในการเขียนครั้งต่อ ๆ ไป และช่วยจูงใจให้ผู้เรียนทบทวน ตรวจทานงานเขียนของตนมากขึ้น มองแง่มุมต่าง ๆ กว้างขึ้น การเขียนที่ปราศจากการตอบสนองต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้เขียนเข้าใจว่า งานเขียนของตนสมบูรณ์ สื่อความคิดได้ดี จึงไม่เกิดแรงจูงใจในการตรวจทานงาน

กล่าวโดยสรุป การตรวจแก้ไขงานเขียน ก่อให้เกิดผลดีต่อผู้เขียนหลายประการ ทั้งช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษา ช่วยสะท้อนบางมุมที่ผู้เขียนมองไม่เห็น ช่วยจูงใจผู้เขียนในการตรวจทานงานของตน และส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีในการเขียนครั้งต่อ ๆ ไป

5.2 ผู้ตรวจแก้ไขงานเขียน

การสอนการเขียนในปัจจุบันเน้นกระบวนการในการเขียน และเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมและมีบทบาทในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น การตรวจแก้ไขงานเขียนที่แต่เดิมนั้น ครูผู้สอนจะเป็นผู้ตรวจแก้ไขเองทั้งหมด ก็ควรจะให้ผู้เรียน หรือเพื่อนในชั้นมีบทบาทในการตรวจแก้ไขให้มากขึ้น ดังที่ แซมมวล พี คอร์ดอร์

(Samuel P. Corder, 1967: 76) เสนอแนะว่า การตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง อาจทำได้โดยผู้สอน แก้ไขให้เองบ้าง และผู้เรียนแก้ไขเองบ้าง

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980: 76) กล่าวว่า “การตรวจแก้ไขงานเขียน อาจทำได้ โดยการให้เพื่อนร่วมชั้นของผู้เรียนที่อยู่ในวัยเดียวกันเป็นผู้อ่าน และได้แสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้น”

เอมอร์ ซิตตะโสภณ (2529: 42-43) เสนอแนะถึงการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน ว่า อาจกระทำได้ ดังนี้

1. การตรวจแก้ไขโดยครูผู้สอน (Correction by teacher) วิธีนี้ครูผู้สอนจะเป็นผู้ตรวจแก้ไข และให้ข้อมูลย้อนกลับ กล่าวคือ ครูจะเลือกเฉพาะข้อบกพร่องที่เด่นชัดขึ้นมาแก้ไขเป็นอันดับแรก ข้อบกพร่องที่เด่นชัดในความหมายนี้ ควรจะเป็นข้อบกพร่องที่มาจากความเข้าใจผิดในทางสื่อความในงานเขียนนั้น อย่างไรก็ตามวิธีนี้ แม้จะให้ผลดีมากในระยะแรก แต่เมื่อนักเรียนเกิดความเคยชิน วิธีนี้ก็อาจไม่ให้ผลดีอีกต่อไป

2. การตรวจแก้ไขโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Peer correction) วิธีนี้ผู้สอนจะอาศัยข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนร่วมชั้น โดยครูผู้สอนจะเปิดโอกาสให้เพื่อนร่วมชั้นได้อ่านงานเขียนซึ่งกันและกัน และบอกข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่พบ จากนั้นให้ผู้เขียนได้ซักถาม วิธีการปรับปรุง หรือวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ จากเพื่อนที่อ่านและตรวจแก้ไขงานของตนเอง เพื่อให้ผู้เขียนได้เรียนรู้ และหาคำตอบที่ถูกต้อง วิธีนี้อาจจะได้ผลดี และไม่ก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย ทั้งแก่ผู้สอนและผู้เรียน หากได้รับความร่วมมือดีพอ

3. การตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตัวของนักเรียนเอง (Self correction) วิธีนี้นักเรียนแต่ละคนจะต้องพยายามค้นหา และแก้ไขข้อผิดพลาดที่ผู้สอนชี้ให้เห็นด้วยตนเองหรือผู้สอนอาจจะต้องบอกไปให้บ้าง

ดังนั้น การตรวจแก้ไขงานเขียนนั้น นอกจากครูผู้สอนแล้ว ควรจะให้ผู้เรียน หรือเพื่อนร่วมชั้นมีบทบาทในการเป็นผู้ตรวจแก้ไขงานเขียน ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ได้สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างความตระหนัก ทำให้นักเรียนมีความระมัดระวัง ในการเขียนงานในครั้งต่อไป

5.3 ขั้นตอนของการตรวจแก้ไขงานเขียน

จูดิธ แอน อัดัมส์ และมาร์กาเร็ต เอ คอว์เยอร์ (Judith Anne Adams and Margaret A. Dawyer, 1982: 164-182) ได้แบ่งขั้นตอนการตรวจแก้ไขงานเขียน ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การอ่านครั้งที่หนึ่ง เพื่อตรวจดูเค้าโครงงานเขียน ในเรื่องการเรียบเรียงข้อความต่าง ๆ เช่น มีประโยคใจความสำคัญที่ชัดเจน และมีเหตุผล มีประโยคสนับสนุน หรือประโยคขยาย มีเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า มีความสัมพันธ์กันและกัน ระหว่างประโยคต่าง ๆ และย่อหน้าต่าง ๆ
2. การอ่านครั้งที่สอง เพื่อตรวจดูไวยากรณ์ และลีลาภาษา เช่น แต่ละประโยคสมบูรณ์ ไม่ขาดส่วนสำคัญในประโยค ที่จะทำให้ข้อความไม่ชัดเจน มีความสอดคล้องกันระหว่างประธาน กับกริยา หรือนามกับสรรพนาม และใช้คำเชื่อม เชื่อมประโยคได้ถูกต้อง
3. การอ่านครั้งที่สาม เพื่อตรวจทานเกี่ยวกับกลไกการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ ซึ่งมักจะเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

เมอร์เรย์ ซูอิด และเวนดา ลินคอล์น (Murray Suid and Wanda Lincoln, 1989: 73-77) กล่าวถึง ขั้นตอนของการตรวจแก้ไขงานเขียนไว้ดังต่อไปนี้

1. เมื่อเขียนงานเขียนเสร็จแล้ว พักงานเขียนเอาไว้สักครู่ แล้วอ่านงานเขียนนั้นอีกครั้งเหมือนไม่เคยพบข้อเขียนนั้นมาก่อน (Fresh eyes)
2. อ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยมุ่งเน้นไปที่ประเด็นเดียวหรือหลาย ๆ ประเด็นดังต่อไปนี้
 - 2.1 ผลกระทบโดยรวม เช่น อ่านหัวเรื่องแล้วเข้าใจความคิดหลัก มีความชัดเจนดี และน่าสนใจ
 - 2.2 องค์ประกอบต่าง ๆ สอดคล้องกัน เช่น งานเขียนมีการเริ่มต้น และจบลงอย่างสอดคล้องและสัมพันธ์กัน ใจความสำคัญอ่านแล้วเห็นภาพ เข้าใจได้ทันที การลำดับความคิดในการเขียนต่อเนื่องกันอย่างสมเหตุสมผล
 - 2.3 ข้อเท็จจริง รายละเอียด และตัวอย่างประกอบ มีเหตุผลเหมือนการเขียนข่าว
 - 2.4 ประโยคต่าง ๆ เรียบเรียงออกมาดี เช่น ไม่มีประโยคที่ยาว ๆ ติดกัน หรือเขียนไม่เป็นประโยค ไม่มีส่วนขยายที่เกินมา หรือวางผิดที่
 - 2.5 ลีลาภาษาชัดเจนและถูกต้อง
 - 2.6 ตัวสะกดถูกต้อง
 - 2.7 เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง
3. อ่านงานเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น อ่านซ้ำ ๆ ออกเสียงดัง ๆ หรืออ่านให้ผู้อื่นฟัง

4. เมื่อพบข้อบกพร่องควรใช้วิธีขีดฆ่า หรือแทรกคำ โดยใช้สัญลักษณ์ เช่น \wedge ไว้แทรกข้อความ และ \diagup ไว้ตัดตอน
5. อาจต้องคัดลอกงานใหม่ หากอ่านแล้วไม่เข้าใจ
6. ให้เพื่อนอีกคนช่วยอ่านทบทวน ในขั้นตอนนี้ เพื่อนจะทำหน้าที่คล้ายกับเป็นสารวัตรสอบสวน หรือบรรณาธิการข่าว โดยให้ถามปากเปล่าซึ่งกันและกัน แล้วเขียนวิจารณ์ตรงขอบกระดาษ หรือเขียนแยกกระดาษออกมาต่างหาก
7. เมื่อรับคำวิจารณ์กลับคืนมา ต้องตัดสินใจได้ว่า จะดำเนินการตามข้อวิจารณ์อย่างไร
8. ถ้าต้องการให้มีการอ่านทบทวนและตรวจแก้ไขงานเขียน ให้ละเอียดยิ่งขึ้น ให้ดำเนินการซ้ำขั้นตอนที่ 6 และ 7 กับเพื่อนอีกคนหนึ่ง

ฮาร์วี เอส วีเนอร์ (Harvey S. Wiener, 1992: 28-29) กล่าวถึง ขั้นตอนของการตรวจแก้ไขงานเขียนไว้ดังต่อไปนี้

1. อ่านซ้ำ ๆ แต่มีใจอ่านผ่าน ๆ (Skimming) โดยให้มองดูทุกคำ อย่าเคลื่อนสายตาจากคำหนึ่งไปอีกคำหนึ่งเร็วเกินไป ถ้าเป็นไปได้ก็ให้อ่านออกเสียง
2. ใช้ไม้บรรทัดหรือกระดาษเปล่าวางทาบได้เส้นบรรทัด ก็จะช่วยค้นหาตัวสะกดผิดได้ง่ายยิ่งขึ้น
3. ตรวจสอบพยางค์ของแต่ละคำ โดยใช้นิ้วมือชี้ตาม และพยายามออกเสียงตามไปด้วย
4. ระวังข้อผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นบ่อย ๆ เช่น เขียนประโยคติด ๆ กัน และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
5. ให้ใช้สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ในข้อความโดยไม่ให้เลอะเทอะ หรือดูสับสน
6. ในการตรวจแก้ไข ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบทุกคำ ถ้าไม่แน่ใจคำใดก็ให้ตรวจสอบกับพจนานุกรม และจัดทำรายการที่สะกดผิดไว้
7. เมื่อทำการแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนแล้ว และคัดลอกงานใหม่ เพื่อส่งประเมิน หากพบข้อบกพร่องอีก อาจไม่ต้องตรวจแก้ไขใด ๆ คิดเสียว่าเป็นเพียงใบงานเท่านั้น

ขั้นตอนในการตรวจแก้ไขงานเขียนเป็นการนำองค์ประกอบของการเขียนและกระบวนการเขียนมาผสมผสานกัน ด้วยการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลาย ๆ ครั้ง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การตรวจแก้งานเขียน จะต้องพิจารณาดังนี้

1. อ่านบทนำและบทสรุปหลาย ๆ ครั้ง โดยบทนำจะต้องล้อมกรอบความคิด และบทสรุปจะต้องย่อเนื้อหาที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

2. ปรับสำนวนหรือนำเสียงให้เหมาะสมกับผู้อ่าน
3. อ่านหัวเรื่องแล้วสะท้อนให้เห็นภาพอย่างชัดเจน
4. คำ ประโยค และย่อหน้าต่าง ๆ กลมกลืนกับหัวเรื่อง
5. ให้รายละเอียดตัวอย่างประกอบ อ้างอิงสถานการณ์ได้ชัดเจนและมีน้ำหนักพอเพียง
6. ตรวจสอบไวยากรณ์และกลไกการเขียนกับแบบประเมิน โดยการเขียนในร่างฉบับแรก ๆ ให้ตรวจสอบทุกคำ ทุกประโยค แต่ในร่างฉบับหลัง ๆ ก็ให้ดูแบบคร่าว ๆ
7. ตรวจสอบรูปแบบการพิมพ์ก่อนส่งต้นฉบับ

5.4 แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983: 150-151) ได้เสนอแนะแนวทางในการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียน ไว้ดังนี้ คือ

1. ครูไม่ควรทำเครื่องหมายหรือแก้ที่ผิดทุกแห่ง ควรตัดสินใจว่าข้อบกพร่องใดบ้างที่จะต้องแก้ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนที่ครูกำหนด
2. ครูต้องตรวจที่ผิดอย่างละเอียดรอบคอบ และพยายามค้นหาสาเหตุของข้อบกพร่องของนักเรียน
3. ในการตรวจงานเขียนของนักเรียน นอกจากจะชี้ให้นักเรียนเห็นส่วนที่ผิด ครูต้องชี้ให้นักเรียนเห็นส่วนที่ถูกต้องด้วย เพราะนักเรียนควรจะได้รู้ความก้าวหน้าในการเขียนของเขา รู้ว่าสิ่งที่เขาเขียนถูกหรือผิดตรงไหนบ้าง
4. ครูควรจดบันทึกประโยคที่มีที่ผิดของนักเรียนไว้ แล้วคัดลอกหรือถ่ายเอกสารแจกให้นักเรียนกลุ่มละ 3 ประโยค ให้นักเรียนช่วยกันแก้ไข ปรับปรุงประโยคทั้งสามที่ได้รับ แล้วให้แต่ละกลุ่ม รายงานให้นักเรียนทั้งชั้นฟังว่า เขาแก้ประโยคนั้น ๆ อย่างไร นักเรียนที่เขียนประโยคที่ผิดเหล่านั้น ก็จะได้รู้ว่าสิ่งที่ตนเองเขียนผิดนั้นจะต้องแก้ไขอย่างไร การจดบันทึกข้อบกพร่องของนักเรียนยังช่วยให้ครูได้ข้อมูลในการเตรียมบทเรียนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนอีกด้วย
5. ครูควรจะคิดสัญลักษณ์ สำหรับใช้บ่งบอกข้อบกพร่องแต่ละชนิด และใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการตรวจงานเขียน เมื่อครูเห็นว่านักเรียนคุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขประโยคที่ผิด ครูอาจจะให้นักเรียนเห็นที่ผิดอย่างชัดเจนโดยการวงกลมหรือ

คิดเส้นใต้ที่คิดในประโยค หรือข้อความและเขียนสัญลักษณ์ไว้ที่ด้านข้าง หรือถ้าครูต้องการให้นักเรียนหาที่คิดด้วยตัวเอง ครูก็จะเขียนแต่เฉพาะสัญลักษณ์ไว้ที่ด้านข้างเท่านั้น

6. ครูต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจเหตุผลในการตรวจแก้ไขงานเขียน และต้องแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน เหตุผลที่สำคัญเนื่องจาก การเขียนในชีวิตจริงจะต้องมีผู้อ่านที่หลากหลาย เช่น การเขียนประกาศโฆษณา เขียนจดหมาย หรือเขียนสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการตรวจงานและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ก่อนที่จะออกไปสู่สายตาของผู้อ่าน

7. ครูต้องตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนด้วยความระมัดระวัง และทำอย่างจริงจัง แต่ต้องไม่ทำให้เสียเวลาในการสอนเขียนมากเกินไป และในการตรวจแก้ไข ครูควรคำนึงถึงการสื่อความหมาย ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาเป็นประการสำคัญ

นอกจากนี้ แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983: 152-153) ได้เสนอวิธีตรวจงานเขียนของนักเรียน และสิ่งที่ครูควรคำนึงถึงในเรื่องของการตรวจงานเขียน สรุปไว้ได้ดังนี้

1. ครูควรอ่านงานเขียนของนักเรียนให้จบเสียก่อน ก่อนที่จะแก้ไขข้อบกพร่องหรือให้ข้อเสนอแนะ หรือวิจารณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

2. ครูควรหาข้อดีและข้อบกพร่องในงานเขียนของนักเรียน พร้อมทั้งบอกให้นักเรียนรับรู้ทั้งข้อดีและข้อบกพร่องเหล่านั้น

3. ครูอาจให้ข้อคิดเห็นหรือคำวิจารณ์ ในรูปของการแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่นักเรียนเขียน การให้คำชมเชยในคุณภาพของงานเขียน การตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อบกพร่องในงานเขียน การให้คำแนะนำต่าง ๆ และการให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับงานเขียนของนักเรียนด้วย ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนพัฒนางานเขียนได้ดีขึ้น กว่า การแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียนด้วยตัวเอง

4. ครูควรตรวจงานกับนักเรียนที่เป็นเจ้าของงานเขียนนั้นตัวต่อตัว โดยให้นักเรียนอธิบายถึงสิ่งที่เขาเขียนว่าเขาต้องการจะบอกอะไร และให้อธิบายเกี่ยวกับเหตุผลในการเลือกใช้ถ้อยคำ หรือใช้โครงสร้างประโยคของนักเรียน ซึ่งเป็น โครงสร้างที่นักเรียนใช้คิด จากนั้นครูก็อธิบาย หรือแนะนำการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

5. ครูควรทำรายการหัวข้อเรื่องการใช้ภาษาที่ได้เรียนไปแล้วในชั้นเรียน หรือหัวข้อการใช้ภาษาใด ๆ ก็ตามที่ครูต้องการให้มีในงานเขียน หรือคาดว่านักเรียนจะบกร่องในเรื่องนั้น ๆ เมื่อตรวจงานเขียนของนักเรียนแล้ว ก็ตรวจดูว่านักเรียนแต่ละคนบกร่องในเรื่องอะไรบ้าง ตาม

รายการที่ทำไว้ จากนั้นส่งให้นักเรียนเป็นรายคนไป หรือจะรวบรวมข้อบกพร่องที่นักเรียนส่วนมาก ทำผิดเหมือนกันมาอธิบาย

6. ครูควรสอนให้นักเรียนตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตัวเอง ก่อนที่จะส่งงานเขียนที่ สมบูรณ์ให้ครูตรวจ โดยให้นักเรียนเขียนงานเขียนฉบับร่าง (Draft) คร่าว ๆ ก่อนแล้ว จึงฝึกให้นักเรียนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในงานเขียนของตน จนคิดว่ามั่นใจแล้วว่าเป็นงานเขียนที่สมบูรณ์ แล้วจึงส่งให้ครูตรวจ

7. ครูควรให้นักเรียนตรวจงานเขียนซึ่งกันและกัน อาจจะให้จับกลุ่มอภิปรายเกี่ยวกับ คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนแนวคิดในการเขียนเรื่อง หรืออาจจะให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจงานพร้อมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องซึ่งกันและกัน หรือเพียงแต่ชี้ข้อบกพร่องให้ แล้วไปแก้เอง หรือครูและนักเรียนช่วยกันตรวจไปพร้อม ๆ กัน โดยครูเขียนข้อความที่ถูกต้องบน กระดาน พร้อมทั้งอธิบายในเรื่องคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ไปด้วย รวมทั้งตอบคำถามที่ นักเรียนสงสัยด้วย

8. ครูจะต้องคำนึงเสมอว่า การตรวจงานเขียนของนักเรียนไม่ใช่เพียงแค่ตรวจข้อบกพร่องใน ด้านภาษาเท่านั้น แต่ควรจะเสนอแนะในเรื่องของแนวคิดในการเขียน และแนวทางในการ ปรับปรุงงานเขียนด้วย

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 7-9) ได้ให้แนวทางในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องใน งานเขียนไว้ว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนอย่างละเอียด โดยไม่ใช่เครื่องหมายตรวจแก้ไขจะทำให้ตรวจ ลำบากและเสียเวลามาก ผู้สอนจึงควรกำหนดร่วมกับผู้เรียนว่าเครื่องหมายที่ใช้ในการตรวจแก้ไข แต่ละเครื่องหมาย หมายถึงอะไร เพื่อจะได้เข้าใจตรงกัน และประหยัดเวลาขึ้น การตรวจแก้ไข งานของผู้เรียนควรใช้หมึกหรือดินสอสีแดง เพื่อมองเห็นได้ชัดเจนและสะดุดตา และขอเสนอเครื่องหมาย ตรวจแก้พื่อที่จะนำไปปฏิบัติได้ดังนี้

เครื่องหมายความหมาย

|

เขียนให้ตรงแนวบรรทัดบน เช่น | โรงเรียน
| บรรจง

+

เติมคำหรือข้อความที่ตกตรงนี้

/

แบ่งคำสุดบรรทัดไม่ถูกหรือเขียนแยกคำ เช่น กระ/
ทะ

()

เขียนข้อความให้ติดกัน เช่น โรงเรียนของเรา

|

เว้นวรรคตอน หนึ่งช่วงตัวอักษร (วรรคเล็ก)

|

เว้นวรรคตอน 3 ช่วงตัวอักษร (วรรคใหญ่)

↓

เลื่อนข้อความให้ต่ำลง

↑

เลื่อนข้อความให้สูงขึ้น

←

เลื่อนข้อความไปทางซ้าย

→

เลื่อนข้อความไปทางขวา

└

ขึ้นย่อหน้าใหม่

┘

ไม่ต้องย่อหน้า

—

ขีดเส้นใต้คำที่เขียนสะกดผิด ตัวสะกด ตัวการ์นต์

⏏

จัดลำดับหรือข้อความเสียใหม่ เช่น แล้วแต่เห็นจะสมควร

↻

ให้ย้ายข้อความในวงกลมไปที่ลูกศรชี้

↻

น่าจะตัดคำหรือข้อความในวงกลมทิ้ง

√

เว้นระยะให้เท่าๆ กัน เช่น ก ข √ ค ง

≠

เว้นบรรทัดไม่ได้ระยะ

<u>เครื่องหมาย</u>	<u>ความหมาย</u>
?	คำหรือข้อความที่สงสัยว่ามีที่ผิด หรือไม่ชัดเจน
○	ใช้วงรอบคำที่บกพร่อง เช่น ผิดความหมาย คำย่อ คำสแลง หรือ ภาษาพูด เป็นต้น
ช.	ใช้คำซ้ำกันในที่ใกล้กัน
_ ผ	ใช้ภาษาผิดระดับ ผูกประโยคบกพร่อง เช่น ลำดับคำผิดตำแหน่งหน้าที่ ประโยคที่ขาด
_ ป	เอกภาพ หรือสัมพันธภาพ เป็นต้น
_ ล	การลำดับความคิดสับสน หรือบกพร่อง
_ ข	ขยายความไม่เข้ากับเรื่อง
_ อ	อ้างเหตุผลผิด หรือเหตุกับผลไม่สอดคล้องกัน
_ ถ	ใช้ถ้อยคำสำนวน โวหารบกพร่อง
_ ส	ใช้สำนวน คำพังเพยผิด
_ ร	รูปแบบผิด เช่น เขียนจดหมายไม่มีคำขึ้นต้นหรือคำลงท้าย ฯลฯ

ตัวอย่างการใช้เครื่องหมายตรวจแก้ไขข้อความที่บกพร่อง

การตัดผมในรูปต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับใบหน้าก็เพื่อให้เกิดการชวน
ดูและสนใจขึ้นทั้งนั้น ค่านุ่งคือยสูงชันทุกที่นิยมกระโปรงแคบ + ตะเข็บหน้า
ตะเข็บหลัง ซิบหน้าซิบหลัง? เสื้อคอกว้าง ๆ แจนสั้น ๆ บางคนใส่บาง ๆ?
เป็นการอวดเสื้อชั้นในและผิวของตน ท่านชายหรือที่เหมือนกันจะเอาชนะท่าน
หญิงให้ได้ นิยมกางเกงขาเลียบ ๆ รัด ๆ หรือเรียกว่าทรงจิ้งเหลน หรือทรงทร ✓
มาน ทรงฮัคคัตอะไรทำนองนั้น การกระทำเช่นนี้ไม่มีความหมาย นอกจาก
ชวนดู นอกจากนี้ยังมีอะไรต่ออะไรอีกที่ทำ เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

เช่น หนังสือคร เป็นต้น หนังสือที่มาจากนอกนั้นในสมัยก่อน ไม่สู้โหด โผนนัก การแต่งก็หยาบจนเกินไป

แต่ในสมัยนี้ก็เลสของพวกฝรั่งเจริญรุ่งเรืองไปไกลมาก แล้วจึงทำหนังสือจนเกินไป การนุ่งห่มน้อยน้อย การกอดกัน จูบกันในท่าต่างๆ เป็นเหตุทำให้จิตใจของตนดูเอนเอียงไปได้โดยง่าย “โลกนี้จึงปกคลุมไปด้วยกิเลส” อ.

นอกจากนี้ ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518: 9-12) ได้เสนอ สิ่งที่ควรพิจารณาเวลาตรวจแก้งานเขียนไว้ดังนี้

“ ในการพิจารณางานเขียนเรื่องหนึ่ง ๆ มีข้อที่ควรคำนึงหลายประการ เพราะงานเขียนแต่ละชิ้นย่อมมีองค์ประกอบหลายอย่าง เวลาตรวจให้คะแนนต้องพยายามดูทุกแง่ทุกมุมเท่าที่จะทำได้ อย่าเจาะจงพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว เช่น ดูเฉพาะการเขียนสะกดการันต์ หรือลายมือ ฯลฯ มิฉะนั้น จะทำให้การตรวจขาดความยุติธรรมและเที่ยงตรง เพราะปกติการตรวจงานเขียนก็เป็นอัตนัยอยู่แล้ว ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์ในการตรวจก็จะยิ่งออกนอกกลุ่มนอกทางยิ่งขึ้น

ข้อที่ควรพิจารณาในการตรวจงานเขียนแต่ละเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

1.1 แนวคิดหรือแนวเรื่อง

- ก. แปลก
- ข. ใหม่
- ค. ตรงจุดหมาย
- ง. ชวนติดตาม
- จ. ให้ความรู้และความคิดดี ฯลฯ

1.2 การจัดระเบียบความคิด

- ก. ไม่คิดออกนอกเรื่อง (มีเอกภาพ)
- ข. ความคิดทุกตอนเกี่ยวข้องกัน (มีสัมพันธ์ภาพ)
- ค. รู้จักเน้นความคิดที่สำคัญ (มีสารัตถภาพ)
- ง. ลำดับความคิดไม่สับสน
- จ. มีความถูกต้อง
- ฉ. มีความสมบูรณ์
- ช. รู้จักเลือกเฟ้น
- ซ. จัดความคิดเห็นหมวดหมู่ได้ถูกต้อง ฯลฯ

1.3 การอ้างเหตุผล

- ก. อ้างเหตุผลได้ถูกต้อง
- ข. เหตุกับผลสอดคล้องกัน
- ค. ไม่สรุปผิด
- ง. ไม่อ้างที่มาผิด
- จ. ไม่อ้างเหตุผลที่มีหลักฐานไม่เพียงพอ
- ฉ. ไม่อ้างเหตุผลข้าง ๆ คู ๆ ฯลฯ

1.4 การขยายความ

1.5 ความแจ่มแจ้งชัดเจน

2. การใช้ภาษา

2.1 ระดับของภาษาใช้ได้ถูกต้องตามกาลเทศะและลักษณะของเรื่อง

- ก. ภาษาปาก
- ข. ภาษากึ่งแบบแผน
- ค. ภาษาแบบแผน

2.2 คำ

- ก. ใช้คำได้ตรงความหมาย
- ข. ใช้คำได้เหมาะกับข้อความ
- ค. ใช้คำได้กระชับรัดกุม
- ง. ใช้คำที่เข้าใจง่าย
- จ. รู้จักหลากคำ
- ฉ. ใช้คำได้ถูกต้องตรงตามความนิยม และถูกระเบียบแบบแผน
- ช. ใช้คำสั้น ๆ เกือบจะกลาสละสลวย
- ซ. ห้ามใช้คำต้องห้ามต่าง ๆ ฯลฯ

2.3 ประโยค

- ก. เรียงลำดับคำได้เหมาะแก่ตำแหน่งและหน้าที่
- ข. ใช้คำบุรพบทและสันธานได้ถูกต้องและเหมาะแก่ข้อความ
- ค. ผู้กประโยคกระชับ
- ง. ผู้กประโยคสั้นกะทัดรัดและแจ่มแจ้ง
- จ. ผู้กประโยคได้มีเอกภาพและสัมพันธภาพ
- ฉ. ผู้กประโยคได้สมดุลและมีน้ำหนัก
- ช. ใช้คำลักษณะนามได้ถูกต้อง

ซ. ไม่ใช่สำนวนใหม่ ๆ หรือแบบประโยคภาษาต่างประเทศ

ฎ. ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือยและคำต้องห้ามต่าง ๆ ฯลฯ

2.4 การเขียนย่อหน้า

ก. มีความคิดหลักเป็นประโยคสำคัญ

ข. มีความคิดสนับสนุนเป็นประโยคขยาย

ค. การลำดับความและขยายความดี

ง. มีเอกภาพในย่อหน้าเดียวกัน

จ. มีสัมพันธภาพในระหว่างย่อหน้า

ฉ. รู้จักใช้คำและประโยคเน้นความสำคัญในย่อหน้า ฯลฯ

2.5 การเว้นวรรคตอน

ก. แบ่งวรรคตอนได้ถูกต้อง

ข. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง

ค. แบ่งคำได้ถูกต้อง

2.6 การใช้สำนวนโวหาร คำพังเพยและสุภาษิตต่าง ๆ

ก. ใช้ได้ถูกต้องตรงความหมาย

ข. ใช้ได้เข้ากับเรื่อง

ค. ใช้ได้เหมาะกับกาลเทศะและมีความพอดี

3. รูปแบบ ใช้พิจารณาเฉพาะการเขียนที่มีรูปแบบการเขียนแน่นอน ว่าทำได้ถูก
รูปแบบการเขียนชนิดนั้น ๆ หรือไม่ ได้แก่

ก. เรียงความ

ข. บทความ

ค. จดหมาย

ง. ย่อความ

จ. สุนทรพจน์

ฉ. บันทึกการประชุม

ช. รายงานทางวิชาการ ฯลฯ

4. กลไกประกอบการเขียนอื่น ๆ

4.1 สะกดการ์นต์

4.2 ลายมือ

4.3 ความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ส่วนการตรวจการเขียนเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ระดับของภาษา การใช้คำ การผูกประโยค หรือการเขียนย่อหน้า ฯลฯ ก็ต้องพิจารณาให้ถ่วงถ่วงเป็นเรื่อง ๆ ไป “

เอมอร์ ชิตตะโสภณ (2529: 43-45) ได้เสนอเทคนิคในการตรวจแก้ไข และการใช้สัญลักษณ์ประกอบการตรวจแก้ไขงานเขียนไว้ดังนี้

1. ให้ใช้วิธีการแก้ไขโดยครู เพื่อน และแก้ไขด้วยตนเอง ทั้ง 3 วิธี สลับกันไปมาโดยใช้วิธีที่ครูผู้สอน แก้ไขให้สัก 2-3 ครั้ง แล้วเปลี่ยนเป็นให้เพื่อน ๆ ช่วยกันแก้ไข 1-2 ครั้ง จึงเปลี่ยนให้นักเรียนแก้ไขเองบ้าง

2. ในการตรวจแก้ไข ควรหัดใช้สัญลักษณ์ เพื่อระบุนามผิดพลาด ประกอบแทนการแก้ไขยาว ๆ ที่บังคับจนแทบจะมองข้อเขียนเดิมไม่ชัดเจน สัญลักษณ์ที่เสนอแนะ ได้แก่ การใช้ตัวอักษรย่อ หรือเครื่องหมายต่าง ๆ ประกอบดังนี้

1. ผว = การใช้คำผิดไวยากรณ์ ซึ่งอาจแยกย่อยได้ดังนี้
 - 1.1 ผล – ลักษณะนามผิด
 - 1.2 ผช – คำเชื่อมผิด (ผส – สันธานผิด, ผบ - บุพบทผิด)
 - 1.3 ลผ – เรียงลำดับผิด
 - 1.4 สผ – สำนวนผิดรูปแบบ
2. ผม = การใช้คำผิดความหมาย ซึ่งอาจจะแยกย่อย ดังนี้
 - 2.1 มต = ความหมายไม่ตรง
 - 2.2 มข = ความหมายขัดแย้ง
 - 2.3 มช = ความหมายไม่ชัดเจน
 - 2.4 มช = ความหมายซ้ำ
 - 2.5 มส = ความหมายไม่สัมพันธ์, ความหมายไม่สมบูรณ์
3. ผ.สก = การสะกดการันต์ผิด
4. ผ.ย = การใช้อักษรย่อไม่ถูกต้อง
5. บก = การใช้ภาษาบกพร่อง ซึ่งอาจจะแยกย่อยได้ดังนี้
 - 5.1 บร = บกพร่องเรื่องคำต่างระดับ
 - 5.2 บค = บกพร่องเรื่องคำไม่คงที่
 - 5.3 บกพร่องเรื่องใช้คำเกิน
6. สพ = ใช้สำนวนภาษาพูด
7. สฝ = ใช้สำนวนต่างประเทศ
8. บ.ภก. = บกพร่องเรื่องใช้ภาษาไม่กระชับ ซึ่งอาจจะแยกย่อยเป็น

8.1 ขป = ขาดประธาน

8.2 ขก = ขาดกรรม

8.3 ขย = ขาดส่วนขยาย

8.4 บช = ขาดคำเชื่อม

8.5 ชก = คำเชื่อมเกิน

9. คฟ = ใช้คำฟุ่มเฟือย

10. กม = ภาพพจน์ไม่ดี, ไม่ชัดเจน

การใช้ตัวอักษรย่อเป็นสัญลักษณ์แทนดังกล่าวแล้ว อาจจะลำบากในขั้นต้น เนื่องจากทั้งฝ่ายผู้สอนและผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจให้ตรงกันเสียก่อน หากยังรู้สึกว่ายากที่จะจดจำหรือทำความเข้าใจ อาจจะสังเกตเฉพาะสัญลักษณ์ใหญ่ที่ไม่แยกย่อยก็ได้

นอกจากใช้ตัวย่อเป็นสัญลักษณ์แล้ว ยังขอเสนอเครื่องหมายบางอย่างในการตรวจ ดังนี้

^ หรือ +	= ตกต้องเพิ่มเติม
~	= สลับลำดับ, กลับกัน
AAA	= ตัดทิ้งไป
?	= คำถาม
!	= เป็นไปไม่ได้
?!	= อย่างนี้ก็มีด้วยหรือ
(----	= ถึงจะตัดทิ้งไปก็ไม่เสียความหมาย
---- -----	= เขียนติดกัน
, ㊦	= เว้นวรรค
⊥	= ขึ้นย่อหน้าใหม่

การให้แนวทางในการตรวจแก้งานเขียนของผู้เชี่ยวชาญเขียนทั้งในและต่างประเทศ พอสรุปได้ว่าในการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียน ผู้ตรวจจะต้องพิจารณาองค์ประกอบด้านการเขียน ควบคู่ไปกับรูปแบบของการเขียน และควรต้องกำหนดเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ประกอบการตรวจแก้ไขเมื่อพบข้อผิดพลาด เพื่อความเข้าใจตรงกัน ระหว่างผู้ตรวจและผู้เขียน และงานเขียนไม่ดูเลอะเทอะจากการโยงเส้น และเขียนอธิบายความผิดพลาดต่างๆ นอกจากนี้เพื่อให้บรรยากาศในชั้นเรียนการเขียนมีความน่าสนใจ และมีชีวิตชีวาขึ้น

6. เกณฑ์การตรวจงานเขียนความเรียง

การประเมินผลการเขียนความเรียงโดยทั่วไปควรพิจารณาในเรื่องคุณภาพของผลงานเขียน ทั้งในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้โวหารณ์ และกลไกทางภาษา สำหรับการใช้นิเทศในการตรวจเพื่อประเมินผลการเขียนความเรียง ก็ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นมาก ถ้าผู้ตรวจขาดหลักเกณฑ์ในการตรวจ จะทำให้การประเมินผลขาดประสิทธิภาพ นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้เสนอแนะเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงไว้ดังนี้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526: 11-13) ได้วิเคราะห์ความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง และผลสัมฤทธิ์ต่ำประกอบกัน พบว่า อาจารย์ผู้ตรวจให้คะแนนโดยพิจารณาจากหัวข้อต่อไปนี้

1. สารของความเรียง เรื่องที่สามารถอธิบายสาระครอบคลุมหัวใจเรื่องได้มาก จะได้รับการตัดสินจากผู้ตรวจให้เป็นความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง
2. การเสนอความคิดเห็นความเรียงที่ได้คะแนนสูงจะเสนอความคิดเห็นสอดคล้องในขณะอธิบายประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เขียน ความเรียงที่มีข้อคิดเห็นดี น่าสนใจจะได้คะแนนสูง
3. สำนวนภาษา และวิธีการเขียนเรียงความ สามารถเขียนได้สละสลวยต่อเนื่องชวนอ่าน และน่าสนใจ
4. สะอาด ลายมือดี ตัวสะกด การันต์ถูกต้อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 81) กล่าวถึง เกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินการเขียนว่า ประกอบด้วย

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ โครงสร้าง
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวนสื่อหน้าที่ตามวัตถุประสงค์ และประเภทของการเขียน ความชัดเจน กระชับได้ใจความ ไม่อ้อมค้อม เยิ่นเย้อ
3. ความมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ
5. การใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลที่เป็นนามธรรม และที่เป็นรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การใช้ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น
6. การนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ
7. การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กัน มีการสนับสนุนความคิด
8. การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็น หรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุป มีความหมายและความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญๆ

ฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al., 1981: 89-92) ได้เสนอแนะการตรวจงานเขียน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจการเขียนที่ละเอียดมาก ซึ่งผู้ตรวจต้องตัดสินงานเขียนทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่ต้องการได้หรือไม่ ถ้างานเขียนประสบความสำเร็จ แสดงว่าผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูล การเรียบเรียงเรื่องราว และส่วนประกอบทางภาษาหลาย ๆ ส่วน สอดคล้องกัน ซึ่งวิธีการใช้ ESL Composition Profile ในการประเมินการเขียน มีเกณฑ์การให้คะแนนตามองค์ประกอบของการเขียน แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา (Content)	30	คะแนน
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด (Organization)	20	คะแนน
3. ด้านการใช้ถ้อยคำ (Vocabulary)	20	คะแนน
4. ด้านการใช้ไวยากรณ์ (Language use)	25	คะแนน
5. ด้านกลไกการเขียน (Mechanics)	5	คะแนน

องค์ประกอบแต่ละด้านจะแบ่งระดับคะแนนความสามารถ ออกเป็น 4 ระดับ เช่น องค์ประกอบด้านเนื้อหา

ระดับดีมากถึงดีเยี่ยม	ได้คะแนนอยู่ในระหว่าง	27-30	คะแนน
ระดับปานกลางถึงดี	ได้คะแนนอยู่ในระหว่าง	22-26	คะแนน
ระดับอ่อนถึงใช้ได้	ได้คะแนนอยู่ในระหว่าง	17-21	คะแนน
ระดับอ่อนมาก	ได้คะแนนอยู่ในระหว่าง	13-16	คะแนน

นอกจากนี้ ในแต่ละระดับยังมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน เพื่อผู้ตรวจจะได้ใช้คำอธิบายเหล่านี้ตัดสินว่า ผู้เขียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อสารนั้น เช่น ในส่วนของเนื้อหา ถ้าผู้เขียนเขียนได้ดีในระดับดีมากถึงดีเยี่ยม นั้น หมายความว่า ผู้เขียนมีความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน เขียนได้อย่างมีแก่นสาร ขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์สัมพันธ์กับหัวเรื่องที่กำหนดให้

ในการนำเกณฑ์การประเมินการเขียนไปใช้นั้น ฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al., 1981: 89-92) ได้ให้แนวการตรวจในแต่ละองค์ประกอบไว้ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านเนื้อหา พิจารณาจาก

1.1 การมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง มีความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่เขียน เลือกใช้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้อง และมีความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหาด้วย

1.2 เขียนได้ใจความ หมายถึง สามารถเขียนใจความสำคัญของเนื้อหา และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจน สามารถแสดงออกถึงรายละเอียดได้ด้วยการอธิบาย มีตัวอย่างประกอบ มีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น

1.3 เขียนขยายความต่อเนื่อง หมายถึง สามารถเขียนขยายหัวข้อเรื่องออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการเปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ

1.4 เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง ข้อมูลที่นำมาเขียนถูกต้องชัดเจน ตรงกับหัวข้อเรื่อง ปราศจากข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง

2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก

2.1 เขียนได้สละสลวย หมายถึง การแสดงความคิดลื่นไหลจากความคิดหนึ่งไปยังอีกความคิดหนึ่ง มีการกล่าวนำและกล่าวสรุป เลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยคที่สามารถขยายใจความของเรื่องและสามารถเชื่อมความคิดถึงกันทั้งภายในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า

2.2 แสดงความคิดชัดเจนประกอบด้วยเหตุผล หมายถึง การแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่องและสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง ประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าสนับสนุนและอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่อง

2.3 ความกะทัดรัด หมายถึง การแสดงความคิดตรงจุด กระชับตลอดเรื่อง โดยไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

2.4 เรียบเรียงความคิดดี หมายถึง สามารถแสดงความสัมพันธ์กันของความคิดอย่างชัดเจนทั้งความคิดในย่อหน้า และความคิดที่เชื่อมต่อระหว่างย่อหน้า

2.5 ลำดับความสมเหตุสมผล หมายถึง สามารถลำดับเหตุผลได้ถูกต้อง มีพัฒนาการทางการใช้เหตุผล

2.6 ความต่อเนื่อง หมายถึง แต่ละย่อหน้า แสดงถึงจุดประสงค์เดียว และต่อเนื่องกันตลอดเรื่อง

3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง มีการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้อง ตรงกับความคิดที่ต้องการแสดงออก สามารถเลือกสรรถ้อยคำเพื่อนำมาใช้อย่างถูกต้องตรงกับตำแหน่งหน้าที่ของคำ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท เลือกใช้คำเหมือน คำตรงข้ามได้ ถูกต้องกับความหมาย ใช้คำได้หลายระดับความหมายในการแสดงความคิด

3.2 สื่อความหมายชัดเจน หมายถึง ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับเรื่อง เหมาะสมกับระดับผู้อ่าน ตรงกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง ใช้คำเข้าใจง่ายและเป็นที่คุ้นเคย และสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความประทับใจ

4. องค์ประกอบทางด้านการใช้ไวยากรณ์ พิจารณาจาก

4.1 การใช้รูปประโยคในการเขียน หมายถึง ประโยคที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นประโยคซับซ้อน หรือประโยคแบบง่าย ๆ จะมีรูปแบบที่สมบูรณ์ สามารถใช้ประโยคซับซ้อนได้ดี ใช้คำขยายได้ถูกต้อง วลีและประโยคขยายเหมาะสมกับหน้าที่ และวางไว้ในตำแหน่งที่ถูกต้อง มุขยประโยค และอนุประโยคเชื่อมกันโดยการใช้สันธานอย่างถูกต้อง มีการใช้คำสรรพนามได้อย่างถูกต้องกับคำนามที่ใช้แทน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ประธานกับกริยา คำนามกับลักษณะนาม คำกริยากับคำวิเศษณ์

5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก

5.1 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การเขียน หมายถึง สามารถสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน มีการแสดงความคิดที่ต่อเนื่องจากย่อหน้าหนึ่งไปยังอีกย่อหน้าหนึ่ง

5.2 ลายมือ หมายถึง ลายมืออ่านง่าย ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1990: 108-111) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงไว้ 3 วิธี ได้แก่

1. วิธีนับความผิดพลาดในการเขียน (The Error-Count method) โดยการตรวจวิธีนี้ ผู้ตรวจจะนับจำนวนความผิดพลาดในงานเขียน แล้วนำมาหักออกจากคะแนนเต็มทั้งหมด แต่การตรวจวิธีนี้ไม่ค่อยเป็นที่นิยมเพราะเกิดอคติได้ง่าย และสาเหตุสำคัญคือ การตรวจโดยวิธีนี้จะตัดสินด้านความสามารถในการเขียนได้ยาก เพราะถ้าผู้สอน 2 คน เขียนเรียงความเรื่องเดียวกัน แต่ใช้สำนวนภาษาคนละระดับ ผู้ที่ใช้คำศัพท์สำนวนที่ยากและสลับซับซ้อนกว่า ก็อาจมีข้อผิดพลาดในการเขียนมากกว่า ส่วนอีกคนหนึ่งใช้ศัพท์สำนวนที่ง่ายกว่า จะมีข้อผิดพลาดในการเขียนน้อยกว่าคนที่สอง และไม่สามารถตัดสินได้ว่า ใครมีความสามารถในการเขียนมากกว่ากัน

2. วิธีตรวจนับแบบวิเคราะห์ (Analytic method) การตรวจด้วยวิธีนี้จะขึ้นกับแผน การตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยพิจารณาให้คะแนนตามองค์ประกอบในการเขียน 5 ประการ คือ

1. ไวยากรณ์ (Grammar)

2. คำศัพท์ (Vocabulary)
3. กลไกในการเขียน (Mechanics)
4. ความคล่องแคล่วในด้านลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication)
5. ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)

ในการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบโดยทั่วไปอาจพิจารณาให้คะแนนองค์ประกอบละเท่า ๆ กัน เช่น ให้คะแนนองค์ประกอบละ 5 คะแนน เป็นต้น

3. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression method) วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจเพียง 1 คน หรือมากกว่า 1 คน แต่โดยทั่วไปวิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 คน หรือ 4 คน ให้คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้น แล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย ซึ่งในการตรวจให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจทุกคนจะอ่านงานเขียนอย่างรวดเร็ว แล้วให้คะแนนงานแต่ละชิ้น โดยแต่ละคนจะอ่านงานเขียนจำนวนหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้ (มักจะเป็นเรียงความ 20 เรื่อง ต่อ 1 ชั่วโมง) ถ้าผู้ตรวจพบว่า ตนเองตรวจให้คะแนนได้ช้าลง เช่น ให้คะแนนงานเขียนได้ไม่กี่เรื่องต่อ 1 ชั่วโมง ก็จะต้องหยุดพักเสียก่อน แล้วค่อยกลับมาตรวจให้คะแนนใหม่เมื่อรู้สึกว่าตนเองสามารถให้คะแนนตามอัตราที่กำหนดได้ การให้คะแนนโดยอาศัยความรู้สึกนี้มีักพบว่า ทำให้ผู้ตรวจเหนื่อยมากกว่า การใช้วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องให้ผู้ตรวจหยุดพักการตรวจ เมื่อความสนใจเริ่มลดลง หรือเมื่อรู้สึกว่าเกิดความเบื่อหน่ายกับการอ่านเนื้อหาเรียงความแต่ละเรื่อง สิ่งสำคัญก็คือ คะแนนที่อาศัยความรู้สึก จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น การตรวจวิธีนี้พบว่ามี ความรวดเร็วกว่าวิธีอื่น และถ้าใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ตรวจเรียงความด้วยวิธีนี้ ผลที่ได้ก็มักจะมี ความเชื่อถือได้มากกว่าวิธีการตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytic method) ที่ใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ในกรณีที่ผู้ตรวจเพียงคนเดียวเท่านั้นแล้ว ผลที่ได้จากการตรวจด้วยวิธีนี้เป็นเกณฑ์จะมีความเที่ยง หรือความเชื่อถือได้น้อยกว่าผลของการตรวจด้วยวิธีตรวจแบบวิเคราะห์

จากการเสนอแนะเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงของนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่ามีความแตกต่างกันออกไป การจะนำมาใช้ในการตรวจงานเขียน ผู้ตรวจจะต้องใช้ดุลยพินิจในการเลือกหลักเกณฑ์ ให้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน ลักษณะงานเขียนแต่ละประเภท ตลอดจนระยะเวลา และวัตถุประสงค์ของการตรวจ และประเมินผล การเขียนความเรียง สิ่งที่สำคัญก็คือ ครูจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการตรวจและให้คะแนนที่แน่นอน และนักเรียนควรจะได้ตรวจแก้ และรับรู้ข้อบกพร่องด้วยตนเองด้วย

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย รวมถึงการตรวจแก้ไขงานเขียน ผู้วิจัยแบ่งหัวข้องานวิจัยออกเป็น 3 ด้านคือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาไทย งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการตรวจแก้ไขงานเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาไทย

วรรณ บัวเกิด (2520: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของการเขียนเรียงความและคะแนนทักษะการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กัน

พูนศิริ แก้วเพ็ง (2532: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 52.04 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อน ตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ
2. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาไทย มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01
3. นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ครูผู้สอนใช้วิธีสอนเรียงความ โดยให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องตามความสนใจ และนักเรียนชอบเขียนเรื่องจากจินตนาการของตนเอง ส่วนปัญหาสำคัญที่พบคือ นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเรียงความ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

ศิริวรรณ ฉากแก้ว (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยที่มีต่อความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ผลการวิจัย พบว่า

1. การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยส่งผลให้ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าการใช้การเรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยส่งผลในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด และการใช้ถ้อยคำ สูงกว่าการใช้การเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยในด้านการใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษาสูงกว่าการเรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

จิตรา ชูระคำ (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์” ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนเรียงความจากเรื่องและภาพของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุวีณา โชติช่วง (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7” ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 75
2. ค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนแต่ละระดับจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ที่พบว่ามีค่าสูงสุดคือ ระดับที่ 1 การถ่ายโอน รองลงมาคือระดับการสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ตามลำดับ
3. ค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามขนาดโรงเรียนที่พบว่ามีค่าสูงสุดคือ โรงเรียนขนาดเล็ก รองลงมาคือ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ และโรงเรียนขนาดกลาง ตามลำดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียน

ใจศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2518: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 , 2 และ 3 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2515 และ 2516 จากข้อสอบวิชาภาษาไทยของนิสิต จำนวน 1,000 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ดังนี้คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย และข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์

ส่วนสาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจาก การใช้แนวเทียบผิด การไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน การไม่รู้จักหลักการใช้คำบาลีสันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย และการออกเสียงผิดจึงเขียนผิด

อำไพ กิมแหลม (2528: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 “ โดยใช้แบบทดสอบการเขียนความเรียงภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนที่พบมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดเรื่องความหมาย รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน และพบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ

ชูศรี ศรีแก้ว (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525” พบว่า มีข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้คำ การสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการใช้อักษรย่อ

วิศัลย์ศยา รุดดิษฐ์ (2533: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย” โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะของคำที่เขียนสะกดผิดมากที่สุดคือ ตัวสะกด

ช่อนกลิ่น คำศิริ (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาไทย และพัฒนาแบบฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค ภาษาไทย ได้แก่ การขาดหน่วยกรรม การขาดหน่วยกริยา การใช้คำกริยาเกิน และการขาดหน่วยประธาน และได้พัฒนาแบบฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาไทยในเรื่องการขาดหน่วยกรรม การขาดหน่วยกริยา การใช้กริยาเกิน และการขาดหน่วยประธาน มีประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการตรวจแก้ไขงานเขียน

วิษชุดา สุธีสร (2533: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบแวนะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง และวิธีชี้แนะทางอ้อม” ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบแวนะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง และวิธีชี้แนะทางอ้อมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มาลี สาดจินพงษ์ (2533: 68-72) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การตรวจแก้งานเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการตรวจแก้งานเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในรายวิชาทักษะการเขียน ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร และศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนและนักเรียนที่มีต่อการตรวจแก้งานเขียน

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่สำคัญในการตรวจแก้งานเขียนของครูผู้สอนส่วนใหญ่ ได้แก่ 1) นักเรียนมีจำนวนมาก ครูไม่มีเวลาพอที่จะตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างละเอียดและอธิบายข้อผิดพลาดให้นักเรียนเป็นรายบุคคล 2) แม้ว่าครูตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียน นักเรียนก็ยังทำผิดในลักษณะเดียวกันในงานเขียนครั้งต่อไป 3) นักเรียนให้ความสนใจกับเกรดและคะแนนที่ได้รับ ไม่สนใจข้อผิดพลาดที่ครูแก้ไข

การตรวจแก้งานเขียนของครู พบว่า ครูส่วนใหญ่เป็นผู้ตรวจแก้งานเขียนให้นักเรียนมากกว่าการให้นักเรียนตรวจแก้ด้วยตนเอง หรือให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตรวจ วิธีการตรวจแก้งานเขียนที่ครูส่วนใหญ่ใช้บ่อยถึงบ่อยที่สุด ได้แก่ 1) ชิดฆ่า วงกลม หรือขีดเส้นใต้คำหรือข้อความที่ผิดแล้วเขียนคำหรือข้อความที่ถูกต้องให้ 2) อธิบายข้อผิดพลาดต่างๆ ให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง 3) ชิดฆ่าคำหรือข้อความที่ไม่จำเป็นออก

การแก้ไขงานเขียนของนักเรียน พบว่า มีนักเรียนจำนวนน้อย (ร้อยละ 38.38) ที่ตรวจแก้ไขงานเขียนของตนก่อนส่งครู นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีและดีมาก จะตรวจแก้ไขงานเขียนของตนก่อนส่งครูมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลางและระดับต่ำ ในการแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนนั้น นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมากจำนวนร้อยละ 60 แก้ไขข้อผิดพลาดทุกครั้ง และนักเรียนกลุ่มอื่นจำนวนกว่าร้อยละ 50.00 แก้ไขเป็นบางครั้งเมื่อครูสั่งให้ทำ เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการแก้ไขข้อผิดพลาด นักเรียนปรึกษาครูผู้สอนมากกว่าเพื่อนและผู้ปกครอง โดยเฉพาะนักเรียนระดับดีมากส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80.00) ปรึกษาครูผู้สอน แต่นักเรียนระดับปานกลางและ

ระดับต่ำปรึกษาเพื่อนมากกว่าครู นอกจากนี้พบว่า นักเรียนจำนวนมาก (ร้อยละ 72.72) มีความรู้สึกในทางที่ดีต่อการตรวจแก้งานของครู นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมากและดี มีความรู้สึกที่ดีมากกว่านักเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ นักเรียนเป็นจำนวนน้อย (ร้อยละ 27.27) มีความรู้สึกในทางลบ

ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับการตรวจแก้งานเขียน พบว่า ครูส่วนมากเห็นว่าข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนเป็นสิ่งที่ครูต้องแก้ไข และควรแก้ไขทุกเรื่องมากกว่าที่จะแก้ไขเฉพาะข้อผิดพลาดที่สำคัญเท่านั้น ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ ทั้งนักเรียนที่อยู่ในระดับดีมาก ดี ปานกลาง และระดับต่ำ มีความเห็นตรงกันว่า การตรวจแก้งานเขียนของครูช่วยปรับปรุงการเขียนของนักเรียนให้ถูกต้องและดีขึ้น โดยเฉพาะการตรวจโดยครูแก้ข้อผิดพลาดให้นักเรียน เป็นวิธีการที่ครูและนักเรียนเห็นว่ามีประโยชน์ และนักเรียนจำนวนมากทุกระดับเห็นว่า ครูควรอธิบายข้อผิดพลาดให้นักเรียนเป็นรายบุคคลด้วย และควรตรวจและวิจารณ์งานของนักเรียนทั้งในส่วนที่เขียนได้ดี ถูกต้อง และส่วนที่ผิดพลาด ต้องแก้ไข นอกจากนี้ครูและนักเรียนส่วนมากทั้ง 4 ระดับ มีความเห็นตรงกันว่า การตรวจแก้งานเขียนควรเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนและนักเรียน นักเรียนจำนวนมากในระดับดี ปานกลาง และระดับต่ำเห็นว่า ครูควรตรวจแก้งานเขียนเมื่อนักเรียนเขียนเสร็จสมบูรณ์แล้ว แต่ นักเรียนระดับดีมากเห็นว่า ครูควรตรวจแก้เมื่อนักเรียนเขียนงานฉบับร่างเสร็จ

ส่วนความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อวิธีการตรวจแก้งานเขียนพบว่า ครูและนักเรียนในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท และนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับดีมาก ดี ปานกลาง และต่ำ มีความเห็นว่า วิธีการตรวจแก้งานเขียนส่วนใหญ่มีประโยชน์ และเห็นว่าวิธีการตรวจโดยครูให้นักเรียนมาพบ แล้วอธิบายเกี่ยวกับข้อผิดพลาดและวิธีการแก้ไขให้นักเรียนเป็นรายบุคคลมีประโยชน์มาก และอีกวิธีหนึ่งที่มีประโยชน์มาก คือการตรวจโดยครูชี้ที่ผิดพลาดให้และบอกประเภทของข้อผิดพลาดให้นักเรียนกลับมาแก้ไขเอง

นันทวรรณ เรื่องปราชญ์ (2534: 71-76) ได้วิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเกี่ยวกับการตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ สํารวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เกี่ยวกับการตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาวิธีตรวจแก้งานเขียนของอาจารย์ผู้สอนที่ใช้ในปัจจุบัน และความต้องการของนักศึกษาในการให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการในการตรวจงาน

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของการตรวจงานเขียน พบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนมากเห็นว่า ครูควรตรวจงานคืนให้นักศึกษาโดยเร็วที่สุด และข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาจะเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นปัญหาในการเรียนรู้ของนักศึกษา อาจารย์และนักศึกษา

ส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนของครู จะช่วยปรับปรุงการเขียนของนักศึกษาให้ดีขึ้น

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการตรวจด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา พบว่า ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่า ในการตรวจงานเขียน ครูไม่ควรสนใจแต่เฉพาะความถูกต้องของการใช้ภาษาเท่านั้น ควรคำนึงถึงเนื้อหาที่เขียนด้วย

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับผู้ตรวจงานเขียน พบว่า อาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่า เป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องตรวจงานเขียนให้นักศึกษา แต่ก็เชื่อว่านักศึกษาจะสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเอง หากครูแนะแนวทางให้ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า การที่ครูให้โอกาสนักศึกษาช่วยกันตรวจแก้งานเขียนในกลุ่มก่อนส่ง จะช่วยลดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาได้

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีตรวจงานเขียนพบว่า อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาเห็นตรงกันว่า ครูควรนำเอาข้อผิดพลาดที่พบมาๆ ในการตรวจ มาอธิบายในการสอนครั้งต่อไป อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ก่อนที่จะตรวจแก้สิ่งใดลงไปในงานเขียนของนักศึกษา ควรจะได้อ่านงานเขียนของนักศึกษาจนจบเรื่องเสียก่อน

ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการใช้วิธีการตรวจงานเขียนพบว่า วิธีการตรวจ ที่ดีเหมาะสม สำหรับที่จะใช้ในการตรวจงานมี 5 วิธี ได้แก่ 1) ยกที่ผิดพลาดที่พบในงานของนักศึกษามาอธิบายพร้อมๆกันทั้งชั้น 2) ตรวจที่ผิดพลาดทุกๆลักษณะในทันทีที่พบ 3) เขียนคำติชม 4) อธิบายที่ผิดพลาดให้ฟังเป็นรายบุคคล 5) เลือกตรวจเฉพาะจุดที่สำคัญ ไม่ตรวจทุกจุดที่ผิดพลาด

วิธีตรวจแก้งานเขียนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มาก บ่อยครั้งมี 6 วิธี ได้แก่ 1) การตรวจที่ผิดพลาดทุกๆลักษณะในทันทีที่พบ 2) การเขียนคำติชม 3) การให้นักศึกษาตรวจงานเขียนของตนเอง โดยครูคอยช่วยแนะนำหรืออธิบาย 4) การยกที่ผิดพลาดที่พบในงานของนักศึกษามาอธิบายพร้อมๆกันทั้งชั้น 5) การเลือกตรวจเฉพาะจุดที่สำคัญ ไม่ตรวจทุกจุดที่ผิดพลาด 6) การอธิบายที่ผิดพลาดให้นักศึกษาฟังเป็นรายบุคคล

วิธีตรวจแก้งานเขียนที่นักศึกษาต้องการให้อาจารย์ผู้สอนใช้มาก มี 5 วิธี ได้แก่ 1) การยกที่ผิดพลาดที่พบในงานของนักศึกษา มาอธิบายพร้อมๆกันทั้งชั้น 2) การตรวจโดยการขีดฆ่าที่ผิดพลาดแล้วเขียนสิ่งที่ถูกต้องลงไปให้เลย 3) ขีดเส้นใต้หรือวงกลมตรงที่ผิดพลาด แล้วบอกว่าผิดพลาดเพราะอะไร โดยเขียนบอกไว้ข้างๆ 4) ตรวจที่ผิดพลาดทุกๆ ลักษณะในทันทีที่พบ 5) เขียนคำติชม

ปัญหาที่สำคัญในการตรวจแก้งานเขียนของอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ ได้แก่ 1) นักศึกษามักทำผิดพลาดเหมือนเดิมอีก ทั้งๆ ที่เคยแก้ไขกลับไปให้แล้ว 2) นักศึกษาลอกงานกันมาส่ง 3) บางครั้งนักศึกษาเขียนผิดมาก จนไม่สามารถแก้ไขได้ 4) บางครั้งตรวจงานให้นักศึกษาไม่ทัน

ปัญหาของนักศึกษาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการตรวจงานเขียนของครู ได้แก่ 1) ไม่ทราบว่า จะแก้งานอย่างไรดี 2) ครูตรวจงานคืนให้ช้าจนหมดความสนใจ 3) อ่านลายมือของครูไม่ออก

ถวิล สอนใจ (2534: 86-92) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาเทคนิคการตรวจงานเขียนวิชา ภาษาอังกฤษของครูและปฏิกิริยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อเทคนิคการตรวจ แบบต่าง ๆ ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาที่สำคัญในการตรวจแก้งานเขียนของครูผู้สอนส่วนใหญ่ ได้แก่ 1) ครูมีเวลา ไม่เพียงพอที่จะตรวจแก้ที่ผิดในงานเขียนของนักเรียน ได้อย่างละเอียดและอธิบายสิ่งที่ผิดแก่ นักเรียนเป็นรายบุคคล 2) นักเรียนขาดความรู้ความสามารถทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ 3) ครูขาด ความรู้ความสามารถทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ

เทคนิคการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนที่ครูผู้สอนใช้ค่อนข้างบ่อย ได้แก่ 1) บอก จำนวนที่ผิดไว้ข้างหน้าของแต่ละบรรทัดที่มีที่ผิดโดยไม่แก้ไขให้ 2) แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปแล้วช่วยกันตรวจแก้เรียงความของสมาชิกในกลุ่ม 3) ระบุว่าผิดอะไร โดย ไม่แก้ไข แต่เขียนอธิบายกฎเกณฑ์การใช้ไว้ให้ 4) ระบุว่าผิดอะไร แต่ไม่แก้ไขให้ (การระบุอาจใช้ สัญลักษณ์) 5) ใช้งานเขียนของนักเรียนเป็นตัวอย่าง แล้วให้นักเรียนช่วยกันตรวจแก้

ปฏิกิริยาของนักเรียนที่มีต่อเทคนิคการตรวจแบบต่างๆ ของครูพบว่า นักเรียน ส่วนใหญ่มีปฏิกิริยาทางบวก นักเรียนยอมรับและพอใจเทคนิคการตรวจแบบต่างๆ ของครู

ความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการตรวจแก้งานเขียน พบว่า ครูส่วนใหญ่ ยอมรับว่าการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนเป็นหน้าที่ของตนเอง ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่า การตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนควรจะให้ทั้งครูและนักเรียนเป็นผู้ตรวจ การตรวจแก้งานเขียน ของนักเรียน ครูควรตรวจแก้ด้านเนื้อหาไปพร้อม ๆ กับการตรวจแก้ด้านการใช้ภาษา และการ ตรวจแก้ไวยากรณ์ ครูควรตรวจแก้ที่ผิดทุกเรื่อง ไม่ควรตรวจแก้เฉพาะที่ผิดที่ครูเห็นว่าสำคัญเท่านั้น และการตรวจแก้งานเขียนของครูมีประโยชน์ ช่วยปรับปรุงงานเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้น และถ้าครู มีความอดทนต่อการใช้ภาษาที่ผิดในงานเขียนของนักเรียน จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจใน การใช้ภาษาในการเขียนเพื่อสื่อความหมายมากขึ้น

กรรณิกา ปิ่นทอง (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูล ย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ที่มีต่อความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัด นครราชสีมา” ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากการ ทดลอง ทั้ง 2 วิธี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับวิธีการให้ ข้อมูลย้อนกลับ

บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิรุพเกียรติ์ คงกลาง (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและเพื่อน” ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม อยู่ในเกณฑ์ปานกลางตามเกณฑ์การประเมินผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ลัดดา จาบถนอม (Ludda Chabthanom, 1987: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องเกี่ยวกับการตรวจแก้ข้อผิดพลาดในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูในประเทศไทย โดยศึกษาแบบสอบถามและเรียงความของนักศึกษาในวิทยาลัยครูหลายแห่งในประเทศไทย เกี่ยวกับปัญหาที่ครูประสบในการตรวจเรียงความ วิธีการตรวจ รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาที่ครูประสบในการตรวจงานเขียน คือ นักศึกษาเขียนผิดมากจนผู้สอนไม่สามารถจะแก้ไขให้ได้ และไม่มีเวลาพอที่จะตรวจอย่างละเอียด หรือให้นักศึกษาได้พบและปรึกษาเป็นรายบุคคล บางครั้งผู้สอนไม่ได้แก้ไขให้ เพราะไม่มั่นใจความถูกต้องในการใช้ภาษา หรือนักศึกษาเขียนประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่ไม่ได้ใจความ บางครั้งผู้เขียนก็ตรวจแก้เฉพาะแห่งซึ่งนักศึกษาอาจเห็นว่าที่อื่น ๆ มีความถูกต้องแล้ว

วิธีการตรวจแก้งานเขียน ของอาจารย์วิทยาลัยครู ซึ่งวิธีการตรวจแก้ที่สอบถามมี 15 วิธี เช่น ตรวจที่ผิดทุกแห่ง เขียนวิจารณ์ ใช้สัญลักษณ์ในการตรวจแก้ ให้ตรวจแก้ไขเองโดยดูจากคำตอบที่ผู้สอนแจกให้ ให้จับคู่แลกเปลี่ยนกันตรวจแก้ เป็นต้น ผลสรุปพบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการแก้งานเขียนโดยขีดฆ่าและเขียนแก้ไขให้ มากกว่าที่จะให้ผู้เรียนแก้ไขเองหรือปรึกษาเพื่อน

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า ครูเห็นว่าการตรวจแก้งานเขียน เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน และครูชอบให้ผู้เรียนได้แก้งานเขียนกับเพื่อน ซึ่งจะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของครูไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติจริงซึ่งครูเป็นผู้แก้งานให้ผู้เรียนเองเป็นส่วนใหญ่

ศุภสิริ หงส์ฤทธิพันธุ์ (Suppasiri HonGrittipun, 1990: 46-49) ได้วิจัยเรื่องเกี่ยวกับ “ผลของการตรวจแก้งานเขียนจากครูผู้สอนที่ตรวจแบบชี้แนะ โดยทำเครื่องหมายที่กำหนดร่วมกับ

นักเรียน ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี” แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มควบคุมครูจะเป็นผู้ตรวจและแก้ไขให้ ส่วนกลุ่มทดลองครูจะตรวจแบบชี้แนะโดยทำเครื่องหมายที่ตกลงร่วมกันกับนักเรียน จากนั้นนักเรียนจะต้องแก้ไขแล้วเขียนมาส่งครูอีกครั้งหนึ่ง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001

2. งานวิจัยต่างประเทศ

เจ ฮาห์น (J. Hahn, 1986: 7-10) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนวิชาการเขียนเกี่ยวกับวิธีการ ที่ครูใช้ในการตรวจแก้ไขงานเขียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักเรียนจะไม่ได้รับประโยชน์จากข้อแก้ไข ดิชมของครู ถ้าครูเขียนลายมือหวัดจนนักเรียนอ่านไม่ออก
2. นักเรียนไม่เข้าใจความหมายที่ครูใช้ และไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรกับงานเขียนของตน เช่น เมื่อครูใช้เครื่องหมายคำถาม (?)
3. นักเรียนคิดว่างานเขียนของตน ชัดเจนดีแล้ว และคิดว่าการที่ครูไม่เข้าใจเป็นปัญหาของครู และที่ครูเขียนถามว่า “How” เพียงเท่านั้น ไม่ช่วยให้นักเรียนปรับปรุงงานได้ เพราะไม่รู้ว่าคุณยังไม่เข้าใจข้อความตอนไหน
4. นักเรียนไม่มีความรู้ และวิธีการในการปรับปรุงงานเขียนของตนเอง ถึงแม้ว่าครูจะให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงที่มีประโยชน์
5. นักเรียนคิดว่า การที่ตนอ่านงานเขียนซ้ำ (Re-reading) หรือการใช้ความระมัดระวังจะช่วยให้อ่าน ข้อบกพร่องของตนเองได้ แต่นักเรียนยังมีปัญหาด้านการใช้ภาษา ทำให้ไม่รู้ที่ผิด หรือสาเหตุของการเขียนผิด
6. ถึงแม้ว่านักเรียนจะรู้วิธีการแก้ไขงานเขียนของตน แต่มักไม่มีโอกาสได้แก้ไขเช่นนั้น
7. นักเรียนมีความคาดหวังและมีปฏิกิริยาต่อระดับคะแนนงานเขียนที่ได้รับมาก แต่ไม่ไม่ได้สนใจว่าระดับคะแนนที่ได้รับ จะมีผลต่อการเขียนของตนต่อไปอย่างไร

ซี ชอว์ดรอน (C. Chaudron, 1984: 1-14) ได้วิจัยเรื่อง “การประเมินผลการเขียนเรียงความของนักศึกษามหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (California) ที่เรียนอยู่ในระดับกลาง และระดับสูง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาในการเขียนเรียงความของนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับกลาง และระดับสูง โดยกลุ่มหนึ่ง ครูจะเป็นผู้ตรวจ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งให้นักเรียนตรวจกันเอง (Peer feedback) และทั้ง

สองกลุ่มใช้คู่มือรายการตรวจงานเขียนเหมือนกัน (Composition checklist) นักศึกษา ทั้ง 2 กลุ่ม เมื่อได้รับงานเขียนที่ตรวจแล้วกลับคืนมา ก็ให้แก้ไขงานเขียนของตน แล้วคัดลอกงานเขียนใหม่ ส่งงานเขียนนั้นมาประเมินตามเกณฑ์การประเมินงานเขียนเรียงความ ที่แยกออกเป็นด้านเนื้อหา การ จัดลำดับความ กลไกการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีการพัฒนา งานเขียนไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แรนดัลล์ ดับบลิว สโตว์ (Randall W. Stowe, 1988: 1083-A) ได้วิจัยเพื่อเปรียบเทียบ ความแตกต่างของระยะเวลาที่ใช้ในการตรวจแก้ไขงานเขียนต่อความสามารถในการเขียน ตัวอย่าง ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เขียนเรียงความแบบ อธิบายและตรวจแก้ไขงานเขียนในชั่วโมง กลุ่มที่ 2 เขียนเรียงความแบบเดียวกัน แล้วพักงานเขียน 4 วัน จึงกลับมาตรวจแก้ไขใหม่อีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เมื่อคำนวณจากค่าทั้งหมด 100 คำ งานเขียนในด้านเนื้อหา การเรียบเรียง การใช้ภาษา และกลไกการเขียน หลังจากทดลองของทั้งสอง กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่าข้อผิดพลาดทางด้านภาษา และกลไกการเขียนลดลง จากร่างฉบับแรกอย่างมีนัยสำคัญ

ไมเคิล บรูม (Michael Broome, 1989: 657-A) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ผลของการตรวจแก้ไขงานเขียน 2 แบบ แบบที่ 1 คือ การตรวจแก้ไขงานเขียนของตนเองโดยการชี้แนะจากครู แบบที่ 2 การตรวจ แก้ไขงานเขียนของตนเองโดยการชี้แนะจากกลุ่มเพื่อน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ซึ่งนักเรียนแต่ละระดับ จะใช้การตรวจแก้ไขงานเขียนทั้ง 2 แบบ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ตรวจแก้ไขงานเขียนโดยการชี้แนะจากกลุ่มเพื่อน ทั้งระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เขียนเรียงความได้ดีกว่า นักเรียนกลุ่มที่ตรวจแก้ไขงานเขียนโดย การชี้แนะจากครู แต่ไม่มีกลุ่มใดพัฒนาการเขียนทางด้านไวยากรณ์ และกลไกการเขียน นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พัฒนาการเปลี่ยนแปลงระดับเนื้อหา อันได้แก่ ความคิดและการเรียบเรียงดีกว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โจเซลีน บิซายลง (Jocelyne Bisailon, 1991: 171) ได้วิจัยเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพของ การตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาที่สอง โดยนักศึกษาจะได้รับความรู้เกี่ยวกับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเองก่อน แล้วให้นักศึกษาค้นหาและตรวจแก้ไขข้อผิด 20 แห่ง จากงานเขียนของผู้อื่นและของตนเอง โดยงานเขียนนั้นได้จาก การให้นักศึกษาในห้อง เขียนตามคำบอก และให้หาหัวเรื่องมา 1 หัวเรื่อง แล้วเขียนเรียงความ 200 คำ ส่งครูผู้สอน จากนั้นครูจึงแจกงานเขียนให้นักศึกษาค้นหาและตรวจ

แก้ไขข้อผิด 20 แห่ง ในงานเขียนที่มีชื่อของตนเองก่อน แล้วจึงค้นหาในงานของตนเอง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาค้นหาและตรวจแก้ไขงานเขียนในงานของผู้อื่น ได้มากกว่าในงานเขียนของตนเอง

โคเลตต์ ไดอูต และจอห์น ครูเคอเนียร์ (Colette Daiute and John Kruidenier , 1985: 307-318) ได้ศึกษาทัศนคติในการตรวจแก้ไขงานเขียน 2 วิธีคือ การตรวจงานเขียนด้วยตนเอง และการตรวจงานเขียนโดยชุดคำสั่งทางคอมพิวเตอร์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสมัครใจที่จะตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเองมากกว่าการตรวจแก้ไขงานเขียนจากชุดคำสั่งทางคอมพิวเตอร์

แมรี เวลส์ (Mary Wells, 1992: 62) ได้วิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนารูปแบบการตรวจงานเขียนของเพื่อน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยดำเนินการทดลองดังนี้ 1) จัดนักเรียนเข้ากลุ่มโดยให้มีระดับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาแบบละกัน 2) ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษาและกำหนดแบบรายการตรวจงานเขียนกันเองในกลุ่ม 3) เมื่อมีปัญหาครูจะคอยแนะนำอยู่ห่างๆ 4) ชักจูงให้นักเรียนสอนและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน 5) กระตุ้นให้นักเรียนคิดอย่างมีวิจารณญาณ และ 6) สร้างเสริมทัศนคติของการตรวจงานเขียนว่าจะต้องต่อเนื่องและแม่นยำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความคล่องแคล่วในการเขียนมากกว่าก่อนดำเนินการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งมีทัศนคติในการเรียนรู้และนำไวยากรณ์ไปใช้ในการเขียน และการตรวจงานเขียนซึ่งกันและกันดีขึ้น

โรนัลด์ ออลัน เดอปีเตอร์ (Ronald Alan, DePeter, 1998: 2959-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวคิดของนักศึกษาที่มีต่อการตอบสนองงานเขียนของเพื่อนที่เรียนวิชาการเขียน มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้ทราบถึงปฏิกริยาในการตอบสนองงานเขียนซึ่งกันและกันของนักเรียนแต่ละคน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยในรัฐฟลอริดาที่เรียนวิชาการเขียน โดยให้นักเรียนตอบสนองงานเขียนของเพื่อน โดยใช้วิธีการตั้งคำถาม และให้คำแนะนำให้ดูความถูกต้องในการเขียน และจะเน้นให้นักเรียนลงมือตรวจงานเขียนของเพื่อน แล้วนำมาเป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงงานเขียนพบว่า นักศึกษาสามารถตรวจแก้ไขและให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนของเพื่อนด้วยการใช้คำที่มีความหมาย และช่วยให้เจ้าของงานเขียนรู้สึกกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงงานเขียนของตนเอง แต่ก็มีนักศึกษาจำนวนหนึ่งไม่เห็นด้วย และไม่ยอมรับข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนที่มีต่องานเขียนของตนเอง ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ผู้สอนจะต้องหาวิธีที่จะให้นักศึกษาได้ฝึกการตรวจแก้ไขและเขียนข้อมูลย้อนกลับแก่กลุ่มเพื่อน และฝึกให้นักศึกษายอมรับการตรวจแก้ไขและการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนด้วย

เอเรน อี แพร์ท (Ellen E., Pratt, 1999: 410A) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบบทบาทของครูและของเพื่อนในการตรวจแก้ไขงานเขียนในวิชาการเขียน ในเปอร์โตริโก มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบบทบาทของครูและของเพื่อนในการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียน เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้รับไปปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้ดีขึ้น พบว่า บทบาทในการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนทั้งของครู และของเพื่อน ไม่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจแก้ไขงานเขียนมีทั้งงานวิจัยที่ศึกษาผลของการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการต่าง ๆ และโดยผู้ตรวจที่ต่างกัน ซึ่งมีทั้งผู้ตรวจที่เป็นครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น หรือตรวจด้วยตนเอง ผลการวิจัยที่พบก็จะแตกต่างกันออกไป สิ่งที่สำคัญไม่ว่าจะเป็นการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการใด หรือจะเป็นบทบาทในการตรวจแก้ไขของใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางด้านทักษะการเขียนทั้งสิ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง” ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ศึกษาตำรา เอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการเขียน ขั้นตอนการเขียน แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

2. ศึกษาหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) คำอธิบายรายวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย ท 305 และ ท 306 เพื่อเป็นแนวทางกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม การสร้างแผนการสอน การประเมินผล ให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่ใช้

3. ศึกษาเอกสาร ตำราเกี่ยวกับหลักและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 กระทรวงศึกษาธิการ

4. นำนักเรียนทั้ง 3 ห้อง มาจับสลาก ได้นักเรียนห้อง ม.3/1 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งจะได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู ได้นักเรียน ห้อง ม.3/5 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งจะได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน และได้นักเรียนห้อง ม.3/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งจะได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนรายคาบวิชาภาษาไทย ท 306 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. แผนการสอน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และคำอธิบายรายวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.2 ศึกษารูปแบบของการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีหลายรูปแบบ ได้แก่ การเขียนรายงาน เล่าเรื่อง เรียงความ ย่อความ จดหมาย โทรเลข ประกาศ คำเชิญชวน บทความ เรื่องสั้น สารคดี บทละคร นิทานหรือนิยาย บันทึก บรรยาย อธิบาย และโน้มน้าว

1.2 กำหนดรูปแบบการเขียนที่ใช้ในการสอนความเรียง 5 รูปแบบ คือ การเขียนเรียงความ การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนบรรยาย การเขียนเชิญชวน และการเขียนแสดงความคิดเห็น เนื่องจากรูปแบบการเขียนทั้ง 5 รูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่นักเรียนมีโอกาสมากที่จะใช้ในชีวิตประจำวัน และในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วย จากนั้นกำหนดแนวเรื่องที่ใช้สอน รวมทั้งหมด 8 แนวเรื่อง แนวเรื่องละ 1 แผนการสอน และใช้เวลา 2 คาบ 100 นาที ต่อ 1 แผนการสอน รวมเวลาในการสอน 16 คาบ ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงรูปแบบการเขียน แนวเรื่อง แผนการสอน และจำนวนคาบ

รูปแบบการเขียน	แนวเรื่อง	แผนการสอน	จำนวนคาบ
1. การเขียนเล่าเรื่อง	เรื่องจากประสบการณ์	1	2
	เรื่องที่กำหนดให้อ่าน	2	2
2. การเขียนเรียงความ	เรียงความจากจินตนาการ	3	2
	เรียงความเชิงสร้างสรรค์	4	2
3. การเขียนบรรยาย	บรรยายภาพ	5	2
	บรรยายเหตุการณ์	6	2
4. การเขียนเชิญชวน	เชิญชวนการท่องเที่ยวในเมืองไทย	7	2
5. การเขียนแสดงความคิดเห็น	แสดงความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมไทย	8	2

1.3 การสร้างแผนการสอนจำนวน 8 แผน ซึ่งแต่ละแผนการสอนประกอบด้วย จุดประสงค์ทั่วไป จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการประเมินผล ในการสอนทั้ง 3 กลุ่ม มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมือนกัน คือ มีขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นดำเนินการสอน และขั้นสรุป ซึ่งในขั้นดำเนินการสอน ผู้วิจัยได้ปรับจากแนวการสอนเขียน ตามแนวคิดของ แอน ไรมส์ (1983: 142) และ คารอล ดิกสัน และ เดนิส เนสเซล (Carol Dixon and Denise Nessel, 1983: 84-86) ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (Prewriting) ขั้นนี้ครูให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียน จากใบความรู้ และกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ ครูให้ตัวอย่างการเขียนความเรียง จากนั้นนำตัวอย่างนั้นมาให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงองค์ประกอบในการเขียน ส่วนประกอบในการเขียน ลักษณะเนื้อหาของรูปแบบการเขียนที่กำหนด การวางโครงเรื่อง การนำเสนอความคิด และการดำเนินเรื่อง

2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (Draft Writing) ในขั้นนี้นักเรียนเป็นผู้กำหนดจุดประสงค์ในการเขียน ชื่อเรื่อง โครงเรื่อง และแนวความคิด ก่อนลงมือเขียนงานเขียนฉบับร่างด้วยตนเอง โดยครูจะเน้นให้นักเรียนคำนึงถึงความคิดและเนื้อหาที่ต้องการจะสื่อต่อผู้อ่าน ให้มากที่สุด

3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียน (Correcting) ในขั้นนี้ก่อนลงมือตรวจ ครูจะสาธิตวิธีการตรวจงานเขียนโดยเริ่มตั้งแต่ครูนำตัวอย่างงานเขียนที่มีข้อบกพร่อง มาร่วมกันตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ซึ่งครอบคลุมด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน ในการตรวจดังกล่าว กำหนดให้ใช้สัญลักษณ์แทนข้อบกพร่องต่างๆ ที่พบ เมื่อนักเรียนเข้าใจขั้นตอนการตรวจแก้ไขงานเขียนแล้ว จากนั้น

เป็นการตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง ซึ่งการตรวจแก้ไขงานเขียนดังกล่าวของทั้ง 3 กลุ่ม จะแตกต่างกัน คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครู กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน และกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการตรวจแก้ไขด้วยตนเอง โดยทุกกลุ่มจะตรวจแก้ไขงานเขียน ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้

4. **ชั้นเขียนฉบับสมบูรณ์ (Rewriting)** ขั้นนี้เมื่อนักเรียนแต่ละคนได้รับงานเขียนฉบับร่างที่ได้ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในข้อ 3 คืบมา ต้องศึกษาทำความเข้าใจในข้อบกพร่องต่าง ๆ จากนั้นให้นักเรียนทุกคนเขียนงานเรื่องเดิมซ้ำใหม่อีกครั้ง ซึ่งเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ และส่งครูผู้สอน เพื่อประเมินผล

2. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยศึกษาจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวกับการเขียนองค์ประกอบของการเขียน หลักเกณฑ์ในการเขียนรูปแบบต่าง ๆ ลักษณะของการเขียนความเรียงที่ดี เกณฑ์ในการตรวจงานเขียน และการใช้สัญลักษณ์ในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของงานเขียน แล้วนำมาสร้างเป็นแนวการตรวจงานเขียน เพื่อให้แต่ละกลุ่มทดลองใช้เป็นคู่มือในการตรวจที่เหมือนกัน แนวการตรวจแก้ไขจะบอกถึงวิธีการในการตรวจ และแบ่งรายละเอียดในการตรวจออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 องค์ประกอบของการเขียน ส่วนที่ 2 ส่วนประกอบของการเขียน และ ส่วนที่ 3 สัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่อง (ดังแสดงรายละเอียดในภาคผนวก ก)

3. นำแผนการสอนจำนวน 8 แผน และแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสม ผู้วิจัยปรับปรุงแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องในด้านวิธีสอน เนื้อหา การจัดกิจกรรม การใช้ภาษา และความครอบคลุมของแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน เห็นว่าวิธีสอน เนื้อหาและการจัดกิจกรรมถูกต้องเหมาะสมดีแล้ว ได้แนะนำให้ปรับการใช้ภาษาบางแห่ง ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับตามคำแนะนำแล้ว ดังนี้

1. การเขียนแผนการสอนมักจะระบุพฤติกรรมครู จนดูเสมือนครูเป็นศูนย์กลางมากเกินไป ควรเขียนให้เห็นว่านักเรียนเป็นผู้กระทำ คือ

ข้อความเดิม “ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คน “

แก้ไขเป็น “นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน “

ข้อความเดิม	“ครูให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเล่าเรื่อง”
แก้ไขเป็น	“นักเรียนแต่ละคนเขียนเล่าเรื่อง ”
ข้อความเดิม	“ครูให้นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู”
แก้ไขเป็น	“นักเรียนนำงานเขียนส่งครู”

2. คำที่ฟุ่มเฟือยบางคำออก คือ

ข้อความเดิม	“ไม่กล่าวโทษหรือพาดพิงถึงผู้อื่นให้ได้รับความเสียหาย”
แก้ไขเป็น	“ไม่กล่าวโทษหรือพาดพิงถึงผู้อื่นให้เสียหาย”

3. ปรับคำเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ

ข้อความเดิม	“ โรงเรียนในอุดมคติของฉัน”
แก้ไขเป็น	“ โรงเรียนในฝันของฉัน”

4. นำแผนการสอนและแนวการตรวจที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ โดยนำแผนการสอน 1 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ห้อง ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่อง การจัดกิจกรรม และเวลา พบว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว จึงนำไปทดลองสอนจริง

5. ก่อนทดลองสอน ผู้วิจัยได้ทำการปฐมนิเทศตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่ม ด้วยการบอกจุดประสงค์ของการเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล รวมถึงระยะเวลาที่ทำการทดลอง และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนการสอน

6. ผู้วิจัยทำการทดลองสอนนักเรียนทั้ง 3 ห้อง ด้วยตนเอง โดยใช้ระยะเวลาในการสอนทั้งหมดจำนวน 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ รวมระยะเวลาในการสอน 8 สัปดาห์ และใช้เวลาในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองอีก 2 คาบ รวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน แล้วกำหนดเรื่องที่จะนำมาให้นักเรียนเขียน ในแบบทดสอบ โดยมีหลักในการพิจารณา คือ เป็นเรื่องที่กำหนด ในหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน ซึ่งในปีนี้เป็นปีพิเศษเนื่องในวโรกาส พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 ซึ่งหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในโครงการ เฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยมีการประชาสัมพันธ์กันอย่างแพร่หลาย ผู้วิจัยจึงได้นำ มาเป็นแนวทางในการกำหนดเรื่องในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยกำหนดให้เขียนความเรียงเรื่อง “รวมใจภักดิ์ รักสิ่งแวดล้อม” ความยาวไม่ต่ำกว่า 350 คำ ใช้เวลาในการเขียน 50 นาที สำหรับเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียง ภาษาไทย ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การตรวจงานเขียนของ ฮอลดี แอล จากอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs , et al , 1981) มาใช้โดยปรับสำนวนภาษาให้มีความเหมาะสมกับเกณฑ์การตรวจงานเขียน ความเรียงภาษาไทยในครั้งนี้ เนื่องจากเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของจากอบส์ มีความครอบคลุม สำระสำคัญของความสามารถในการเขียน และกำหนดขอบเขตของการให้คะแนนแต่ละด้าน ของการเขียน ตามความสำคัญขององค์ประกอบอย่างชัดเจน ซึ่งองค์ประกอบในการตรวจให้ คะแนนแต่ละด้านมีดังนี้

1. ด้านเนื้อหา	30	คะแนน
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด	20	คะแนน
3. ด้านการใช้ถ้อยคำ	20	คะแนน
4. ด้านการใช้ไวยากรณ์	25	คะแนน
5. ด้านกลไกการเขียน	5	คะแนน

สำหรับการประเมินระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ผู้วิจัยใช้ เกณฑ์การประเมินผลของกระทรวงศึกษาธิการ (2534: 24) ซึ่งแบ่งไว้ดังนี้

ระดับความสามารถ	ช่วงคะแนน
1. ดีมาก	80 - 100
2. ดี	70 - 79
3. ปานกลาง	60 - 69
4. ผ่าน	50 - 59
5. ไม่ผ่าน	0 - 49

2. นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทยไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อดูความเหมาะสมของหัวเรื่องและตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

3. นำแบบทดสอบ และเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทย เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (ดังรายนามใน ภาคผนวก ก) พิจารณาความเหมาะสมความตรงตามเนื้อหา ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า เกณฑ์ดังกล่าวมีความเหมาะสมและครอบคลุมองค์ประกอบของการเขียนสำหรับคำแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยได้ทำการปรับแก้ไขแล้ว มีรายละเอียดดังนี้

รายการแก้ไขเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียง

1. ปรับสำนวนการใช้ภาษาให้ชัดเจน คือ

ข้อความเดิม “มีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของประโยคน้อยมาก มีความผิดพลาดมาก จนจับใจความได้ยาก”

แก้ไขเป็น “โครงสร้างของประโยคผิดพลาดมาก จนจับใจความไม่ได้”

2. เพิ่มเติมเกณฑ์ขององค์ประกอบด้านกลไกการเขียนให้ชัดเจน คือ

ข้อความเดิม “มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดีมาก สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าได้ถูกต้อง เขียนด้วยลายมือบรรจง อ่านง่าย”

แก้ไขเป็น “มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดีมากคือมีรูปแบบ

ที่ถูกต้องมีการขึ้นย่อหน้าค้ำนำ เนื้อเรื่องและสรุป

ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ

ได้ถูกต้อง เขียนด้วยลายมือบรรจงอ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า”

4. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบ และเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทยที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเกาะคาวิทยาคม ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อดูความเหมาะสมของหัวเรื่อง การกำหนดความยาวในการเขียน และเวลา ในการทำแบบทดสอบ

5. หาค่าความสอดคล้องของการประเมินงานเขียนจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และจากผู้ตรวจ 2 ท่าน ซึ่งได้แก่ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย (ดังรายนามในภาคผนวก ก) โดยนำกระดาษคำตอบของนักเรียน มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียง (รายละเอียดของเกณฑ์การตรวจแสดงในภาคผนวก ง) แล้วนำคะแนนที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ จากผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย มาหาค่าความสอดคล้องของการตรวจตามเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ซึ่งค่าความสัมพันธ์ที่ได้นั้นจะต้องมีค่า 0.70 ขึ้นไป จึงถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง (ประคอง วรรณสุต, 2535: 28) ได้ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 0.85 ระหว่างผู้ช่วยวิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 0.80 และระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.83 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับสูง จึงนำแบบทดสอบและเกณฑ์การตรวจดังกล่าวไปใช้กับกลุ่มทดลองต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย จากบัณฑิตวิทยาลัย จำนวน 2 ฉบับ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนเสริมงามวิทยาคม และ โรงเรียนเกาะคาวิทยาคม
2. ทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม เพื่อคัดเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 3 กลุ่ม โดยให้เขียนความเรียงเรื่อง “พ่อหลวงของปวงชน”
3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยตนเอง ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย เรื่อง “รวมใจภักดิ์ รักสิ่งแวดล้อม”

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences : SPSS for windows) โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. กำหนดหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ของกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 3 กลุ่ม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of Variance) เมื่อพบว่ามี ความแตกต่าง จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe Method)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง” ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ดังแสดงในตารางที่ 2 - 4
- ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ดังแสดงในตารางที่ 5 - 6

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู เพื่อน และตนเอง ดังแสดงในตารางที่ 2 - 4

ตารางที่ 2 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัชฌิมเลขคณิต ที่คิดเป็นร้อยละ จากคะแนนเต็ม และความสามารถในการเขียนที่จำแนกตามองค์ประกอบของการเขียน ทั้ง 5 ด้าน ของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู

องค์ประกอบ การเขียน	คะแนน เต็ม	มัชฌิม เลขคณิต	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	มัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ	การแปลผล ตามเกณฑ์ ที่กำหนด
เนื้อหา	30	21.70	2.29	72.33	ดี
การเรียบเรียงความคิด	20	13.92	0.80	69.92	ปานกลาง
การใช้ถ้อยคำ	20	14.05	0.59	70.25	ดี
การใช้ไวยากรณ์	25	14.35	0.85	57.40	ผ่าน
กลไกการเขียน	5	3.87	0.50	77.50	ดี
รวม	100	67.89	4.21	67.89	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 67.89 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบของการเขียนพบว่า นักเรียนได้คะแนนด้านกลไกการเขียนมากที่สุด มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 77.50 รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 72.33 ด้านการใช้ถ้อยคำ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็น ร้อยละ 70.25 ซึ่งทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับดี ส่วนด้านการเรียบเรียงความคิด มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 69.62 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการใช้ไวยากรณ์มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.40 ซึ่งอยู่ในระดับผ่าน

ตารางที่ 3 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัชฌิมเลขคณิต ที่คิดเป็นร้อยละ จากคะแนนเต็ม และความสามารถในการเขียนที่จำแนกตามองค์ประกอบของการเขียน ทั้ง 5 ด้าน ของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยเพื่อน

องค์ประกอบ การเขียน	คะแนน เต็ม	มัชฌิม เลขคณิต	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	มัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ	การแปลผล ตามเกณฑ์ ที่กำหนด
เนื้อหา	30	21.87	2.45	72.90	ดี
การเรียบเรียงความคิด	20	13.97	0.84	69.85	ปานกลาง
การใช้ถ้อยคำ	20	14.12	0.62	70.60	ดี
การใช้ไวยากรณ์	25	14.40	0.83	57.60	ผ่าน
กลไกการเขียน	5	3.87	0.07	77.50	ดี
รวม	100	68.25	4.45	68.25	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 68.25 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบของการเขียนพบว่า นักเรียนได้คะแนนด้านกลไกการเขียนมากที่สุด มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 77.50 รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 72.90 ด้านการใช้ถ้อยคำ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 70.60 ซึ่งทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับดี ส่วนด้านการเรียบเรียงความคิด มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 69.85 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการใช้ไวยากรณ์มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.60 ซึ่งอยู่ในระดับผ่าน

ตารางที่ 4 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัชฌิมเลขคณิต ที่คิดเป็นร้อยละ จากคะแนนเต็ม และความสามารถในการเขียนที่จำแนกตามองค์ประกอบของการเขียน ทั้ง 5 ด้าน ของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง

องค์ประกอบ การเขียน	คะแนน เต็ม	มัชฌิม เลขคณิต	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	มัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ	การแปลผล ตามเกณฑ์ ที่กำหนด
เนื้อหา	30	20.62	2.05	68.73	ปานกลาง
การเรียบเรียงความคิด	20	13.60	0.74	68.00	ปานกลาง
การใช้ถ้อยคำ	20	14.75	0.66	68.75	ปานกลาง
การใช้ไวยากรณ์	25	14.35	0.75	56.60	ผ่าน
กลไกการเขียน	5	3.82	0.82	76.50	ดี
รวม	100	65.95	3.63	65.95	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 65.95 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบของการเขียนพบว่า นักเรียนได้คะแนนด้านกลไกการเขียนมากที่สุด มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 76.50 ซึ่งอยู่ในระดับดี รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 68.73 ด้านการใช้ถ้อยคำมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 68.75 ด้านการเรียบเรียงความคิด มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 68.00 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการใช้ไวยากรณ์ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 56.60 ซึ่งอยู่ในระดับผ่าน

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง
ดังแสดงในตารางที่ 5 – 6

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) ของคะแนน
ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ของนักเรียนที่ได้
รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
ระหว่างกลุ่ม	2	119.817	59.908	3.542	.032*
ภายในกลุ่ม	117	1979.175	16.916		
รวม	119	2098.992			

* P < 0.05

จากตารางที่ 5 ค่าเอฟ (F) ที่คำนวณได้จากแบบทดสอบหลังการทดลองสอน มีค่า 3.542
ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าเอฟจากตาราง (0.05 $F_{2, 117} = 3.07$) แสดงว่า ความสามารถในการเขียน
ความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอนของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู
เพื่อน และตนเอง มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการ
เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของเซฟเฟ (Scheffe Method) ปรากฏผลใน
ตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง เป็นรายคู่

ผู้ตรวจแก้ไขงานเขียน	มัชฌิมเลขคณิต	ผู้ตรวจแก้ไขงานเขียน		
		ครู	เพื่อน	ตนเอง
	X	67.83	68.25	65.95
ครู	67.83	—	-.42	1.88
เพื่อน	68.25	—	—	2.30*
ตนเอง	65.95	—	—	—

*P < 0.05

จากตารางที่ 6 เมื่อทดสอบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังการทดลองสอน ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเองเป็นรายคู่ พบว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน สูงกว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครูกับของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครูกับของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม อำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง จำนวนทั้งหมด 7 ห้องเรียน โดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย เรื่อง “พ่อหลวงของปวงชน” ให้นักเรียนห้องที่คะแนนใกล้เคียงกัน จำนวน 3 ห้อง ได้แก่ ห้อง ม.3/1 ห้อง ม.3/2 และห้อง ม.3/5 นำคะแนนของนักเรียนทั้ง 3 ห้อง มาทดสอบความแปรปรวนพบว่า นักเรียนทั้ง 3 ห้องมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ไม่แตกต่างกัน จึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งมีจำนวนนักเรียนห้องละ 40 คน รวมจำนวน 120 คน แล้วจับสลากนักเรียนทั้ง 3 ห้อง ให้นักเรียนห้อง ม.3/1 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู นักเรียนห้อง ม.3/5 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน และนักเรียนห้อง ม.3/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง “รวมใจภักดิ์ รักสิ่งแวดลอม” กำหนดความยาวในการเขียน ไม่ต่ำกว่า 350 คำ ใช้เวลา 50 นาที สำหรับเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทย ผู้วิจัยนำเกณฑ์การตรวจงานเขียนความเรียงของ ฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al , 1981: 28-29) มาใช้โดยปรับสำนวนภาษาไทยให้มีความเหมาะสมกับเกณฑ์การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน จำนวน 8 แผน โดย 1 แผน ใช้เวลาสอน 2 คาบ รวม 16 คาบ และแนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ซึ่งใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไขงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม

ในการวิจัย ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเองทั้ง 3 กลุ่ม โดยผู้วิจัยได้ปฐมนิเทศนักเรียนก่อน ใช้เวลา 2 คาบ เพื่อให้ให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ทราบถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ และขั้นตอนต่าง ๆ ในการทดลอง จากนั้นดำเนินการสอนตามแผนการสอน 8 แผน จำนวน 16 คาบ ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ เมื่อดำเนินการสอนครบตามที่กำหนดแล้ว จึงทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยให้นักเรียนทั้ง 3 ห้อง แล้วนำคะแนนที่ได้มาคำนวณค่ามัธยิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of Variance) เมื่อพบว่ามีความแตกต่าง จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe Method)

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง หลังการทดลองสอน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีค่ามัธยิมเลขคณิตสูงที่สุด (\bar{X} ร้อยละ 68.25) รองลงมาคือนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู (\bar{X} ร้อยละ 67.83) และนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง (\bar{X} ร้อยละ 65.95) ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 3 กลุ่ม มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู กับนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู กับนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และด้วยตนเอง เมื่อทดสอบหลังทดลองสอนแล้วพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 68.25 รองลงมาคือ นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู มีค่ามัธยฐานเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 67.83 และนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง มีค่ามัธยฐานเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 65.95 ซึ่งจัดว่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 กลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความชำนาญและต้องใช้ความรู้จากทักษะอื่นเป็นพื้นฐานมาก่อน จึงทำให้เขียนได้ดี มีความชัดเจนและได้ความหมายตรงความต้องการ โดยในการทดลองครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการฝึก 10 สัปดาห์ ซึ่งอาจจะเป็นระยะเวลาที่น้อยไป ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2531: 8) กล่าวว่า “ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนจะต้องอ่านมาก ฟังมาก และฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้เกิดความสามารถในการเขียน” และ บันลือ พลฤกษ์วัน (2533: 78) กล่าวว่า “การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารให้ได้ผลดีนั้นจะต้องได้รับการฝึกฝนทางด้านทักษะการเขียนมากพอสมควร” แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองสอน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เท่ากับ 63.78 และ 67.83 ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน เท่ากับ 62.45 และ 68.25 และของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง เท่ากับ 63.98 และ 65.95 ซึ่งเมื่อคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ก่อนการทดลอง เท่ากับ 63.40 และหลังการทดลองสอนเท่ากับ 67.34 จึงเห็นได้ว่ามีคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้รับการฝึกฝนในด้านทักษะการเขียน ที่เน้นการฝึกเขียนแบบเป็นกระบวนการ โดยมีขั้นตอนของการตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (Draft) ที่มีผู้ตรวจแก้ไขโดยครู เพื่อน หรือตนเองแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มก็ตาม แต่การที่นักเรียนได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างนั้น ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนการเขียนของตนเองอีกครั้ง และได้พบข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนอย่างต่อเนื่อง ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในการใช้ภาษา รู้ลักษณะของงานเขียนที่ดี และมีความระมัดระวังมากขึ้นในการเขียนงานครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ พิมพันธ์ เวสสะโกศล (2529: 54) ที่กล่าวว่า การตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน จะช่วยให้นักเรียนเกิดความตระหนักและมีความระมัดระวังในการเขียนงานในครั้งต่อไป และส่งผลให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วและมั่นใจในการเขียนมากขึ้น และแนนซี ซอมเมอร์ส (Nancy Sommers, 1984: 164) ได้กล่าวถึงการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนว่าจะช่วยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีในการเขียนครั้งต่อไป และช่วยจูงใจให้ผู้เรียนทบทวนตรวจทานงานเขียนของตนมากขึ้น มองแง่มุมต่าง ๆ กว้างขึ้น ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ในช่วงของการทดลอง นับจากสัปดาห์แรกจนถึงสัปดาห์สุดท้าย นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ใช้เวลาในการเขียนความเรียงภาษาไทยน้อยลง และนักเรียนมีความกระตือรือร้น

ให้ความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน มีการสนทนาซักถามเกี่ยวกับข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเองและขอคำแนะนำในวิธีการที่จะปรับปรุงแก้ไขงานให้ดีขึ้น

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู โดยเพื่อน และด้วยตนเอง พบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ คือ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ วิรุพทเกียรติ์ คงกลาง (2538: 102) ที่ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถในการเขียนโดยรวมของกลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้ไข งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน สูงกว่า กลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้ไขงานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รีเบคคา มาเรส (Rebecca Marez, 1991: 198) ที่ศึกษาผลของการตรวจแก้ไขงานเขียน 3 ประเภทคือ การตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู การตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน และ การตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ของนักศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ตรวจแก้ไขด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญ จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีความสามารถในการเขียนสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่ตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มที่ได้รับตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีโอกาสได้เห็นข้อบกพร่องในงานเขียนทั้งของเพื่อนที่แลกเปลี่ยนตรวจ และในงานเขียนของตนเองซึ่งเพื่อนเป็นผู้ตรวจแก้ไขให้ ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสพบข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ อย่างหลากหลายมากกว่า ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้จากข้อบกพร่องที่พบเหล่านั้น นอกจากนี้การอ่านงานเขียนของผู้อื่น ผู้อ่านมักพบข้อบกพร่องในงานเขียนมากกว่าการอ่านงานเขียนของตนเอง ดังงานวิจัยของ เอลซา เจ บาร์ทเล็ตต์ (Elsa J. Bartlett, 1982: 345) ที่ศึกษาการทบทวนและตรวจแก้ไขงานเขียนของเพื่อนและของตนเอง พบว่า นักเรียนที่ทบทวนและตรวจแก้ไขงานเขียนของเพื่อนจะพบข้อผิดพลาดในงานเขียน ได้มากกว่านักเรียนที่ทบทวนและตรวจแก้ไขงานเขียนของตนเอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ โจเซลีน บิชาลลอน (Jocelyne Bisailon, 1991: 171) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของการตรวจแก้ไขงานเขียนของตนเอง และงานเขียนของผู้อื่น พบว่าผู้เขียนสามารถค้นพบข้อบกพร่องในการตรวจแก้ไขงานเขียนของผู้อื่นได้มากกว่างานเขียนของตนเอง จากเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขด้วยตนเอง

3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติสา แซ่เตียว (Adisa Teo, 1986: 88) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลของการตรวจแก้ไขงานเขียน

2 แบบ คือ การตรวจแก้ไขงานเขียนโดยตรงจากครูผู้สอน และการตรวจแก้ไขงานเขียนจากเพื่อน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มหนึ่งครูเป็นผู้ตรวจแก้ไข ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเพื่อนเป็นผู้ตรวจแก้ไข พบว่า ผลการตรวจแก้ไขงานเขียนของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และงานวิจัยของ แอเรน อี แพร์ท (Ellen E., Pratt, 1999: 410A) ที่ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของครู และบทบาทของเพื่อนในการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนในเปอร์โตริโก กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาการเขียน ผลการวิจัยพบว่า บทบาทในการตรวจแก้ไขงานเขียนทั้งของครูและของเพื่อนไม่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการฝึกฝนทางด้านทักษะการเขียนต่อเนื่องกันเป็นเวลาพอสมควร โดยเฉพาะการได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนในงานเขียนฉบับร่าง (Draft) ซึ่งไม่ว่าจะตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู หรือโดยเพื่อน ผู้เขียนได้นำข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ได้รับจากผู้ตรวจมาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ซึ่ง เมอเรีย ซูอิด และ แวนดา ลินคอล์น (Murray Suid and Wanda Lincoln, 1989: 73) ได้กล่าวว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนเป็นวิธีการที่ช่วยปรับปรุงงานเขียนฉบับร่างให้มีความชัดเจนทางภาษา ทำให้งานเขียนมีคุณภาพ นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครูนั้นแม้ว่า ผู้ตรวจจะมีความรู้และประสบการณ์ที่มากกว่ากลุ่มซึ่งมีเพื่อนเป็นผู้ตรวจก็ตาม แต่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีโอกาสที่ได้อ่านงานเขียนของเพื่อนในฐานะที่เป็นผู้ตรวจ และได้กลับมาอ่านงานเขียนของตนเอง ซึ่งเพื่อนตรวจแก้ไขให้ จึงได้เห็นข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ที่หลากหลาย และที่สำคัญได้ค้นพบข้อบกพร่องจากการตรวจแก้ไขงานเขียนของเพื่อนด้วยตัวของนักเรียนเอง จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในตนเอง และเกิดแรงจูงใจในการตรวจแก้ไขงานเขียน เนื่องจากมีความภาคภูมิใจในฐานะที่เป็นผู้ตรวจแก้ไขงานเขียนให้เพื่อน ดังนั้น เมื่อนักเรียนได้พบข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ในงานเขียน ก็จะเกิดการเรียนรู้ในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง จึงทำให้งานเขียนของนักเรียนมีคุณภาพมากขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครูและนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครูกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง มีความสามารถในการเขียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซี ชอว์ดรอน (C. Chaudron, 1984: 14) ที่ศึกษาผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักศึกษา 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งครูเป็นผู้ตรวจแก้ไข อีกกลุ่มหนึ่งให้นักเรียนตรวจกันเอง โดยใช้คู่มือการตรวจพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จากผลการวิจัยที่พบว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครู กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อนไม่แตกต่างกันนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการ

ทดลองสอนทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสอนที่เหมือนกัน แต่จะต่างกันเฉพาะผู้ตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (Draft) เท่านั้น ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงได้ฝึกทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่อง และเป็นระยะเวลาพอสมควร จึงอาจเป็นผลให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการเขียนมากขึ้น นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าเมื่อนักเรียนกลุ่มที่ตรวจงานเขียนด้วยตนเอง จะมีความรู้และประสบการณ์ในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ในงานเขียนน้อยกว่า กลุ่มที่ตรวจโดยครูก็ตาม แต่นักเรียนกลุ่มที่ตรวจด้วยตนเองนั้น นักเรียนค้นพบข้อบกพร่องด้วยตัวของเขาเอง นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ เกิดความตระหนัก และระมัดระวังในการเขียนงานครั้งต่อไป อีกทั้งในการเขียนความเรียงนั้น นักเรียนเองก็ทราบจุดประสงค์และเหตุผลในการเขียนของตนเองอยู่แล้ว การตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จึงกระทำได้ตรงจุด และรวดเร็ว ซึ่งจากงานวิจัยของแนนซี ซอมเมอร์ส (Nancy Sommers, 1984: 167) ที่พบว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู แม้ว่าจะค้นพบข้อบกพร่องในงานเขียนได้มากกว่า แต่จะทำให้ผู้เรียนไม่สนใจจุดหมายที่แท้จริงในการเขียนของตน ผู้เขียนจะสนใจแก้ไขงานเขียนตามความต้องการของครูเท่านั้น ไม่ได้กลับมาพิจารณาอ่านงานเขียนตามจุดมุ่งหมายเดิมของตนเอง ดังนั้น จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเองมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู

ข้อเสนอแนะ

1. ครูควรนำวิธีการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน ไปปรับใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย ทุกระดับชั้น เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. เนื่องจากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครูกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อน และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครูกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขด้วยตนเอง มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยไม่แตกต่างกันนั้น หากครูนำวิธีการตรวจแก้ไขงานเขียนไปใช้ในการสอนทักษะการเขียน ครูอาจจะให้มีการสลับผู้ตรวจตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการเปลี่ยนบทบาท และช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียน
3. ครูควรฝึกนักเรียนให้มีการตรวจแก้ไขงานเขียนตลอดภาคการศึกษา หรือฝึกอย่างต่อเนื่องเพราะการพัฒนาทักษะการเขียนต้องอาศัยเวลาและความสม่ำเสมอในการฝึก จึงจะเห็นผลชัดเจน
4. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับผลของการตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชา การเขียน 1 และการเขียน 2

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรรณิกา ปิ่นทอง. การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.
- การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 – 2544. กรุงเทพมหานคร, 2540.
- ไชลิริ ปราโมช ณ อุษรยา. การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- ชูศรี ศรีแก้ว. การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ปีการศึกษา 2525. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2527.
- ช่อนกลิ่น คำศิริ. การพัฒนาแบบฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ฐะปะนีย์ นาคทรพรพ. การเขียน 2. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2531.
- ณรงค์ฤทธิ์ ศักดาณรงค์. การเขียน เทคนิคการสอนภาษาไทย. วิทยาจารย์ สิงหาคม, 2537.
- ดวงใจ ไทยอุบล. ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ถวิล สอนใจ. การศึกษาเทคนิคการตรวจงานเขียนของครูและปฏิกิริยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อเทคนิคการตรวจแบบต่าง ๆ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2534.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อ จำกัด, 2535.

- นันทวรรณ เรื่องปราชญ์. **ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเกี่ยวกับการตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษ.** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.
- บันลือ พุกขวัน. **พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2533.
- ประคอง กรรณสุด. **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ประกาศรี สีอำไพ. **การเขียนแบบสร้างสรรค์.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2531.
- ประสิทธิ์ กาย์กลอน. **การเขียนภาคปฏิบัติ.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518.
- ปราณี สุรสิทธิ์. **การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แสงดาว, 2541.
- ปรีชา หิรัญประดิษฐ์. **การเขียนเรียงความ. เอกสารชุดวิชาการเขียนสำหรับครู.** นนทบุรี: ฝ่ายการพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2529.
- เปลื้อง ณ นคร. **แบบเรียงความ.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- เปลื้อง ณ นคร. **เรียงความชั้นสูง.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2512.
- เปลื้อง ณ นคร. **เรียงความมัธยมศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2516.
- ผะอบ โปษกฤษณะ, คุณหญิง. **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย : การเขียน การอ่าน การพูด การฟัง และราชาศัพท์.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น, 2538.
- พิมพ์ันท์ เวสสะโกศล. **การตรวจงานเขียน. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์, (ก.ค.-ธ.ค. 2529):** 21-23.
- พูนศิริ แก้วเพ็ง. **การศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.**
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. **กระแสพระราชดำรัสในการประชุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 29 กรกฎาคม 2505. ใน บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานดำรัส เรื่อง ปัญหาการใช้ภาษาไทย-สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539.**
- มาลี สาดจินพงษ์. **การตรวจแก้งานเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.**

- รังสรรค์ จันต๊ะ. เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท 130 ภาษาไทย. เชียงใหม่: ภาควิชาศึกษาทั่วไป คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 254
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด, 2538.
- วรรณ แก้วแพรง. การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2526.
- วรรณ บัวเกิด. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- วัชรภรณ์ สอนองคุณ. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- วัฒนะ บุญจับ. ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร: กรมศิลปากร, 2541.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. การวัดความสามารถทางการเขียนระดับอุดมศึกษา. รายงานการวิจัย, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. รายงานผลการวิจัยเรื่องการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามทัศนะของอาจารย์และนักเรียน. กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- วิจิตรา ชูระคำ. การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.
- วิษุตา สุธีสร. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบเน้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะแบบตรงและวิธีชี้แนะทางอ้อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- วิชากร, กรม. คู่มือการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว, 2535.
- วิชากร, กรม. รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา, 2542.
- วิชากร, กรม. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ศาสนา, 2533.

- วิรุพหเกียรติ คงกลาง. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและเพื่อน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- วิศิษฐ์ รุดดิษฐ์. การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาริตสังักตบวงมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- ศิริวรรณ ฉากแก้ว. ผลของการอภิปรายกลุ่มย่อยที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนความเรียง ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ศึกษาศึกษา, กระทรวง. หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.
- สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2529.
- สนิท สัตโยภาส. การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจ, 2538.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2539.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544). โรงพิมพ์อรรถพลการพิมพ์. กรุงเทพมหานคร, 2540.
- ลีททา พินิจภูวดล. การเขียนและการพูด. กรุงเทพฯ: สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, 2514.
- ลีททา พินิจภูวดล. การเขียน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2536.
- สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์ทรัพย์. วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- สุภัททา บิณฑะแพทย์. จิตวิทยาทั่วไปแนวคิดและทฤษฎีขั้นพื้นฐาน (ม.ป.ท.), 2532.
- สุวิภา โขติช่วง. ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- อัครา บุญทิพย์. การเขียน. ภาควิชาภาษาไทยและตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2535.

- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. รายงานวิจัยเรื่อง การวิจัยเพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่เหมาะสมที่สุด. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. แนวการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- อำไพ กิมแหลม. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาเขียนของนักเรียนไทยมุสลิมระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- อิงอร อมาตยกุล. การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. การแก้ไขข้อบกพร่องของการเขียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์รุ่งวัฒนา, 2529.

ภาษาอังกฤษ

- Adams, Judith-Anne and Dawyer, Margaret A. **English for Academic Uses : A writing workbook.** Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1982.
- Adisa Teo. An investigation into learners' attitudes towards peer correction and its effects upon their subsequent written work. **Master thesis.** King Mongkut's Institute of Technology, Thonburi, 1986.
- Allwright, Richard L. Problems in the study of the language teacher's treatment of learner error. **TESOL Quarterly** 9, 1975.
- Bisaillon, Jocelyne. **Teaching a text revision strategy to second language students weak in writing : A means of improving written production.** Report of the International Center for Research on Language Planning (Quebec, 1991): 171.
- Broome, Michael Cortes. A study of revision practices in the composition classroom. **Dissertation Abstracts International** 50, 3 (Sep 1989): 657-A.
- Chabtanom, L. **Error Corretion in Teacher-Trainees' English Composition in Thailand.** Unpublished master's thesis. The SEAMEO Regional Language Center; Singapore, 1987.

- Chaudron, C. **The effects of feedback on students composition revision.** *RELC Journal* 15, 2, 1984: 1-4.
- Corder, Samuel Pit. **Error Analysis and Interlanguage.** Oxford: the University Press, 1982.
- Corder, Samuel Pit. **Introducing Applied Linguistics.** Harmondsworth, Great Britain: Penguin, 1973.
- Daiute, Colette and Kruidenier, John. A self-questioning strategy to increase young writers' revising processes. *Applied-Psycholinguistics* 6, 3 (Sep 1985): 307-318.
- De Peter, Ronald Alan, Ph.D. **Students' approaches to peer response in a first – year writing classroom.** *Dissertation Abstracts International.* 59, 8 (February, 1999): 2959-A.
- Dixon, Carol N. and Denise Nessel. **Language Experience Approach to Reading (and writing).** California: The Alemany Press, 1983.
- Dixon, Carol N. and Kruidenier, John. A self-questioning strategy to increase young writers' revising processes. *Applied-Psycholinguistics* 6, 3 (Sep 1985): 307-318.
- Fowler, Henry Ramsey. **The little, Brown Handbook.** Boston, Mass. : Little, Brown and Company, 1983.
- Freedman, S. **Response to student writing: NCTE Research Report.** Urbana, IL: NCTE, 1987.
- Hahn, J. **Students' Reactions to Teachers' Written Comments.** National Writing Project Network Newsletter, 4, 1986: 7-10.
- Harris, David P. **Testing English as a Second Language.** New York: McGraw-Hill, 1974.
- Heaton, J. B. **Writing English Language Test.** London: Longman Group Ltd., 1975.
- Heaton, J.B. **Classroom Testing.** London: Longman, 1990.
- Hedge, Tricia. **Writing : Resource Boos for Teachers.** Hong Kong: Oxford University Press, 1988.
- Heiman, James Joseph. The effect of three grammar/revision strategies on tenth-grade students writing. *Dissertation Abstracts International* 49, 5 (Nov 1988): 1081-A.
- Hendrickson, James M. Error correction in foreign language teaching : Recent theory, research, and practice. *Modern language Journal* 64, 2 (1978): 216-221.
- Hughey, Jane B. Wormuth, Deanna R., Hartfiel, V. Faye; and Jacobs, Holly L. **Teaching ESL Composition: Principles and technigues.** Roweley, Mass: Newbury, 1983.

- Jack C. Richards. *Error Analysis*. London: Longman, 1974, p. 246. อ้างถึงใน เอมอร ชิตตะโสภณ. การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน. เชียงใหม่: มุขนิธิศาสตราจารย์หม่อมหลวงคู้ย ชุมสาย, 2529.
- Jacobs, H.L. et al. **Testing ESL Composition**. Rowley, Mass: Newbury House Publishers, 1981.
- Krashen, Stephen D. **Writing: Research, Theory, and Applications**. Trowbridge: Redwood Burn, Ltd., 1984.
- Krashen, Stephen D. and Seliger, Herbert W. The essential contributions of formal instruction in adult second language learning. **TESOL Quarterly** 9 (1975): 173-183.
- Marez, Rebecca Ann Zepeda. An analysis of the frequency and quality of changes using three revision strategies in freshman composition. **Maser Abstracts International** 29, 2 Summer 1991.
- Murray, Donald M. **Learning by Teaching**. Montclair: Boynton/Cook Publishers, Inc., 1984.
- Pratt, Ellen E., Ph.D. **A qualitative study of peer and teacher response in an ESL writing classroom in Puerto Rico**. Dissertation Abstracts International. 60, 2 (August 1999): 410-A.
- Raimes, Ann. **Technique in Teaching Writing**. New York: Oxford University Press, 1983.
- Robb, T., Ross & I. Shortreed. Salience of Feedback on Error and Its Effect on EEL Writing Quality. **TESOL Quarterly**, 20, 1986: 83-96.
- Siddle, Emilie Vanessa. The effect of intervention strategies on the revisions minority students make in the narrative essay. **Dissertation Abstracts International** 49, 11 (May 1989): 3293-A.
- Sommers, Nancy. "Responding to student Writing." in *Composiny in a Second Language*. edited by Sandra McKay, Cambridge: Newbury House Publishers, 1984.
- Stowe, Randall Wayne.. Effects of delay and final revision on writing quality. **Dissertation Abstracts International** 49, 5 (Nov 1988): 1083-A.
- Suid, Murray and Lincoln, Wanda. **Recipes for writing: Motivation Skills and Activities**. Menlo Park, CA: Addison-Wesley Publishing Company, 1989.
- Supasiri Hongrittipun. An Investigation of the effects of self-correction on students' writing proficiency and their attitudes. **Master thesis..** Mahidol University, 1990.

Swartz, Richard. **Starting Points : A Guide to Basic Writing Skills.** New Jersey: Prentice-Hall, 1980.

Wells, Mary C. **Improving students' expertise and attitudes during the postwriting stage of the writing process through collaborative revision.** M.S. Practicum (Nova University, 1992): 62.

White, Ronald V. **Teaching Written English.** London: George Allen & Unwin, 1980.

Wiener, Harvey S. **Creating Composition.** 6th ed. New York: McGraw-Hill, 1992.

Zamel, V. Responding to Student Writing. **TESOL Quarterly**, 19, 1985: 75-101.

Zhang Shuguiang. **The Differential Effects of Source of Connective Feedback on ESL Writing Proficiency.** Honolulu, 1985.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
- รายนามผู้ช่วยวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

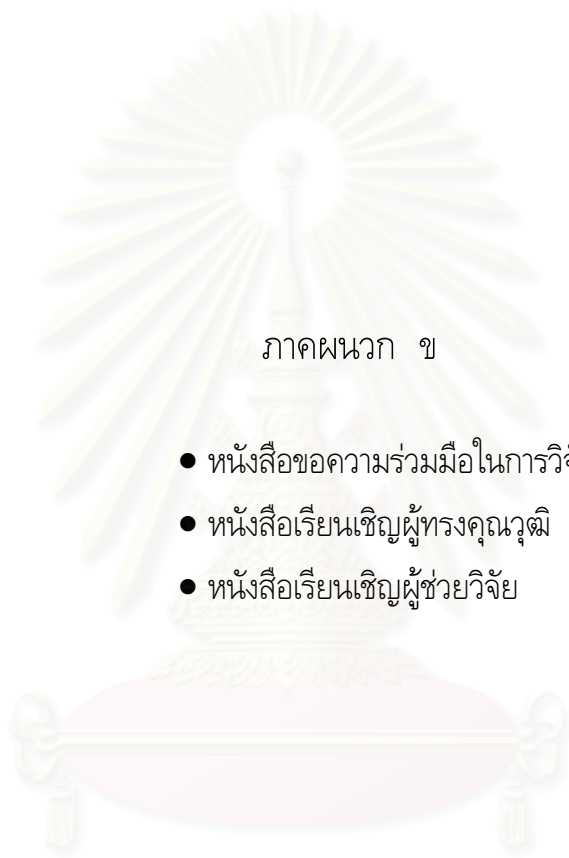
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. นางศิริวรรณ ฉายะเกษตริน หัวหน้าคณะนิเทศวิชาภาษาไทย หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมสามัญศึกษา
2. นางสมถวิล คัมภกสิกิจ อาจารย์ 3 ระดับ 8 หมวตวิชาภาษาไทย
โรงเรียนคุรุราษฎร์รังสฤษดิ์ จังหวัดราชบุรี
3. นางศิริพรรณ ต่วนชื่น อาจารย์ 3 ระดับ 8 หมวตวิชาภาษาไทย
โรงเรียนทวีธาภิเศก กรุงเทพมหานคร

รายนามผู้ช่วยวิจัย

- นางเบญจมาศ สุริยวงศ์ อาจารย์ 2 ระดับ 6 หมวตวิชาภาษาไทย
โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม อำเภอเสริมงาม
จังหวัดลำปาง

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

- หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย
- หนังสือเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ
- หนังสือเรียนเชิญผู้ช่วยวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม ๐๓๐๒(๒๗๐๐.๑๕๑)/๒๕๖๕

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเสริมงามวิทยาคม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชา
การสอนภาษาไทย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถ
ในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู
เพื่อน และตนเอง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
ในการนี้ นิสิตจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูล โดยนำเครื่องมือวิจัยไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม อ.เสริมงาม จ.ลำปาง จำนวน ๑๒๐ คน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน
ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป ขอขอบคุณมาในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรืองรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. ๒๑๘๒๖๘๒

ที่ ทม ๐๓๐๒(๒๗๐๐.๑๕๑)/๒๕๖๖

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน คุณศิริวรรณ ฉายะเกษตริน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา สาขาวิชา
การสอนภาษาไทย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถ
ในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู
เพื่อน และตนเอง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้
ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว เพื่อ
ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรืองธานี นิมนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. ๒๑๘๒๖๘๒

ที่ ทม ๐๓๐๒(๒๗๐๐.๑๕๑)/๒๕๖๙

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ช่วยวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเสริมงามวิทยาคม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา สาขาวิชา การสอนภาษาไทย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถ ในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ ขอเรียนเชิญ นางเบญจมาศ สุริยวงศ์ เป็นผู้ช่วยวิจัยในการตรวจให้คะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทย สำหรับการวิจัยนี้

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ นางเบญจมาศ สุริยวงศ์ เป็น ผู้ช่วยวิจัยในครั้งนี้ เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป ขอขอบคุณมาในโอกาสนี้ด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอแสดงความนับถือ

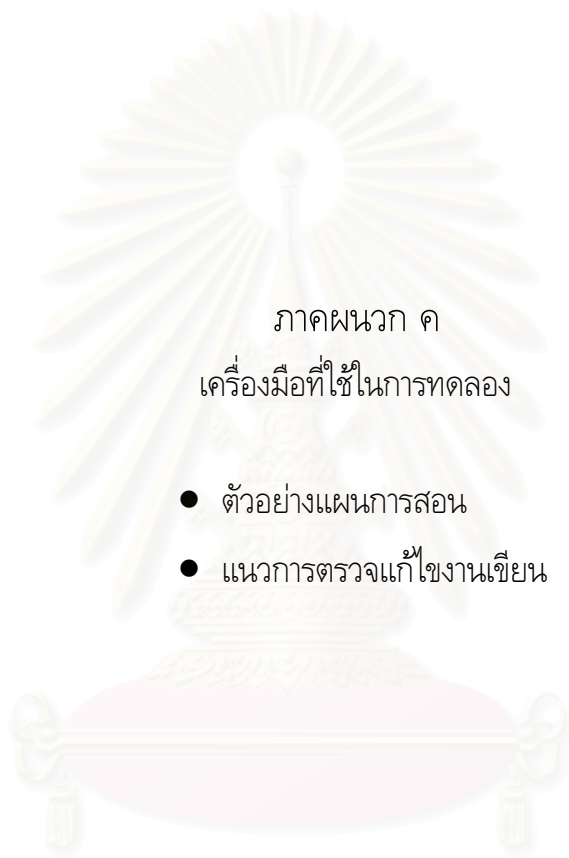
(รองศาสตราจารย์ ดร. เรืองธานี นิมนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. ๒๑๘๒๖๘๒

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

- ตัวอย่างแผนการสอน
- แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแผนการสอน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนปฐมนิเทศ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3

เวลา 2 คาบ 100 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่อง การเขียนความเรียง
- 1.2 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจวิธีการตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถอธิบายความหมายของการเขียนความเรียงได้
- 2.2 สามารถบอกรูปแบบในการเขียนความเรียงได้
- 2.3 สามารถบอกขั้นตอนในการเขียนความเรียงได้
- 2.4 สามารถบอกองค์ประกอบในการเขียนความเรียงได้
- 2.5 สามารถบอกขั้นตอนในการตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงได้
- 2.6 สามารถตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงได้

เนื้อหา

การเขียนความเรียง หมายถึง การเขียนเรียบเรียงข้อความเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น และความประสงค์ของผู้เขียน โดยอาศัยศิลปะในการใช้ถ้อยคำสำนวนภาษา สื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการ

การเขียนความเรียง อาจแยกออกเป็นการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ได้ เช่น

1. **การเขียนเล่าเรื่อง** คือ การเขียนเล่าประสบการณ์ซึ่งอาจได้รับจากการฟัง การอ่าน หรือสิ่งที่เป็นประสบการณ์ตรง มาถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นรับรู้ ความสำคัญของการเขียนเล่าเรื่องจึงอยู่ที่ความสามารถในการลำดับความ และการเลือกใช้ภาษาที่ชัดเจน สามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างแจ่มชัด จึงจะทำให้ผู้อ่านสนใจรับรู้เรื่องราวได้ตลอด

2. **การเขียนเรียงความ** คือ การเขียนที่แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิดเห็น ความรู้สึกแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนที่ถูกต้อง มีแบบแผน และมีศิลปะในการเรียบเรียง โดยอาศัยความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เขียน เช่น รู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สามารถลำดับความได้ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย การเรียบเรียงเรื่องราวเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และสอดคล้องกันไปตลอดทั้งเรื่อง

3. **การเขียนบรรยาย** คือ การเขียนถ่ายทอดเรื่องราว หรือเหตุการณ์ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏ เพื่อมุ่งชี้แจงให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นอย่างชัดเจนต่อเนื่องกัน ความสำคัญของการเขียนบรรยายจึงอยู่ที่การหยิบยกลักษณะเด่นของสิ่งที่จะบรรยาย มาเขียนถ่ายทอด โดยรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารให้ผู้อ่านมองเห็นภาพและทราบรายละเอียดต่างๆ ได้อย่างชัดเจน นั่นเอง

4. **การเขียนคำเชิญชวน** คือ การเขียนที่พยายามใช้ภาษาเพื่อโน้มน้าว ชักชวนหาเหตุผลมาสนับสนุน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดคล้อยตาม และปฏิบัติตามความต้องการของตนหรือหน่วยงานเพื่อประโยชน์ตนหรือสังคม เช่น เชิญชวนให้บริจาคหนังสือแก่ห้องสมุด ให้ช่วยกันทำความสะอาด หรือเชิญชวนให้งดทำลายสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ งดสูบบุหรี่ ซึ่งผู้เขียนจะต้องใช้ศิลปะในการใช้ภาษา สื่อความให้ตรงตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนชี้แจงให้ผู้อ่านมีความรู้สึกเห็นด้วยกับตน ข้อความที่เขียนมีหลายลักษณะ อาจเขียนตรงไปตรงมา เขียนเชิงวิงวอน เขียนในทางลบให้เห็นโทษ เป็นต้น

5. **การเขียนแสดงความคิดเห็น** คือ การเขียนเพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งของผู้เขียนให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจ โดยอาจมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเพื่อประเมินค่า เพื่อแนะนำ เพื่อให้ข้อสังเกต เพื่อตัดสินใจ หรือเพื่อแสดงอารมณ์ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออาจมีจุดมุ่งหมายหลายอย่างในเรื่องเดียวกัน ซึ่งผู้เขียนจะต้องเสนอความคิดอย่างแจ่มชัด ตรงไปตรงมา สร้างความเข้าใจได้ง่าย ไม่คลุมเคลือ หรือวกวน ที่สำคัญคือ ต้องมีเป้าหมายที่แน่นอนในการคิด และเป็นระบบ รวมทั้งต้องเป็นความคิดเห็นที่ไม่มีอคติ ไม่กล่าวโทษหรือพาดพิงถึงผู้อื่นให้เสื่อมเสีย

องค์ประกอบในการเขียนความเรียง

การเขียนความเรียงที่ดีจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียงเรียงความคิด ด้านการใช้ถ้อยคำภาษา ด้านไวยากรณ์ และด้านกลไกการเขียน ซึ่งมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

1. **ด้านเนื้อหา** คือ เนื้อหาที่แสดงให้รู้ว่าผู้เขียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องที่เขียนสามารถสื่อความได้อย่างถูกต้องชัดเจน มีการอธิบายยกตัวอย่าง ขยายความ อย่างสมเหตุสมผล และมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน อยู่ในขอบข่าย ไม่ออกนอกเรื่อง

2. **ด้านการเรียบเรียงความคิด** คือ การแสดงความสัมพันธ์กันของความคิด อย่างชัดเจน ทั้งความคิดในย่อหน้าแรกและความคิดที่เชื่อมต่อระหว่างย่อหน้า มีการลำดับเรื่องราว

ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกัน และสามารถใช้คำหรือวลีเชื่อมโยงความคิดถึงกันทั้งภายใน และระหว่างย่อหน้า

3. ด้านการใช้ถ้อยคำภาษา คือ การรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้อง ตรงกับความ คิดที่ต้องการแสดงออก สามารถเลือกสรรถ้อยคำตรงความหมาย กระชับ และเหมาะสมกับ เรื่องที่เสนอ เหมาะสมกับระดับผู้อ่าน ใช้คำที่เข้าใจง่าย และก่อให้เกิดความประทับใจ

4. ด้านการใช้ไวยากรณ์ คือ การรู้จักใช้ประโยคในการเขียนอย่างถูกต้อง ตาม โครงสร้างของรูปประโยค เรียงลำดับคำในประโยคถูกต้อง เหมาะสมตามตำแหน่ง และหน้าที่ของ คำ ใช้คำชนิดต่าง ๆ ได้ถูกต้อง และไม่ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ

5. ด้านกลไกการเขียน คือ การมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การเขียนได้แก่ การสะกด คำถูกต้องทั้งตัวสะกด ตัวการันต์ การเว้นวรรคตอนถูกต้อง การใช้เครื่องหมายต่างๆ เช่น ไม้ยมก ไปยาลน้อย ฯลฯ ได้ถูกต้อง รวมถึงลายมือต้องอ่านง่าย ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

ข้อบกพร่องที่พบบ่อยในการเขียน

การศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเขียน ดวงใจ ไทยอุบลฯ ได้กล่าวสรุปถึงงาน วิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน พบว่าข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนมีลักษณะที่ ใกล้เคียงกันมาก พอสรุปได้ดังนี้

1. การใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวนผิด
2. การใช้ประโยคผิด
3. การสะกดคำ ตัวการันต์ผิด
4. การใช้อักษรย่อผิด
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด

ขั้นตอนในการตรวจแก้ไขงานเขียน

1. ศึกษา ทำความเข้าใจแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียงที่กำหนดไว้
2. พิจารณาส่วนประกอบของการเขียนความเรียงว่ามีครบถ้วน คือ มีชื่อเรื่อง เนื้อเรื่อง และสรุป ซึ่งจะต้องมีย่อหน้าอย่างน้อย 3 ย่อหน้า นั่นเอง
3. อ่านความเรียงทั้งเรื่องอย่างน้อย 1 รอบ เพื่อทำความเข้าใจเรื่องทั้งหมดก่อน
4. ตรวจแก้ไขไปที่ละส่วนประกอบ เริ่มตั้งแต่คำนำ เนื้อเรื่อง ไปจนถึงสรุป
5. การตรวจแก้ไขแต่ละส่วนให้ตรวจโดยคำนึงถึงองค์ประกอบของการเขียนความเรียง ทั้ง 5 ด้าน คือด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำภาษา การใช้ไวยากรณ์ และกลไก การเขียน ควบคู่ไปด้วยเสมอ

6. เมื่อตรวจพบข้อบกพร่อง ให้ใช้สัญลักษณ์ที่กำหนดไว้ แทนข้อบกพร่องต่างๆ ในงานเขียนนั้น

7. ใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานตรวจสอบเกี่ยวกับการสะกดคำ และความหมายของคำที่ไม่แน่ใจทุกครั้ง ไม่ควรตัดสินใจด้วยความรู้สึก หรือความเคยชิน

แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน

แนวการตรวจแก้ไขงานเขียนนี้ เป็นคู่มือหรือเป็นแนวทางให้ผู้ตรวจ ตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง ไปในทิศทางเดียวกันทั้งตัวผู้เขียน ผู้ตรวจ และผู้ประเมิน ซึ่งมีรายละเอียดที่จะใช้ในการตรวจแก้ไขงานเขียน จำนวน 3 ชุด คือ

ชุดที่ 1 ส่วนประกอบของการเขียนความเรียง

ชุดที่ 2 องค์ประกอบของการเขียนความเรียง

ชุดที่ 3 สัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่อง

ชุดที่ 1 ส่วนประกอบของการเขียนความเรียง

ส่วนประกอบของการเขียนความเรียง จะประกอบด้วยส่วนสำคัญคือ ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป

ชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องจะสะดุดตาผู้อ่านเป็นอันดับแรก ฉะนั้นการตั้งชื่อเรื่องจึงควรตั้งให้น่าสนใจ แปลก และมีความสัมพันธ์กับเนื้อความ

คำนำ คำนำจะเป็นการเขียนเริ่มเรื่องในย่อหน้าแรก เป็นการเกริ่นหรือบอกกล่าวให้รู้ว่า จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร การเขียนคำนำต้องให้น่าอ่านชวนติดตาม เราควมสนใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวต่อไป นำผู้อ่านให้เข้าสู่ประเด็นของเรื่อง ไม่อ้อมค้อมวกวนหรือเขียนออกนอกเรื่อง

เนื้อเรื่อง เนื้อเรื่องจะเป็นส่วนรายละเอียดทั้งหมด จะแบ่งเป็นหลายย่อหน้า เนื้อเรื่องที่ดีต้องมีลักษณะดังนี้

1. ความเป็นเอกภาพ คือ แต่ละย่อหน้าต้องมีใจความสำคัญหรือมีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียว และมีข้อความอื่นมาขยายใจความนั้นโดยการยกตัวอย่างหรือมีข้อสนับสนุนอย่างชัดเจน และจะต้องเป็นเรื่องเดียวกันกับประโยคใจความสำคัญ

2. มีสัมพันธ์ภาพ คือ ข้อความต่าง ๆ ในแต่ละย่อหน้าจะต้องดำเนินเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ มีความต่อเนื่อง สอดคล้องกัน ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องได้โดยง่าย

3. มีสารัตถภาพคือ การเน้นใจความสำคัญให้ผู้อ่านทราบ ว่า ตอนใดเป็นใจความสำคัญ ตอนใดเป็นใจความสำคัญรองหรือเป็นรายละเอียด

บทสรุป จะเป็นการเขียนแสดงทัศนะหรือข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ไว้ตอนท้าย

ของเรื่อง ซึ่งอาจสรุปด้วยการฝากข้อคิด คำคม การย้ำให้เห็นความสำคัญ คำแนะนำ และชักชวน
ได้ การสรุปไม่ใช่การย่อเรื่องทั้งหมด แต่เป็นการปิดท้ายก่อนจบ ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจ

ชุดที่ 2 องค์ประกอบของการเขียนความเรียง

องค์ประกอบด้าน	แนวการตรวจ
1. เนื้อหา	<ol style="list-style-type: none"> 1. เนื้อหา มีความสมบูรณ์ ถูกต้องชัดเจน ตามเรื่องที่ ต้องการสื่อสาร 2. เนื้อหาจะต้องให้คำตอบว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับใคร ทำ อะไร ที่ไหนเมื่อไรและอย่างไร 3. เนื้อหาอยู่ในขอบข่ายของเรื่อง ไม่ออกนอกเรื่อง 4. เนื้อหามีความสัมพันธ์กัน ไม่ซ้ำซ้อน ไม่สับสนวุ่น วุ่น 5. เนื้อหามีการอธิบาย ขยายความ อย่างสมเหตุสมผล 6. เนื้อหามีการยกตัวอย่างประกอบ อย่างชัดเจน
2. การเรียบเรียงความคิด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การลำดับเรื่องราว ดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์ เวลา สถานที่และมีความต่อเนื่อง สอดคล้องกัน 2. การใช้คำหรือวลี เชื่อมโยงข้อความใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม 3. การแสดงความคิด มีการใช้ข้อความสนับสนุนอย่าง กะทัดรัด ชัดเจน
3. การใช้ถ้อยคำภาษา	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเลือกใช้ถ้อยคำ ใช้ได้อย่างถูกต้องตรงความหมาย กระชับ เข้าใจง่ายและไม่กำกวม 2. การใช้ถ้อยคำมีการเลือกสรรภาษาได้อย่างเหมาะสม กับเรื่อง 3. ไม่ใช้คำย่อ คำสแลง คำศัพท์ที่เข้าใจยาก และคำ ภาษาต่างประเทศที่มีคำไทยใช้แทน
4. การใช้ไวยากรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเรียงลำดับคำในประโยคอย่างเหมาะสม ถูกต้อง ตามตำแหน่งและหน้าที่ของคำ

องค์ประกอบด้าน	แนวการตรวจ
5. กลไกการเขียน	2. ใช้ประโยคอย่างถูกต้องตามโครงสร้างของรูปประโยค 3. ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย หรือขาดคำสำคัญในประโยค 4. ใช้คำสรรพนาม คำลักษณนาม และคำเชื่อมอย่างถูกต้อง 5. ไม่ใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ 1. การสะกดคำ ถูกต้องทั้งตัวสะกด ตัวการันต์ 2. การเว้นวรรคตอนถูกต้อง 3. การใช้เครื่องหมายอื่น เช่น ไหมยมก ไปยาลน้อย ไข่ปลา อัญประกาศ ฯลฯ ได้ถูกต้อง 4. ลายมืออ่านง่ายไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

ชุดที่ 3 สัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่อง

การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง เมื่อพบข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ กำหนดให้ใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้ แทนข้อบกพร่องที่ตรวจพบ

เครื่องหมาย

ความหมาย

|

เขียนให้ตรงแนวบรรทัดบน เช่น

โรงเรียน

| บรรจง

+
+

เติมคำหรือข้อความที่ตกตรงนี้

/

แบ่งคำสุดบรรทัดไม่ถูกหรือเขียนแยกคำ เช่น

กระ/

ทะ

○

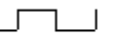

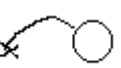

เขียนข้อความให้ติดกัน เช่น โรงเรียน ○ ของเรา

๒

เว้นวรรคตอน หนึ่งช่วงตัวอักษร (วรรคเล็ก)

๒๐๐

เว้นวรรคตอน 3 ช่วงตัวอักษร (วรรคใหญ่)

<u>เครื่องหมาย</u>	<u>ความหมาย</u>
	เลื่อนข้อความให้ต่ำลง
	เลื่อนข้อความให้สูงขึ้น
	เลื่อนข้อความไปทางซ้าย
	เลื่อนข้อความไปทางขวา
	ขยับย่อหน้าใหม่
	ไม่ต้องย่อหน้า
	ขีดเส้นใต้คำที่เขียนสะกดผิด ตัวสะกด ตัวการ์นต์
	จัดลำดับหรือข้อความเสียใหม่ เช่น แล้วแต่เห็นสมควร
	ให้ย้ายข้อความในวงกลมไปที่ลูกศรชี้
	น่าจะตัดคำหรือข้อความในวงกลมทิ้ง
	เว้นระยะให้เท่าๆ กัน เช่น ก ข√ ค ง
	เว้นบรรทัดไม่ได้ระยะ
	คำหรือข้อความที่สงสัยว่ามีที่ผิด หรือไม่ชัดเจน
	ใช้วงรอบคำที่บกพร่อง เช่น ผิดความหมาย คำย่อ คำสแลง หรือภาษาพูด เป็นต้น
	ใช้คำซ้ำกันในที่ใกล้กัน
	ใช้ภาษาผิดระดับ
	ผูกประโยคบกพร่อง เช่น ลำดับคำผิดตำแหน่งหน้าที่ ประโยคที่ขาดเอกภาพ หรือสัมพันธ์ภาพ เป็นต้น
	การลำดับความคิดสับสน หรือบกพร่อง

เครื่องหมายความหมาย

<u>ข</u>	ขยายความไม่เข้ากับเรื่อง
<u>อ</u>	อ้างเหตุผลผิด หรือเหตุกับผลไม่สอดคล้องกัน
<u>ถ</u>	ใช้ถ้อยคำสำนวน โวหารบกพร่อง
<u>ส</u>	ใช้สำนวน คำพังเพยผิด
<u>ร</u>	รูปแบบผิด เช่น เขียนจดหมายไม่มีคำขึ้นต้นหรือคำลงท้าย ฯลฯ

อ้างอิง

ดวงใจ ไทยคุณุญ. **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. **การเขียนภาคปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช , 2518

สายใจ อินทร์ทรัพย์ และ วลัย อารุณี. **รายงานผลการวิจัยการเรียนการสอนการเขียนความเรียงระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2527

สุชาติ พงษ์พานิช. **การเขียนเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา, 2539

สิทธา พิณีจภูวดล. **การเขียน**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง , 2536

อัมพร สุขเกษม. **การเขียน 2**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช , 2534

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ (5 นาที)

1. ครูทักทายนักเรียน แนะนำตนเอง และแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนการสอน รวมถึงระยะเวลาในการเรียนการสอน จำนวน 16 คาบ ใช้เวลา 8 สัปดาห์

ขั้นสอน (90 นาที)

1. ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับความหมายของความเรียง และเรียงความ จากนั้นครูอธิบายความหมาย และซักถามเพิ่มเติม

2. ครูนำตัวอย่างงานเขียน 5 เรื่อง ได้แก่ การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนเรียงความ การเขียนบรรยาย การเขียนเชิญชวน และการเขียนแสดงความคิดเห็น มาให้นักเรียนอ่าน และซักถามแต่ละเรื่องว่า เป็นงานเขียนรูปแบบใด ครูเฉลยและอธิบายงานเขียนแต่ละรูปแบบ โดยใช้แผ่นใส จากนั้นครูซักถามและอธิบายเพิ่มเติม

3. แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ให้ตัวแทนกลุ่มออกมาจับสลากงานเขียนความเรียง จากตัวอย่างในข้อ 2 กลุ่มละ 1 เรื่อง แล้วให้สมาชิกในกลุ่มร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้

- 1) ขั้นตอนในการเขียน
- 2) ลักษณะของเรื่องที่น่าสนใจ
- 3) องค์ประกอบของการเขียนความเรียง

จากนั้นให้แต่ละกลุ่มสรุป และส่งตัวแทนออกมารายงานหน้าชั้น เมื่อแต่ละกลุ่มรายงานเสร็จแล้ว ครูสรุปและอธิบายเพิ่มเติม โดยแจกใบความรู้การเขียนความเรียง ให้อ่านประกอบ

4. ครูนำงานวิจัยที่สรุปถึง ข้อบกพร่องด้านต่างๆ ในงานเขียน มาฉายแผ่นใส แล้วอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า งานวิจัยที่สรุปได้เช่นนี้ ได้มาจากการทำการศึกษา และบันทึกสถิติข้อบกพร่องต่างๆ จากงานเขียนจำนวนมาก นำมารวบรวมและสรุปผลออกมา ซึ่งโดยปกติงานเขียน 1 ชิ้น อาจมีข้อบกพร่องหนึ่ง สอง หรือมากกว่า นอกจากว่างานเขียนชิ้นนั้นยังจะต้องปรับปรุงอีกมาก จึงอาจจะมีข้อบกพร่องเกือบทุกด้าน จากนั้นครูนำงานเขียนเรื่อง "รางวัลที่ฉันภูมิใจ" ซึ่งเป็นงานเขียนที่มีข้อบกพร่องหลายด้าน มาเป็นตัวอย่างให้นักเรียนอ่าน แล้วครูซักถามเกี่ยวกับข้อบกพร่องต่างๆ ที่พบในงานเขียน

5. ให้นักเรียนอ่าน แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ครูอธิบายขั้นตอนและวิธีการในการตรวจแก้ไข จากนั้นนำงานเขียนเรื่อง "รางวัลที่ฉันภูมิใจ" มาฉายแผ่นใส และตรวจแก้ไขเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยและอธิบายเพิ่มเติม

6. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5 คน และแจกงานเขียนเรื่อง “ ความฝันของหนึ่ง” ให้สมาชิกในกลุ่มร่วมกันตรวจแก้ไข ตามแนวการตรวจแก้ไขที่กำหนด จากนั้นครูสุ่มนักเรียนในกลุ่ม ออกมาตรวจแก้ไข โดยใช้แผ่นใส แล้วครูสรุปและอธิบายเพิ่มเติม

7. แจกตัวอย่างงานเขียนเรื่อง “ชีวิตของผม” ให้นักเรียนทุกคนฝึกตรวจแก้ไขตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันเฉลย โดยใช้แผ่นใส

ขั้นสรุป (5 นาที)

1. ให้นักเรียนร่วมกันสรุป ความหมาย รูปแบบ ขั้นตอน และองค์ประกอบของการเขียนความเรียง
2. สุ่มถามนักเรียน เกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการตรวจแก้ไขงานเขียน และถามความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่องในงานเขียน

สื่อการสอน

1. ใบความรู้เกี่ยวกับ การเขียนความเรียง
2. เอกสารตัวอย่างการเขียนความเรียง 5 รูปแบบ จำนวน 5 เรื่อง
3. แผ่นใสความหมายของการเขียนความเรียง ทั้ง 5 รูปแบบ จำนวน 5 แผ่น
4. เอกสารและแผ่นใสตัวอย่างงานเขียนที่มีข้อบกพร่อง จำนวน 3 เรื่อง
5. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนที่ 1

เรื่อง การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์
รูปแบบการเขียน การเขียนเล่าเรื่อง

เวลา คาบ 100 นาที
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ได้

เนื้อหา

ความหมายของการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์

การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ หมายถึง การเขียนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง ที่อาจเป็นประสบการณ์ตรงของผู้เล่าเอง หรือได้รับการบอกเล่ามาจากผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าเศร้า หรือน่าขัน พร้อมทั้งเขียนสอดแทรกข้อคิด และข้อสังเกตต่าง ๆ ของผู้เขียนประกอบด้วย จะทำให้เรื่องที่เขียนมีสีสัน และน่าอ่านมากขึ้น

ขั้นตอนในการเขียนเล่าเรื่อง

1. กำหนดเรื่อง และขอบข่ายของเรื่องที่จะเขียน โดยกำหนดเรื่องที่คุณมีความรู้ ประสบการณ์ และกำหนดขอบข่ายของเรื่องว่าจะเขียนในลักษณะใด และเขียนในแนวทางใด
2. วางโครงเรื่องในการเขียน โดยเริ่มต้นจากคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป
3. ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้โดยง่าย
4. เลือกใช้ถ้อยคำที่สร้างความสนใจ น่าติดตามอ่าน ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน เข้าใจง่าย
5. ใช้สำนวนโวหารให้เหมาะสมกับเรื่องที่เขียน

ส่วนประกอบของการเขียนเล่าเรื่อง

การเขียนเล่าเรื่องมีส่วนประกอบของการเขียนที่สำคัญ คือ ต้องประกอบด้วยชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องจะสะดุดตาผู้อ่านเป็นอันดับแรก ฉะนั้นการตั้งชื่อเรื่องจึงควรตั้งให้น่าสนใจ และมีความสัมพันธ์กับเนื้อความ

คำนำ

คำนำจะเป็นเริ่มเรื่องในย่อหน้าแรก เป็นการเกริ่นหรือบอกกล่าวให้รู้ว่า จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร การเขียนคำนำต้องให้น่าอ่านชวนติดตาม ได้รับความสนใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวต่อไป นำผู้อ่านให้เข้าสู่ประเด็นของเรื่องไม่อ้อมค้อมวาทวน หรือเขียนออกนอกเรื่อง

เนื้อเรื่อง

เนื้อเรื่องจะเป็นส่วนรายละเอียดทั้งหมดจะแบ่งเป็นหลายย่อหน้า เนื้อเรื่องที่ดีต้องมีลักษณะดังนี้

1. ความเป็นเอกภาพ คือ แต่ละย่อหน้าต้องมีใจความสำคัญหรือมีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียว และมีข้อความอื่นมาขยายใจความนั้นโดยการยกตัวอย่างหรือมีข้อสนับสนุนอย่างชัดเจน และจะต้องเป็นเรื่องเดียวกันกับประโยคใจความสำคัญ
2. มีสัมพันธ์ภาพ คือ ข้อความต่าง ๆ ในแต่ละย่อหน้า จะต้องดำเนินเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ มีความต่อเนื่อง สอดคล้องกัน ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องได้โดยง่าย
3. มีสารัตถภาพคือ การเน้นใจความสำคัญให้ผู้อ่านทราบว่า ตอนใดเป็นใจความสำคัญ ตอนใดเป็นใจความรองหรือเป็นรายละเอียด

บทสรุป

บทสรุปจะเป็นการเขียนแสดงทัศนะหรือข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ไว้ตอนท้ายของเรื่อง ซึ่งอาจสรุปด้วยการฝากข้อคิด คำคม การย้ำให้เห็นความสำคัญ คำแนะนำ หรือชักชวนก็ได้ การสรุปไม่ใช่การย่อเรื่องทั้งหมด แต่เป็นการปิดท้ายก่อนจบ ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกระงับใจ

กิจกรรมการเขียนการสนทนา

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูเล่าเรื่องจากประสบการณ์ที่ประทับใจในชีวิตของครูให้นักเรียนฟัง 1 เรื่อง แล้วโยนเข้าสู่บทเรียน เรื่องการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ครูสุมนักเรียนให้นิยามความหมายคำว่า การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ตามความเข้าใจของนักเรียน แล้วครูอธิบายเพิ่มเติม โดยใช้แผนภูมิ</p> <p>1.2 ครูนำงานเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์เรื่อง "ไปเที่ยวดูใบ" ให้นักเรียนอ่านเป็นตัวอย่าง จากนั้นให้สังเกตขั้นตอนในการเขียน และองค์ประกอบของการเขียน ครูอธิบายรายละเอียด โดยใช้แผนผังประกอบ</p> <p>1.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คน ให้สมาชิกในกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์โครงเรื่องเรื่อง "ไปเที่ยวดูใบ" จากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงาน แล้วครูสรุปบนกระดานด้วยแผนภูมิ</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ในหัวข้อ "ครั้งหนึ่งในชีวิต" โดยให้ลำดับขั้นตอนและโครงสร้างในการเขียน</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ด้วยตนเอง จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2 - 3 คน ให้ออกขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p>		
<p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที ซึ่งงานเขียนนี้จะป็นงานเขียนฉบับร่าง</p>	<p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>
<p>2.3 นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p>	<p>2.3 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>	<p>2.3 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>
<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p>
<p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p>	<p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>
<p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อม ๆ กันทั้งห้อง โดยใช้แผ่นใส ในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครู เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p>	<p>3.2 นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p>	<p>3.2 นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p>
<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที) ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์อีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม "ครั้งหนึ่งในชีวิต" โดย</p>	<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p>	<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาทีสำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งจะเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจและประเมินผล</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <ol style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหา โดยครูฉายแผ่นใสคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน ให้นักเรียนตอบคำถามแล้วครูเฉลยคำตอบ ให้นักเรียนแต่ละแถวแข่งขันกันโดยสุ่มนักเรียนแถวละ 1 คน โดยครูจะเป็นผู้อภิปรายเกี่ยวกับความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่อง และให้นักเรียนแปลความหมายออกมาในรูปของสัญลักษณ์ 	<p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

สื่อการสอน

- เอกสารตัวอย่างการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์
- แผ่นใสเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์
- แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

- สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
- สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
- ตรวจผลงานการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ หัวข้อ "ครั้งหนึ่งในชีวิต" ของนักเรียน

ตัวอย่าง การเขียนเรื่องเล่าจากประสบการณ์ เรื่อง “ ไปเที่ยวคูไบ ”

วันนั้นเป็นวันที่ 30 ธันวาคม 2541 เป็นวันที่ผมสอบประจำเดือนเป็นวันสุดท้าย และเป็นวันที่ผมทราบว่า จะได้ไปเที่ยวคูไบ ผมรู้สึกตื่นเต้นมากที่จะได้ไปเที่ยวคูไบ

คูไบเป็นเมืองท่าที่สำคัญของรัฐ ใน 7 รัฐของประเทศอาหรับฉันเดินทางโดยสายการบินอาหรับ ใช้เวลาในการเดินทางจากกรุงเทพฯจนถึงคูไบเป็นเวลา 6 ชั่วโมง เวลาที่คูไบช้ากว่าเวลาของประเทศไทย 3 ชั่วโมง ตอนแรกผมคิดว่าคูไบเป็นเมืองที่มีแต่ทะเลทราย อากาศร้อนมากและแห้งแล้ง แต่เมื่อผมไปถึงคูไบ ความคิดของผมที่คาดคิดไว้นั้นผิดไปอย่างไม่น่าเชื่อ คูไบมี 2 ฤดูคือ ฤดูร้อนกับฤดูหนาว แต่เดี๋ยวนี้เริ่มมีฝนตกในคูไบแล้ว เมืองคูไบเป็นเมืองทะเลทราย แต่กลับมีต้นไม้เขียวชอุ่มเต็มเมืองไปหมด คุรัมรีน สาเหตุที่คูไบปลูกต้นไม้ได้ก็ เพราะเขาปรับพื้นที่ทะเลทรายให้เรียบ แล้วนำพลาสติกมาปูทับ จากนั้นนำดินมาถมทับและปลูกต้นไม้ โดยเฉพาะต้นไม้หนาลัม โดยซื้อพันธุ์มาจากประเทศอินเดีย การดูแลและรดน้ำต้นไม้ นั้น เขามีสายยางสีดำเดินไปตามโคนต้นไม้แต่ละต้น เมื่อถึงเวลาที่สมควร น้ำจะถูกปล่อยออกมาตามท่อสายยางสีดำเหล่านั้น โดยคอมพิวเตอร์ น้ำที่นำมารดต้นไม้เหล่านี้ได้มาจากการนำน้ำทะเลมาทำให้น้ำจืดบริสุทธิ์ เมืองนี้เป็นเมืองที่มีปัญหาอาชญากรรมและโจรกรรมน้อยมาก แทบไม่มีเลยก็ว่าได้ เนื่องจากกฎหมายและบทลงโทษรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต

ประชาชนนับถือศาสนาอิสลาม ทำให้สถานที่ราชการหรือห้างสรรพสินค้าต้องหยุดทำการตั้งแต่เวลา 13.00 - 16.00 น. เป็นประจำทุกวัน เพื่อให้ประชาชนได้ทำพิธีทางศาสนาในเวลานั้น และวันหยุดราชการจะเป็นวันพฤหัสบดีและวันศุกร์ แทนที่จะเป็นวันเสาร์และวันอาทิตย์เหมือนเช่นประเทศอื่นๆ สตรีที่แต่งงานแล้วต้องเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน เมื่อจะออกนอกบ้านต้องมีสามีไปด้วย และแต่งกาย ด้วยผ้าสีดำตลอดทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะถึงปลายเท้า คุรัมร่าม จนผมนึกสงสัยว่าจะเห็นทางเดินได้อย่างไรในเมื่อคลุมหน้าด้วยผ้าสีดำเช่นนั้น การไปจับจ่ายซื้อของในตลาดจะเป็นหน้าที่ของบุรุษ แทนที่จะเป็นหน้าที่ของสตรี

เมืองคูไบมีประชาชนอาศัยอยู่ประมาณ 5 แสนคน มีการวางผังเมืองเพื่อรับการขยายตัวของประชากร โดยการถมทะเลด้วยทรายออกไป เพื่อให้มีเนื้อที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ รายได้ส่วนใหญ่ได้มาจากบ่อน้ำมัน ทำให้ประชากรอยู่ดีกินดี ส่วนชนชั้นในระดับแรงงานได้มาจากอินเดีย ถึงแม้จะมีน้ำมันมาก แต่เขาก็ไม่ประมาท เพื่อสักวันหนึ่งน้ำมันจะหมดจากประเทศ แต่ทางการวางแผนเพื่อชดเชยรายได้ โดยเป็นแหล่งการค้าซึ่งสินค้าส่วนใหญ่มาจากประเทศทางยุโรป เช่น อังกฤษ และอาจเป็นคู่แข่งสำคัญของฮ่องกง และสิงคโปร์

ด้วยเหตุข้างต้นดังกล่าว ผมจึงประทับใจเมืองคูไบที่มีการวางแผนที่ดี บ้านเมืองสะอาดสวยงาม มีต้นไม้เขียวขจีทั่วเมือง แม้จะเป็นเมืองทะเลทรายก็ตาม

แผนการสอนที่ 2

เรื่อง การเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน
รูปแบบการเขียน การเขียนเล่าเรื่อง

เวลา 2 คาบ 100 นาที
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน
- 1.2 นักเรียนสามารถเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่จะเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถตรวจและแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้

เนื้อหา

การเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน คือ การเขียนถ่ายทอดเรื่องราวที่น่าสนใจจากการอ่าน เพื่อให้ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร เกิดกับใคร ที่ไหน เมื่อไร และเหตุการณ์เกิดขึ้นและจบอย่างไร ผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร มีวิธีการนำเสนออย่างไร และที่สำคัญให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านอะไรบ้าง

ลักษณะของเรื่องที่ดีที่จะนำมาเล่า

โดยทั่วไปผู้อ่านชอบเรื่องที่สนุก แม้แต่เรื่องที่เป็นวิชาการ ซึ่งมุ่งให้ความรู้เป็นสำคัญ ผู้ฟังผู้อ่านก็ยิ่งหวังจะได้รับความสนุกเพลิดเพลินไปด้วย เรื่องที่ดีที่เหมาะสมนอกจากจะให้ความรู้หรือความนึกคิดที่ดีงามแล้ว ควรจะต้องมีลักษณะที่ชวนฟังชวนอ่านด้วย เรื่องที่ควรแก่การฟังการอ่านมีลักษณะดังนี้

1. มีการเริ่มที่ดี
2. ประกอบด้วยตัวละคร บุคคลหรือสิ่งที่น่าสนใจ
3. มีรายละเอียดที่น่าสนใจ
4. เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ไม่ใช่ปกติธรรมดา
5. มีจุดสุดยอดที่ตื่นเต้นเร้าใจ

6. แทรกความขบขัน
7. ทำให้เกิดความเข้าใจใคร่ติดตามเรื่อง
8. จบเรื่องเหมาะสม

ขั้นตอนในการเขียน

ขั้นตอนในการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านมีลักษณะเดียวกับการเขียนความเรียงทั่วไปคือ ต้องมี ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป

ในส่วนเนื้อหาหรือรายละเอียดสำคัญที่จะต้องกล่าวในการเขียนเล่าเรื่องที่อ่าน คือ

1. ชื่อเรื่อง
2. ผู้แต่ง
3. เรื่องย่อ
4. สำนวนภาษา และกลวิธีการนำเสนอ
5. แนวคิดหรือคติสอนใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับ เรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2542 คือหนังสือเรื่อง " สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน " ผู้เขียนคือ วินทร์ เลียววาริณ ครูนำหนังสือให้นักเรียนดู และถามว่า เคยอ่านเรื่องสั้นเล่มนี้หรือไม่ จากนั้นครูเล่าเรื่องสั้น 1 เรื่องในหนังสือเล่มนี้ให้นักเรียนฟัง ครูซักถามแล้วโยนเข้าสู่บทเรียน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ครูนำงานเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน เรื่อง "น้ำพุ" ให้นักเรียนอ่านเป็นตัวอย่าง</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>จากนั้นครูอธิบาย ความหมาย และขั้นตอนของการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้แผ่นใส</p> <p>1.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คน ให้แต่ละกลุ่มนำตัวอย่างเรื่อง "น้ำพุ" มารวมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. องค์ประกอบในการเขียน 2. การวางโครงเรื่อง <p>จากนั้นให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงาน ครูสรุปและอธิบายเพิ่มเติม พร้อมทั้งแจกใบความรู้ การเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านให้นักเรียนอ่านประกอบ</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ครูแจกเอกสาร เรื่องสั้นเรื่อง "ลูกหมาป่า" ของอาจินต์ ปัญจพรรค ให้นักเรียนอ่าน ประมาณ 5 นาที</p> <p>2.2 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านในหัวข้อ "เมื่อฉันอ่านเรื่องลูกหมาป่า" โดยให้ลำดับขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียนด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2 - 3 คน ให้บอกขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p> <p>2.3 นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที ซึ่งงานเขียนนี้จะเป็นงานเขียนฉบับร่าง</p> <p>2.4 นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p>	<p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.4 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>	<p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.4 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p> <p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มถามเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อม ๆ กันทั้งห้อง โดยใช้แผ่นใส ในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครู เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p>	<p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p>	<p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p>
<p>4. ชั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านอีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม "เมื่อฉันอ่านเรื่องลูกหมาป่า" โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งจะเป็งานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจและประเมินผล</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>1. สุ่มนักเรียนให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนโดยสรุป ครูเฉลยคำตอบโดยใช้</p>	<p>4. ชั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p>	<p>4. ชั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
2. ครูฉายแผ่นใสข้อความที่มีข้อบกพร่อง แล้วให้อาสาสมัคร ประมาณ 2-3 คน ออกมาตรวจแก้ไขข้อความ คนละ 1 ข้อความ	เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1	เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1

สื่อการสอน

1. ใบความรู้เกี่ยวกับการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน
2. เอกสารตัวอย่างการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน
3. เอกสารเรื่องสั้น เรื่อง " ลูกหมาป่า "
4. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
5. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
3. ตรวจผลงานการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน หัวข้อ " เมื่อฉันอ่านเรื่อง ลูกหมาป่า "

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน

เรื่องของน้ำพุ

เรื่องของน้ำพุ เป็นเรื่องจริงของนักเรียนชายคนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเล่นว่า "น้ำพุ" เขาเสียชีวิตเพราะยาเสพติดเมื่ออายุ 18 ปี (พ.ศ.2499 - 2517) หนังสือนี้พิมพ์แจกในงานฌาปนกิจของน้ำพุ เพราะแม่ของเขา คือ สุวรรณี สุคนธา แสดงเจตนาไว้ในคำนำว่าไม่ยากให้ลูกคนอื่นต้องเสียชีวิตเพราะยาเสพติด เรื่องนี้ได้มีการทำเป็นภาพยนตร์ออกฉายแล้ว ประชาชนสนใจกันมาก และได้รับรางวัลจากการประกวดภาพยนตร์ในต่างประเทศอีกด้วย

น้ำพุเป็นชื่อเล่นของ วงศ์เมือง นันทขว้าง เขาอยู่กับแม่และพี่น้องผู้หญิงอีก 1 คน เพราะพ่อแยกทางกับแม่ตั้งแต่น้ำพุอายุประมาณ 10 ขวบ เขาจึงเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้าน น้ำพุคงจะเหงาและเบื่อบ้านเลยออกเที่ยวไปหาความสุขที่อื่นจนตกเป็นเหยื่อของยาเสพติด ครั้งหนึ่งเขามั่วสุมอยู่กับเพื่อนร่วมสนุกถูกจับในข้อหาสูบกัญชา ลักทรัพย์ และตั้งข้อโจร เขาถูกฟ้องศาล และผลที่สุดถูกส่งไปอยู่บ้านเมตตาเมื่อ พ.ศ.2515 เมื่อออกจากบ้านเมตตาแล้ว น้ำพุคงจะประพฤติตัวอย่างเดิมอยู่อีกประมาณ 2 ปี ก็เกิดความรู้สึกอยากเลิกสูบเฮโรอีน ยารุนแรงที่เขาติดอยู่ เขาขอเงินแม่เดินทางไปอดยาที่ถ้ากระบอก เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2517 เมื่อกลับมา น้ำพุสดใสขึ้นมาก และตั้งใจเรียนดีขึ้น แต่หลังจากนั้นมา 3 เดือน เขามีตัวหนึ่งในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2517 นั้นเอง น้ำพุล้มลงที่หน้าเตียงแม่และพี่สาวนำเขาส่งโรงพยาบาล น้ำพุหัวใจวายเพราะยาเสพติดชนิดรุนแรง ซึ่งเขาคงทวนกลับไปใช้มันอีก

ผู้เขียนมีกลวิธีนำเสนอที่น่าสนใจ คือ จดหมาย 10 ฉบับที่น้ำพุเขียนถึงแม่ แม่จะเป็นจดหมายส่วนตัว แต่ผู้เขียนตั้งใจไว้ว่าจะให้นำลงในการสาร ลานา ที่แม่ของเขาเป็นบรรณาธิการอยู่ เท่ากับว่าเขาพร้อมที่จะเสนอข้อเขียนของเขาต่อประชาชนด้วย

ในหนังสือนี้ให้ความรู้เรื่องยาเสพติด สาเหตุของการติดยา สถานที่และวิธีอดยา ซึ่งล้วนเป็นทั้งบทเรียนและคำเตือนอันมีประโยชน์สมเจตนาของผู้จัดพิมพ์ที่มุ่งมั่นจะให้การตายของลูกได้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลูกหมาป่า

อาจินต์ ปัญจพรรค

น้ำในลำธารลดแห้งลงทุกวัน นายฝรั่งสั่งให้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นนายช่างแผนที่ เดินทวนลำธารขึ้นไปหาข้อเท็จจริงว่ามันเกิดอะไรขึ้นที่ต้นลำธาร

นี่จะเป็นการตรวจต้นน้ำครั้งที่ 2 ของข้าพเจ้า ครั้งแรก คือเมื่อปีก่อน น้ำแห้งเพราะว่าพวกผู้หญิงชาวบ้านป่าช่วยกันสร้างทำนบปิดน้ำไว้ ทำให้เรือขุดแร่ของเราขาดน้ำ เกยตื้น ต้องหยุดขุดแร่ เพื่อให้พวกสามีของหล่อนที่มาเป็นกสิกรในเมืองจะได้กลับบ้านไปหาพวกหล่อน แต่ครั้งนี้น้ำในลำธารก็ไม่ถึงกับแห้งผาก เพียงแต่น้ำลดระดับลง จะว่าใครปิดทำนบก็ไม่ได้ เพราะพวกผู้ชายชาวป่าขุดนั้นไม่ได้ลงมาเป็นการรวมกรลัคนคนเดียว

นายฝรั่งสั่งข้าพเจ้าให้ไปดูน้ำลดลงตามธรรมชาติหรืออย่างไร แลสั่งให้รีบไปเรียกกลับมารายงานอุตสาหกรรมเรือขุดแร่ดีบุก ถ้าขาดน้ำก็ขุดแร่ลำบาก และการล้างแร่ก็ลำบาก ถ้าไม่มีน้ำก็ปิดเหมืองได้เลย ปิดเหมืองเรียกว่า “โคลสดาร์น”ทุกคนก็ “ดับพาย” คือ จัดลำดับเสื้อผ้าห่อขึ้นสะพายบา ไปหางานใหม่

เวลาที่นายฝรั่งสั่งนั้นใกล้เที่ยง ข้าพเจ้าจึงบอกไอ้เซ่ ลูกมีอว่า “นายฝรั่งสั่งให้เราไปดูต้นลำธารว่าทำไมน้ำถึงน้อยนัก เราไปกันเดี๋ยวนี้เลย”

“ไปไม่ได้” ไอ้เซ่อวดเก่งกับข้าพเจ้า “ต้นลำธารอยู่ไกล จำไม่ได้หรือว่าหนก่อนเราไปแต่เช้า กว่า จะกลับก็ค่ำ”

“คำก็คำชิวะ เวลาดูโนราลัยดูจนสว่างนี้หว่า”

“ที่เราแลโนราจนแจ้ ก็เพราะสนุก” ไอ้เซ่มีนพูดเอาง่ายๆ “แต่เราไปนี่ไปทำงาน ไม่สนุก”

“ทำงานไม่สนุก แต่ได้เบี่ย เผลออๆ ถ้ากลับค่ำ ข้าเซ็นโอเวอร์ใหม่ให้เอ็งด้วย” ข้าพเจ้าว่า

“ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ คุณไม่ได้เอาไฟฉายมา เพื่อมืดกลางทางก็ไม่มีไฟฉายส่อง ถ้าว่าคำมีดจะเดินกลับอย่างไร” มันสอนวิชาเดินป่า

“เราจะขอซื้อได้จากชาวบ้านแถวต้นลำธารก็ได้วะ” ข้าพเจ้าอวดแสดงความรอบรู้ภูมิประเทศ ที่จริงวาดภาพเอาเอง “ก็ยังไม่ได้” ไอ้เซ่ยื่นคำ

“ทำไมวะ?”

“ยังไม่ได้กินข้าว แล้วจะเอาแรงที่ไหนเดิน” ไอ้เซ่พูดแบบกำปั้นทุบดิน แต่ที่แท้มันบอกวิชาเดินป่า พอดีทาบขนมจีนไพล่มาที่หัวโค้งถนนท้ายเรือขุด เราก็รีบเดินแยงกันให้เงืงทาบก่อนกรรมกรแก้งอื่นจะสั่งกินก่อนเรา ตกกลาง ต้องนัดกันว่า พรุ่งนี้ออกเดินทางกันแต่เช้า มาพบกันที่หน้าเรือขุดตอนที่ “ผลัดเช้า” เขาเริ่มงาน แล้วเราก็ออกเดินกันเลย ข้าพเจ้ากับไอ้เซ่นัดพบกันเวลาหกโมงเช้า โดยฟังเสียงที่เรือขุดแร่ชักหวูดบอกเวลา “ผลัดเช้า”

ข้าพเจ้าตั้งนาฬิกาปลุกตั้งแต่ตีห้า ล้างหน้า แล้วออกเดินจากบ้านพักไปยังหน้าเรือขุด กาแฟก็ยังไม่ได้อกิน เพราะร้านยังไม่เปิด ก่อนออกเดินก็ตักน้ำในถังรองน้ำฝนกินขันหนึ่ง น้ำมีฟองหวอด เพราะเขี่ยดลง

ไปออกไปก่อนหวอดไว้ ข้าพเจ้าเลือกตักน้ำตรงที่ไม่ใช่ฟองกินลงไป แล้วออกเดินมุ่งสู่เรือขุดแร่ เขาเสียงเอี้ยดอียดของเครื่องจักรในเรือขุดเป็นเป้าหมายในชีวิตยามนี้... จากบ้านถึงเรือขุดเป็นระยะทางยาว 3 กิโลเมตร ขณะนั้นดีห่ากว่า ข้าพเจ้ามองเห็นทางสะดวกขึ้น เพราะมันเป็นทางรถยนต์ที่กว้างสำหรับรถสวนกันได้ ข้าพเจ้าเดินได้สบาย เพราะคุ้นทางมาทุกวันถึง 2 ปีแล้ว ขวามือเป็นหน้าผาดินสูงแล้วชันขึ้นไปเป็นไหล่เขา ซ้ายมือเป็นปากกว้างขวางราวกับสนามฟุตบอล ปาทรายนี่เกิดขึ้นเพราะเรือขุดแร่ได้ขุดพื้นที่ผ่านไป แล้วทิ้งทรายไว้ มันจึงเป็นปาทรายที่ไม่มีใครสนใจ เพราะว่าปลุกอะไรก็ไม่ขึ้น

ไต่ปาทรายโล่ง และปากกว้างเหนือปาทรายนี้องทำให้มีแสงสว่างในยามย่ำรุ่ง ทำให้ข้าพเจ้าเห็นทางเดิน ข้าพเจ้าไม่เล่นกีฬาใดๆ นอกจากตะกร้อ นี่จึงเป็นการเดินวิบากที่ข้าพเจ้าเข้าแข่งขันกับตัวเอง ที่จริงมันคือการเดินเพื่องาน เพื่อก่อร่างสร้างตัว

ที่เหมืองแร่ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าผจญงานหนัก และงานยาก ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะฝ่าไป เพื่อลงโทษตัวเองให้สาสมกับที่เคยเหลวไหล ไม่เรียน จึงถูกรีไทร์ออกมาเมื่ออายุ 20 ปี แล้วยังลอยชายอยู่ตามร้านค้าแพในกรุงเทพฯ เรื่อยมา...จนอายุ 22 พ่อจึงตัดสินใจดันข้าพเจ้าด้วยการส่งตัวเข้าสู่เหมืองแร่

พ่อบอกข้าพเจ้าว่า “พ่อจะให้เรียน...แต่แกอยากทำงาน เหมืองแร่คืองาน...” แล้วตั้งแต่นั้นข้าพเจ้าก็ผจญกรรมอยู่ในเหมืองแร่ที่กั้นดารของอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

ข้าพเจ้าอายุ 25 ปี เบญจพล ข้าพเจ้ากัดฟันสู้กับความเปลี่ยนแปลงมา 2-3 ปีแล้ว งานอันหนักและหยาบกร้าน ทำทุกอย่างแล้วแต่นายฝรั่งสั่ง ข้าพเจ้าถือว่ากำลังก้าวอย่างสู่การก่อสร้างตัวเพื่อชดเชยความหยาบโหย่งในกรุงเทพฯ ให้มันสาสมกับความเป็นนักเรียนรีไทร์...มันจะได้ใช้เวรใช้กรรมให้เคลียร์กันซะปีหน้าอายุ 26 ก็จะพ้นเบญจพลแล้ว ข้าพเจ้าเดินไปถึงร้านค้ากาแฟแถวเรือขุดแร่ ก็สว่าง เขาเปิดร้านแล้ว ข้าพเจ้าแวะกินกาแฟ ปาท่องโก๋ ไข่ลวก กินแล้วข้าพเจ้าสั่งโอยวะขวดหนึ่ง คอขวดผูกเชือกกล้วย หัวด้วยมือขวา และซื้อปาท่องโก๋ 6 คู่ คือว่าซื้อฝากไอ้ไข่ ห่อใบตองมัดด้วยเชือกกล้วย หัวด้วยมือซ้าย...รายการทั้งหมดนี้เซ็นไว้

นี่จะเป็นเสบียงในการเดินทาง-ทัศนงาน ไม่ใช่ทัศนजर

ข้าพเจ้าเดินกินกาแฟโดยเทจากปากขวดใส่ปากทีละน้อย เพราะมันยังร้อน ส่วนปาท่องโก๋ไม่ยุ่ง เพราะเพิ่งกินมาหยกๆ มาพบกับไอ้ไข่ที่หัวไม้หน้าเรือขุดจุดนัดพบ ก็พอดีเรือชักหวูดหกโมงเช้า ตรงตามนัด ไอ้ไข่บ้านอยู่นี่ มันรออยู่แล้ว มือหนึ่งมันถือพร้าสำหรับฟันป่า อีกมือหนึ่งหิ้วท่อข้าว แม่มันห่อใส่ใบบัวมัดเชือกกล้วยให้เป็นเสบียงมือกลางวัน มันบอกว่าในห่อมีข้าว และไข่ต้ม 2 ฟอง แม่มันฝากมาให้ข้าพเจ้า 1 ฟอง... ข้าพเจ้าไม่มีแม่ จึงไม่มีข้าวห่อ แต่มีปาท่องโก๋และกาแฟมาฝากมัน ไอ้ไข่มีข้าวห่อกล้วยอยากกินปาท่องโก๋ ข้าพเจ้าก็ให้มันกิน “ขอโกปีกินหน่อย ผิดคอก” มันพูด

ข้าพเจ้ายื่นขวดโอยวะให้... แล้วเราก็ออกเดินทาง ทางหรือ? ไม่ต้องใช้เข็มทิศ เราเดินในลำธาร น้ำเรียกชื่อเท้า ทวนน้ำขึ้นไป ข้าพเจ้าพิสูจน์ระดับน้ำด้วยเกือกผ้าใบ ลู่น้ำ น้ำเข้าเกือกเวลาเดินดังพอดๆ ไอ้ไข่ตื่นเปล่า ลู่น้ำดังจ๋อมๆ ระดับน้ำต่ำกว่าปกติเห็นคราบน้ำระดับเก่า ธรรมชาติขีดบันทึกไว้ให้เราที่โคนต้นโศกริมลำธาร

เราไปจนถึงกระท่อมชาวป่าในเวลาเที่ยง เสียงหวูดเรือขุดลอยวิเวกมา จึงหยุดเดินทาง เขากินข้าว ไข่ต้ม ตบหลังด้วยโอ้ยวะ และเอาโอ้ยวะในขวดแบ่งให้เจ้าของกระท่อมกินด้วย

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงลูกหมาร้องอยู่ใต้แคร่นอน “เสียงอะไร?” ข้าพเจ้าถามเขา

“ลูกหมา” เขาตอบ “มันกินนมแม่มัน”

ไอ้ไข่ก้มลงไปดูลูกหมากินนมแม่ แล้วร้องว่า “แปลกไฉน ลูกหมาหน้าแหลม 3 ตัว หน้าแหลมทั้งนั้น”

เจ้าของกระท่อมบอกว่า “มันเป็นลูกหมาป่า” ข้าพเจ้าถามว่า “ตนเลี้ยงหมาป่าไว้หรือ?” “หมาแม่มันออกไปในป่า มันคงไปประสมกับหมาป่า เลยออกลูกหมาหน้าแหลมทั้งครอก 3 ตัว” เขาเล่า

ข้าพเจ้าลงจากแคร่ นั่งยองๆ เคียงกับไอ้ไข่ ดูลูกหมาป่าตัวสีเทา กินนมแม่หมาตัวสีแดง แล้วนึกอยากเลี้ยงลูกหมาป่า...มันคงจะดุกว่าหมาบ้าน “ขอฉันตัวหนึ่งได้ไหม” ข้าพเจ้าบอกเขา

ไอ้ไข่ห้าม “เอาไปทำไมกัน ลูกหมาป่า แถวบ้านเรามีลูกหมาเยอะแยะ” แต่ข้าพเจ้าอยากได้จริงๆ ชายโสดอยู่เหมืองแร่ ไม่มีสิ่งมีชีวิตแก่เหงา มีแต่ฝูงคนที่โรงโกปี และคนงานบนเรือขุด...ข้าพเจ้าจะหาเพื่อนผู้ซื่อสัตย์ คือหมา ลูกหมาป่ามาเลี้ยงเป็นเพื่อน

กลับจากตรวจลำธาร ข้าพเจ้ารายงานนายฝรั่งว่า ลำธารเป็นปกติ น้ำมันน้อยเอง แต่ข้าพเจ้าได้ลูกหมาป่ามาตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าเอามันใส่อกเสื้อมา เสื้อข้าพเจ้าเป็นผ้าเต็นท์เนื้อหนา เขาตัดมาขายพวกเหมืองมันหนักดี เนื้อมันหนามาก ข้าพเจ้าเอามันใส่อกเสื้อ มันก็กองอยู่ที่ท้องของข้าพเจ้า... ข้าพเจ้านึกถึงเด็กชายชาวสปาร์ตที่ถูกฝึกให้กล้าหาญ ด้วยการเอาลูกหมาป่าใส่ไว้ในอกเสื้อ แม้มันกัดท้อง เด็กที่ฝึกเป็นนักรบก็จะไม่ร้อง เขาจะยอมให้มันกัดจนตัวตาย เพื่อแสดงว่าเขาไม่ขี้ขลาดขี้แย

นี่ ข้าพเจ้าอยากได้ลูกหมาป่าหรือว่าอยากพิสูจน์ความกล้าหาญ ?

เย็นวันที่กลับจากการตรวจลำธาร ข้าพเจ้าไปที่โรงโกปี ซ้อนนมชั้นกระป๋องหนึ่ง ซงใส่จานให้มันกิน แต่มันไม่เลียสักคำเดียว ตาหมา หมอสมุนไพรรเห็นเข้าก็บอกว่า “ไปเอามันมาทำไม หมาต้องกินนมแม่ มัน เอาลูกหมาป่ามาเลี้ยง อีกไม่กี่วันก็ตาย” คืนนั้นข้าพเจ้าเอากางเกงเก่าที่ขาดแล้วทำให้มันนอนในลังไม้ เอาหนังสือพิมพ์กรุไว้รอบ และเอานมชั้นใส่จานวางไว้ในมุมลัง เพื่อมันจะกิน

มันไม่กิน และมันก็ไม่ร้อง มันหลับตาอย่างเดียว เช้าข้าพเจ้าต้องรีบไปเรือขุด กลับเย็น กลับมาด้วยความเหนื่อย...ก็เห็นมันตัวแข็ง ตาย นมชั้นเป็นอาหารของมดไฟ...

ตาหมา ตาแก่ชาวบ้านนอกพูดกับข้าพเจ้าที่โรงโกปีว่า “หมาป่ามันต้องอยู่ในป่า คุณเอามาเลี้ยงก็เดือดร้อน”

“เดือดร้อนยังไง ฉันมีเมตตาสัตว์” ข้าพเจ้าโกรธ

“เมตตาดูต้องเอาไปคืนแม่มัน”

“มันตายแล้ว”

“นั่นแหละเดือดร้อน” ตาหมาพูด “ต้องเห็น้อยขุดหลุมฝังมัน”

ใบความรู้ เรื่อง การเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน

การเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน คือ การเขียนถ่ายทอดเรื่องราวที่น่าสนใจจากการอ่าน เพื่อให้ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร เกิดกับใคร ที่ไหน เมื่อไร และเหตุการณ์เกิดขึ้นและจบอย่างไร ผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร มีวิธีการนำเสนออย่างไร และที่สำคัญให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านอะไรบ้าง

ลักษณะของเรื่องที่จะนำมาเล่าที่ดี

โดยทั่วไปผู้อ่านชอบเรื่องที่สนุก แม้แต่เรื่องที่เป็นวิชาการ ซึ่งมุ่งให้ความรู้เป็นสำคัญ ผู้ฟังผู้อ่านก็ยิ่งหวังจะได้ความสนุกเพลิดเพลินไปด้วย เรื่องที่ดีที่เหมาะสมนอกจากจะให้ความรู้หรือความนึกคิดที่ดีงามแล้ว ควรจะต้องมีลักษณะที่ชวนฟังชวนอ่านด้วย เรื่องที่ควรแก่การฟังการอ่านมีลักษณะดังนี้

1. มีการเริ่มที่ดี
2. ประกอบด้วยตัวละคร บุคคลหรือสิ่งที่น่าสนใจ
3. มีรายละเอียดที่น่าสนใจ
4. เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ไม่ใช่ปกติธรรมดา
5. มีจุดสุดยอดที่ตื่นเต้นเร้าใจ
6. แทรกความขบขัน
7. ทำให้เกิดความเร้าใจใคร่ติดตามเรื่อง
8. จบเรื่องเหมาะสม

กลวิธีในการเขียน

การเขียนเรื่องเล่าที่ดี นอกจากจะขึ้นอยู่กับทางเลือกเรื่องได้ดี และเหมาะสมแล้ว จะต้องใช้กลวิธีการเขียนดังต่อไปนี้

1. กำหนดสิ่งที่เขียนให้แน่นอนชัดเจนว่าเป็นใคร อะไร เมื่อไร และที่ไหน
2. จัดลำดับเรื่องหรือเหตุการณ์ตามที่เป็นจริง มิให้ข้ามขั้นตอนหรือจัดลำดับขั้นตอนผิดพลาด เหตุการณ์หรือตัวอย่างใดที่สามารถนำไปสรุปทสรุปได้ก็ต้องจัดลำดับความสัมพันธ์ให้เหมาะสม
3. ใช้ประโยคนำเรื่องที่ชวนให้ผู้อ่านสนใจ เช่น
 - เรื่องเช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ แต่ก็เกิดขึ้นแล้วเมื่อวานนี้เอง ขณะข้าพเจ้ามาถึงกลางถนน รถบรรทุกสิบล้อคันหนึ่งมาจากทางไหนไม่ทราบวิ่งเข้าหา ข้าพเจ้าด้วยความเร็วสูง
 - กว่าจะเกลี้ยกล่อมให้คุณพ่อยอมซื้อโทรทัศน์ได้ ก็ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก
4. นำเรื่องไปสู่จุดสุดยอด ซึ่งได้แก่ จุดที่น่าสนใจและซับซ้อนที่สุดของเรื่องจุดสุดยอดเป็นจุดที่เรื่องหรือเหตุการณ์ทั้งหมดดำเนินไปสู่ และต่อจากจุดสุดยอด จะมีเรื่องที่ต้องกล่าวอีกเพียงเล็กน้อย

ก็จบเรื่อง

5. จบเรื่องในลักษณะที่ชวนให้ผู้อ่านรู้สึกว่าจะขัดแย้ง หรือปัญหาต่าง ๆ ได้คลี่คลายไปแล้ว และรู้ชัดแจ้งว่าอะไรเกิดขึ้นแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง ผู้อ่านจะรู้สึกว่าคุณเข้าใจเรื่องทั้งหมดแจ่มแจ้งเมื่อได้อ่านเรื่องจบลง

6. ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาให้เหมาะกับเรื่องและตัวละคร

ขั้นตอนในการเขียน

ขั้นตอนในการเขียนเล่าเรื่องจากเรื่องที่มีลักษณะเดียวกับการเขียนความเรียงทั่วไปคือ ต้องมี ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป

ในส่วนเนื้อหาหรือรายละเอียดสำคัญที่จะต้องกล่าวในการเขียนเล่าเรื่องที่มีลักษณะ

1. ชื่อเรื่อง
2. ผู้แต่ง
3. เรื่องย่อ
4. สำนวนภาษา และกลวิธีการนำเสนอ
5. แนวคิดหรือคติสอนใจ

สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการเขียน

สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการเขียนเล่าเรื่องที่มีลักษณะ

1. ต้องใช้สำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำศัพท์ที่เข้าใจยากหรือกำกวม
2. เน้นเนื้อเรื่องเป็นสำคัญ
3. ต้องสอดแทรกคติ หรือคุณค่าที่ได้รับจากการอ่านเรื่องนั้น ๆ

ประโยชน์ของการเขียนเล่าเรื่อง

1. ให้ความบันเทิง ผ่อนคลายความเครียดแก่ผู้อ่าน
2. ช่วยสร้างจินตนาการให้กับผู้อ่าน
3. ช่วยสร้างแนวความคิดใหม่ ช่วยให้ผู้อ่านเรื่องที่เล่าสามารถนำความคิดต่างๆ มาผสมผสานกันเกิดเป็นการสร้างพฤติกรรมที่ดี
4. ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้ มีประสบการณ์ที่ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่นำรู้ เป็นการเปิดทางไปสู่ความก้าวหน้าในอนาคต
5. ช่วยพัฒนาตัวผู้เล่าให้มีความรู้ รู้จักการใช้ภาษาดีและถูกต้อง รักษาการค้นคว้า และช่วยให้เป็นผู้ที่สามารถลำดับความคิดต่าง ๆ ของตนเองได้ดีอีกด้วย

แผนการสอนที่ 3

เรื่อง การเขียนเรียงความเชิงจินตนาการ

เวลา 2 คาบ 100 นาที

รูปแบบการเขียน การเขียนเรียงความ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไปให้นักเรียน
 - 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนเรียงความเชิงจินตนาการ
 - 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความเชิงจินตนาการได้
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนเรียงความเชิงจินตนาการได้ถูกต้อง
 - 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่จะเขียนเรียงความเชิงจินตนาการได้
 - 2.3 สามารถเขียนงานเขียนเรียงความเชิงจินตนาการฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
 - 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
 - 2.5 สามารถเขียนเรียงความเชิงจินตนาการได้

เนื้อหา

การเขียนเรียงความเชิงจินตนาการ คือ การเขียนเรียบเรียงเรื่องราว เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความฝัน และจินตนาการต่าง ๆ ของผู้เขียนซึ่งอาจจะเขียนเรื่องจากภาพ สถานที่ เหตุการณ์ ฯลฯ ผู้ผู้อ่าน อย่างเป็นเรื่องราว และมีเหตุผล

ขั้นตอนในการเขียนเรียงความ ควรมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่องที่จะเขียน

ผู้เขียนควรเลือกเรื่องที่ตนมีความรู้ ความคิด และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น
 อย่างดีที่สุด
2. ตั้งวัตถุประสงค์ในการเขียน

ผู้เขียนต้องตั้งวัตถุประสงค์ในการเขียน ว่าต้องการให้ผู้อ่านได้รับสิ่งใด หรือเขียนเพื่ออะไร เช่น

 - ได้รับความรู้
 - ได้รับความบันเทิง

- ได้วิธีการแก้ปัญหา
 - เพื่อแนะนำ สั่งสอน อบรม
 - เพื่อแสดงความคิดเห็น
 - เพื่อให้เกิดจินตนาการ
3. วางโครงเรื่อง เพื่อกำหนดขอบข่ายของเรื่องที่จะเขียน
 4. ใช้สำนวนโวหารในการเขียนให้เหมาะสมกับเรื่องและผู้อ่าน

ลักษณะสำคัญของการเขียนเรียงความ

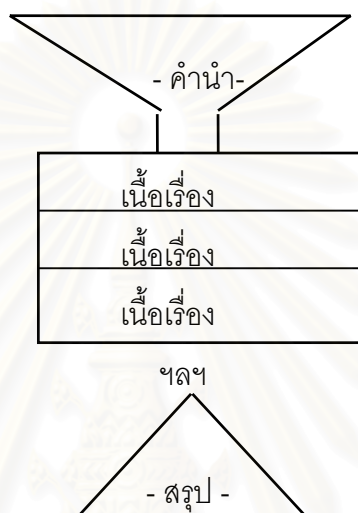
1. เอกภาพ หมายถึง ใจความ หรือเรื่องราวที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเนื้อเรื่อง มีเหตุมีผลรับกัน ไม่พูดมากเรื่อง หรือพูดเรื่องอื่น ๆ มากกว่าเรื่องที่แท้จริง
2. สัมพันธภาพ ได้แก่ ใจความที่มีความต่อเนื่องกัน สัมพันธ์กันในการเขียนเรียงความ จะต้องลำดับเรื่องให้ติดต่อกัน ข้อความในย่อหน้าหนึ่ง ๆ จะต้องมีความหมายรับกันรวมทั้งส่วนของประโยคทอง ๆ อีกด้วย เหมือนกับการติดต่อภาพยนตร์ ผู้สร้างจะต้องบรรจง กระทำให้สัมพันธ์กันนั่นเอง
3. สวรรค์ภาพ หมายถึง เนื้อหาสาระ การเขียนเรียงความจะต้องมีข้อมูลจริง และข้อมูลนั้นจะต้องมีเนื้อหาสาระ สามารถตีความหมายได้ชัดเจน มีความสมบูรณ์แห่งเนื้อหา และเป็นใจความสำคัญ ผู้เขียนจะต้องกล่าวเน้นลงไปในเรื่องความ

การวางโครงเรื่อง

1. ประมวลความรู้ และความคิดทั้งหมด แล้วร่างความคิดที่รวบรวมไว้ได้เป็นข้อ ๆ
2. นำเอาความรู้ที่ประมวลไว้มาจัดเป็นหมวดหมู่ เลือกแต่หัวข้อที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนพิจารณาว่าหัวข้อใด เป็นหัวข้อใหญ่ และข้อใดเป็นหัวข้อย่อย
3. เมื่อจัดความรู้ความคิด เป็นหมวดหมู่ เป็นหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยแล้ว นำมาเรียงลำดับให้เป็นระเบียบตามเหตุตามผล เพื่อจะเขียนได้สะดวก ผู้อ่านก็จะเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้น

รูปแบบของเรียงความ

รูปแบบของการเขียนเรียงความประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน ดังแผนภูมิ

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่า ส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปแล้วจะไม่เรียกว่า เรียงความ

กิจกรรมการเรียนการสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูวาดรูปสามเหลี่ยม และวงกลมอย่างละ 5 รูป บนกระดาน จากนั้นเรียกนักเรียนให้ต่อเติมภาพสามเหลี่ยม และวงกลมให้เป็นรูปต่างๆ กันไปตามความนึกคิดของนักเรียน และครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า สิ่งนี้นักเรียนต่อเติมนั้นก็คือ จินตนาการของนักเรียน แล้วโยงเข้าสู่บทเรียน</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ครูฉายแผ่นใสข้อความ 2 ข้อความให้นักเรียนพิจารณาว่าข้อความใดเป็นการเขียนเชิงจินตนาการ พร้อมทั้งบอกเหตุผลในการเลือก จากนั้นครูเฉลยและอธิบายความหมายของการเขียนเชิงจินตนาการเพิ่มเติม</p> <p>1.2 ให้นักเรียนอ่านงานเขียนเรียงความเชิงจินตนาการเรื่อง “ท่องเที่ยวดาวไอศกรีม” จากนั้นครูซักถามเกี่ยวกับขั้นตอน ลักษณะ และรูปแบบในการเขียนเรียงความ รวมถึงการวางโครงเรื่อง ครูอธิบายและสรุปเพิ่มเติม</p> <p>1.3 ให้นักเรียนจับคู่กัน วิเคราะห์โครงเรื่องจากตัวอย่างเรื่อง “ท่องเที่ยวดาวไอศกรีม” จากนั้นครูสุ่มเรียกประมาณ 3 คู่ ให้ออกมาเขียนโครงเรื่องที่วิเคราะห์บนกระดาน ครูสรุปและอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเรียงความเชิงจินตนาการในหัวข้อ “โรงเรียนใน....ของฉัน” โดยให้ลำดับขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียนด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2 – 3 คน ให้ออกขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p> <p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที ที่งานเขียนนี้จะเป็นงานเขียนฉบับร่าง</p> <p>2.3 นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p> <p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อมๆ กันทั้งห้องโดยใช้แผ่นใสในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูเมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>นักเรียนเขียนเรียงความเชิงจินตนาการอีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม “โรงเรียนในฝัน.... ของฉัน” โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งจะเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจและประเมินผล</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>1. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่เรียน โดยครูถามนำแล้วให้นักเรียนอธิบายเนื้อหาจากนั้นพูดสรุปพร้อม ๆ กัน และครูฉายแผ่นใสสรุป</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง(20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>เนื้อหาอีกครั้ง</p> <p>2. สุ่มนักเรียน 2-3 คน ให้ออกมาบอกถึงข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเองที่พบเป็นส่วนใหญ่ และยกตัวอย่างบนกระดาน</p>		

สื่อการสอน

1. แผ่นใสตัวอย่างข้อความ 2 ข้อความ
2. เอกสารตัวอย่างการเขียนเรียงความเชิงจินตนาการ
3. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
4. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
3. ตรวจผลงานการเขียนเรียงความเชิงจินตนาการหัวข้อ “โรงเรียนในฝันของฉัน”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างเรียงความเชิงจินตนาการ เรื่อง ท่องเที่ยวดาวไอศกรีม

เวลาประมาณ 5 ทุ่ม ขณะที่ฉันกำลังนอนหลับอย่างสบายบนเตียง ขณะนั้นมีแสงสีทองเรืองรองอยู่ข้างนอกหน้าต่าง ฉันจึงลุกไปดู ปรากฏว่า พอฉันเปิดหน้าต่างก็เห็นขบวนรถไฟสีทองเป็นประกายเจิดจ้าลอยมาจอดอยู่ข้างหน้าต่างบ้านฉัน และมีดาวดวงเล็ก ๆ 3 - 4 ดวง ตรงเข้ามาหาฉัน และบอกว่า “เรามารับคุณ คุณจะไปกับพวกเราไหม เราขอต้อนรับคุณขึ้นสู่รถไฟสายอวกาศของพวกเรา เพื่อไปยังดวงดาวไอศกรีม” ตอนแรกฉันตกใจแต่ด้วยความอยากไปจึงตอบตกลงและดวงดาวเล็ก ๆ ดวงหนึ่งก็ยื่นตัวให้แก่ฉัน และพาฉันขึ้นไปสู่รถไฟ รถไฟเริ่มเดินทางออกสู่ท้องฟ้า ทะลุก้อนเมฆไปสู่อวกาศ ฉันมองสองข้างทางจึงเห็นว่าอวกาศสวยงามมาก พอขบวนรถไฟถึงดาวไอศกรีมแล้ว ก็เข้าจอดที่ชานชาลา เมื่อฉันลงไปดูจึงเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งทางเดินก็เป็นไอศกรีม ภูเขาวานิลลารายล้อมรอบดาวไอศกรีม ฉันเดินไปถึงต้นพีชต้นหนึ่งซึ่งกำลังออกผลเต็มต้น คุณดวงดาวไปปลิดลูกพีชจากต้นพลางยื่นให้ฉัน ฉันรับมาและลองชิม จึงเห็นว่ามันเป็นไอศกรีมรสพีชนี่เอง ฉันกับคุณดวงดาวและพวกเล่นกันบนดาวไอศกรีมอย่างสนุกสนานจนเป็นที่พอใจ คุณดวงดาวจึงพาฉันกลับบ้าน และเมื่อรถไฟกลับถึงบ้าน ฉันกับคุณดวงดาวก็ลากันและทุกสิ่งทุกอย่างที่ตบวบ ฉันตื่นมาอีกที่เป็นเวลารุ่งสาง ซึ่งขณะนั้นฉันกำลังนอนอยู่บนเตียง และฉันรู้สึกว่ามีอะไรตำมือของฉันจนฉันรู้สึกเจ็บที่ฝ่ามือ ฉันจึงชูมือขึ้นดู เห็นว่ามันเป็นตัวรถไฟขบวนนั้นนั่นเอง ฉันจึงรีบไปเปิดหน้าต่างมองขึ้นไปบนท้องฟ้า และฉันก็ยิ้มให้กับตัวเองพลางกำตัวรถไฟไว้แน่น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนที่ 4

เรื่อง การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์
รูปแบบการเขียน การเขียนเรียงความ

เวลา 2 คาบ 100 นาที
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์
- 1.2 เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ได้

เนื้อหา

การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนเรียงความที่ผู้เขียนแสดงออกถึงความคิดแปลกใหม่ ผสมผสานกับความรู้สึนึกคิด จินตนาการ และประสบการณ์ของผู้เขียนเอง เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้เข้าใจความคิดของตนเอง

การเขียนเรียงความที่ดี จะต้องมีการลำดับความ มีขอบเขต และมีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง โดยจะต้องเริ่มจาก บทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป องค์ประกอบของเรียงความ เรียงความมีองค์ประกอบ 3 ส่วนด้วยกัน คือ

1. คำนำ
2. เนื้อเรื่อง
3. สรุป

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูให้นักเรียนฟังเพลง "ชิงช้าสวรรค์" และให้ดูเนื้อเพลง ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง จากนั้นครูอธิบายให้นักเรียนเห็นว่าคุณลักษณะของการเขียนเช่นนี้ เป็นการเขียนในเชิงสร้างสรรค์ แล้วโยงเข้าสู่บทเรียน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ให้นักเรียนอ่านใบความรู้ การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ จากนั้นครูซักถามและอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>1.2 ให้นักเรียนอ่านงานเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์เรื่อง "ปีศาจในความแมชชี "</p> <p>จากนั้นแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ให้ร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ขั้นตอนในการเขียน 2. ลักษณะการนำเสนอเรื่อง 3. การวางโครงเรื่อง 4. การใช้ถ้อยคำสำนวนโวหาร <p>แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมารายงาน และครูสรุปเพิ่มเติม</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ในหัวข้อ "เพื่อนในยามว่าง " โดยให้ลำดับขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียนด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ขั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>2 - 3 คน ให้บอกขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p> <p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที ซึ่งงานเขียนนี้จะป็นงานเขียนฉบับร่าง</p> <p>2.3 นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p>	<p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>	<p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>
<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p> <p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อมๆ กันทั้งห้องโดยชี้แผ่นใสในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครู เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p>
<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>ให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์อีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม "เพื่อนในยามว่าง" โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที</p>	<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจและประเมินผล</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที) ครูสุ่มนักเรียน 3-4 คน ออกมาตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยถามเพื่อน อาจถามเป็นรายบุคคล หรือเป็นแถว จากนั้นครูช่วยสรุปและถามเพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที) เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที) เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

สื่อการสอน

1. ใบความรู้เกี่ยวกับการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์
1. เอกสารตัวอย่างการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์
3. แนวการตรวจแก้เขียนเขียน
4. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
3. ตรวจผลงานการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์หัวข้อ "เพื่อนในยามว่าง"

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบความรู้

เรื่อง การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนเรียงความที่ผู้เขียนแสดงออกถึงความคิดแปลกใหม่ ผสมผสานกับความรู้สึกรักคิด จินตนาการ และประสบการณ์ของผู้เขียนเอง เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้เข้าใจความคิดของตนเอง

การเขียนเรียงความที่ดี จะต้องมีการลำดับความ มีขอบเขต และมีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง โดยจะต้องเริ่มจาก บทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป องค์ประกอบของเรียงความ เรียงความมีองค์ประกอบ 3 ส่วนด้วยกัน คือ

1. คำนำ
2. เนื้อเรื่อง
3. สรุป

คำนำ คือ ข้อความตอนเริ่มเรื่อง เป็นการเขียนเกริ่นเรื่อง เพื่อนำผู้อ่านเข้าสู่เรื่อง จะกล่าวหาณะดังนี้

- ใช้ให้เห็นแนวทางของเรื่อง ว่าสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง จะดำเนินไปในทำนองใด
- เริ่มใจให้ติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป
- จะต้องกล่าวถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเท่านั้น
- โดยทั่วไปคำนำจะมีความยาวประมาณ 1 ย่อหน้า

วิธีการเขียนคำนำ – การเขียนคำนำให้นำสนใจ อาจเขียนได้ดังนี้

ก. เริ่มด้วยคำประพันธ์ สุภาษิต คำคมต่าง ๆ เช่น

“ศพคนพาลพาใบหาชีวิต ดบบัณฑิตบันดัดพาใบหาผล”

สุภาษิตนี้ใช้ได้กับคนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะกับเยาวชนเพราะวัยนี้ เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็น และการแสดงออกของพฤติกรรมต่าง ๆ จากการประชุมสัมมนา ระดับชาติ เรื่องเด็กและเยาวชนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม พบว่า ร้อยละ 85 ทั้ง หญิงและชาย มีความเห็นที่จะยอมรับและคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ๆ

จากเรื่อง เยาวชนกับการคบเพื่อน
ของ ภูมเวียง สายชะวากานนท์

ข. เริ่มด้วยคำจำกัดความ เช่น

วัยรุ่น หมายถึง วัยที่มีอายุตั้งแต่ 15 - 25 ปี เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทาง สรีรวิทยาของร่างกาย เป็นวัยที่กำลังศึกษาหาความรู้และประสบการณ์ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสุข สดชื่นมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ มีความต้องการอยากทดลอง อยากเด่น อยากดัง และเป็นวัยที่อยู่ใน หัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ปัจจุบันวัยรุ่นไม่รู้ว่าหน้าที่ของตัวเองคืออะไร และมักจะทำหน้าที่ของตัวเอง ไปอย่างผิดๆ วัยรุ่นสมัยก่อน มีกิจกรรมของสังคม ไม่มากมายเหมือนกับสมัยนี้ วัยรุ่นสมัยนี้ได้รับ อิทธิพลมาจากวิทยุโทรทัศน์ หรือจากสื่อมวลชนต่างๆ มากมาย จนตัววัยรุ่นเอง ไม่สามารถจดจำได้ว่าอะไรบ้าง ที่เป็นกิจกรรมที่เขาควรจะทำตาม

จากเรื่อง อะไรคือหน้าที่ของวัยรุ่น
ของ มาลินี วิเศษสนธิ

ค. เริ่มด้วยคำถามให้ผู้อ่านรู้สึกอยากติดตามคำตอบ เช่น

ในขณะที่เราเดินทางท่องเที่ยวไปในป่า ตามภูเขา ลำธารแมกไม้อันสวยงาม ได้ยินเสียงนกร้องอย่างเมกบาน เราจะรู้สึกดีต่อ ในความงามของธรรมชาติ เหล่านั้น แต่เราเคยพิจารณา หรือค้นพบข้อคิดจากธรรมชาติเกี่ยวกับแนวทางที่ดี ในการดำรงชีวิตหรือไม่

จากเรื่อง ข้อคิดในกนกต่างชีวิตจากธรรมชาติ
ของ รศ.พูนศรี คัมภีร์ปกรณ์

ง. เริ่มด้วยการบอกเป้าหมาย คือ บอกให้รู้ทันทีว่าเขียนเรื่องนั้นเพื่ออะไร เช่น

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้น เพื่อให้เป็นยานกัโรคโลฮิตจางของคนไทยส่วนใหญ่ เพราะขณะนี้พบความจริงว่า คนไทยเป็นโรคโลฮิตจางกันมากขึ้น และคงจะ กลายเป็นโรคติดต่อกูกคามไปอีกมาก นานไปเลือดของความเป็นไทยจะน้อยลง ภาษาไทย ประเพณีวัฒนธรรมไทย คือ เลือดไทยที่บ่งบอกว่าชาติไทยต่างไปจาก ชนกลุ่มอื่น ๆ อย่างไร แต่ทุกวันนี้เกิดโรคเห่อฝรั่งแทรก และโรคนี้เป็นผลให้ คนไทยค่อย ๆ เกิดโรคโลฮิตจางขึ้น โดยไม่รู้ตัวนับว่าเป็นอันตราย

จากเรื่อง ภัยจากวัฒนธรรมตะวันตก

จ. เริ่มด้วยการนำคำพูดมาเป็นคำนำ

“ไม่มีอะไรที่เราจะทำได้ หากเรามีความพยายามจริงๆ ” อาจารย์ใหญ่คนหนึ่ง ได้พูดในที่ประชุมนักเรียน ในหมู่นักเรียนนั้นมีข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วยคนหนึ่ง คำพูดของ อาจารย์ใหญ่นี้จับใจข้าพเจ้าเป็นอันมาก ขณะนั้นข้าพเจ้าอายุเพียง 14 ขวบ แต่จนถึงนี้ คำพูดนี้ยังแจ่มชัดอยู่ในใจตลอดมา ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ คำพูดนี้จะมีอิทธิพลต่อเพื่อน นักเรียนคนใดบ้าง แต่ตลอดเวลาแห่งการดำเนินชีวิต คำพูดดังกล่าวกลายเป็นสิ่งที่มีค่า ต่อข้าพเจ้าเป็นอันมาก

(จากเรื่อง บุคคลที่ข้าพเจ้ายกย่องและยึดถือเป็นแบบฉบับ จาก แบบเรียงความของ เป็เลื่อง ณ นคร)

เนื้อเรื่อง การเขียนเนื้อเรื่องเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เนื้อเรื่องจะต้องมีความยาวมากกว่า 1 ย่อหน้าขึ้นไป และแต่ละย่อหน้าจะต้องสัมพันธ์เป็นเรื่องเดียวกัน มีลำดับขั้นตอนไม่วกไปวนมา จนทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน เนื้อเรื่องต้องมีสาระ ผู้เขียนต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะเขียนได้ดี แม้แต่การเขียนเพื่อความบันเทิงก็ควรจะให้ผู้อ่านได้ผลคุ้มค่าไม่ใช่เพื่อความสนุกสนานอย่างเดียว

การเขียนเนื้อเรื่อง จะสมความมุ่งหมายอยู่ที่การจัดลำดับว่าข้อเท็จจริงเหตุผลและความรู้ต่างๆ นั้น ควรจะเขียนถึงเรื่องใดก่อนจึงจะเหมาะสม ข้อสำคัญต้องให้ข้อความเกี่ยวเนื่องเป็นลูกโซ่ เพื่อไม่致ความคิดของผู้อ่านให้ติดตามได้โดยตลอด

วิธีลำดับความในการเขียนเนื้อเรื่อง

1. ลำดับความตามเวลา สำหรับการเรียบเหตุการณ์ต่างๆ เช่น เหตุการณ์เรื่องราว เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ชื่อประวัติบุคคล เรื่องเล่า และประสบการณ์
2. ลำดับความจากเรื่องที่สำคัญน้อยไปสู่ที่สำคัญมาก เพื่อให้ผู้อ่านจดจำสาระในตอนจบได้
1. ลำดับความจากเรื่องที่สำคัญมากไปสู่เรื่องที่สำคัญน้อย เพื่อเราเ้าให้ผู้อ่านติดตามรายละเอียดของเรื่องต่อไป
4. ลำดับความตามเหตุและผล เรื่องใดที่เป็นสาเหตุก็เขียนถึงก่อนแล้วค่อยนำ ผู้อ่านให้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้น
5. ลำดับความตามพื้นที่ เมื่อจะเขียนบรรยายภูมิประเทศหรือสถานที่ก็ควรลำดับความให้เป็นระเบียบ เช่น เขียนถึงสิ่งที่ใกล้ตัวก่อนแล้วค่อยกล่าวถึงสิ่งที่อยู่ไกลตัวออกไป หรือในทางกลับกันอย่างไร้หนึ่งอย่างใดก็ได้

การเขียนเนื้อเรื่องควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- ก. การใช้คำให้ถูกต้องตรงความหมาย
- ข. การใช้สำนวนโวหารให้ตรงกับเรื่อง
- ค. การแสดงความรู้ ความคิดที่ถูกต้อง
- ง. การใช้ตัวสะกดให้ถูกต้องตามพจนานุกรม
- จ. มีเนื้อหาสาระ ข้อมูล เหตุผล สถิติ การอ้างอิงประกอบเรื่อง

สรุป สรุปเป็นการปิดเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึก ว่า เรื่องนั้นจบจริง ๆ การเขียนสรุปต้องฝากความประทับใจ หรือให้ข้อคิดแก่ผู้อ่าน การสรุปไม่ใช่การย่อเรื่องทั้งหมดตอนสรุป ต้องใช้ภาษาให้กะทัดรัด ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านจับประเด็นความคิดสำคัญได้ถูกต้อง

การเขียนบทสรุปให้นำเสนออาจเขียนได้ดังนี้

- ก. ใช้คำประพันธ์
- ข. ใช้สุภาษิต คำคมต่าง ๆ
- ค. ใช้วิธีการเชิญชวน แนะนำ
- ง. ให้ข้อคิด หรือแง่คิดบางประการแก่ผู้อ่าน
- จ. กล่าวสรรเสริญ หรือ สดุดีเกียรติคุณของบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องในเรื่อง
- ฉ. ย้ำให้เห็นความสำคัญ
- ช. สรุปด้วยการสั่งสอน

วิธีเขียนสรุป

ก. สรุปด้วยคำคม สุภาษิต หรือคำประพันธ์ เช่น ความกรุณาปราณีเกิดจากจิตใจอันดีงาม หรือความมีมนุษยธรรมของคนเรา ไม่ต้องมีการบังคับหรือเรียกร้อง ผู้ได้รับย่อมปิติซาบซึ้งในพระคุณ ดังพระราชนิพนธ์ในพระมหากษัตริย์เจ้า ในเรื่อง เวณิสวานิช ว่า

“อันความกรุณาปราณี จะมีใครบังคับก็หาไม่
 หลังมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟ้ากฟ้ำสุราล้ำสุแดนดิน”

ข. สรุปด้วยการฝากข้อคิด

ชีวิตมนุษย์ที่จะนับว่าสมบูรณ์มีค่าในตัวเอง และต่อผู้อื่น จึงไม่ควรจำกัดการศึกษาของตนไว้ เพียงที่กฎหมายของรัฐกำหนด แต่ควรศึกษาหาความรู้จนตลอดชีวิตของตนเอง การหยุดนิ่งไม่ชวนขยายหาความรู้อยู่เสมอก็เท่ากับทำตนให้ถอยหลังพ้นไปจากแสงประทีปแห่งปัญญานั้นเอง

จากสยามรัฐ ฉบับวันที่ 25 พฤศจิกายน 2538

ค. สรุปด้วยการแนะนำและชักชวน

ในวันแม่แห่งชาติ และวันเฉลิมพระชนมพรรษา^{นี้} ทุก ๆ ท่านคงจะได้ระลึกถึงองค์สมเด็จพระแม่แห่งชาติ ด้วยความสำนึกตระหนักในพระมหากษัตริย์คุณ แล้วร่วมกายร่วมใจกันโดยสมานฉันท์เพื่อถวายชัยมงคล และบูชาพระมหากษัตริย์คุณ ทั้งนี้ด้วยปฏิบัติบูชา โดยนัยที่กล่าวมาแล้ว

จากเรื่อง แม่ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์

ปีศาจในคราบแม่สี

ดิฉันมีรูปร่างเหมือนนางแบบ ดิฉันชอบอารมณ์สีชาวมากที่สุด แต่จิตใจของดิฉันมิได้ชาว
บริสุทธิ์เหมือนกับอารมณ์ที่ดิฉันสวมใส่นั้นเลย ดิฉันทำความเดือดร้อนให้แก่มวลมนุษย์อย่างมหันต์

คนบางคนเข้าใจผิดว่าดิฉันให้คุณแก่พวกเขา เมื่อเขาได้รู้จักคุ้นเคยกับดิฉันและเพื่อน ๆ
ของดิฉัน เขาคิดว่าดิฉันและเพื่อน ๆ ช่วยทำให้เขารู้สึกสบาย สมองปลอดโปร่ง และช่วยบำบัดทุกข์ให้
เขา ที่เขาคิดเช่นนั้นเพราะอุปาทาน เพราะตัวดิฉันเองนั้นรู้ดีว่าไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับเขาเลย เหตุใดเล่า
เขาจึงเข้าใจว่าดิฉันและเพื่อน ๆ เป็นเพื่อนที่ดีของเขาเขาก็ไม่ทราบ เขานำเงินมาห่มเทให้ดิฉันโดยไร้เหตุ
ผล เมื่อพวกเขาถลำตัวมาใกล้ชิดกับดิฉันนาน ๆ เข้า เขาก็มีอาการ ตกเหงื่อเย็นๆตามัว
คอแห้ง เสียงแหบ ปากซีดเป็นคราบเหลือง การง่วงงุน ไร้สติเสียไป หลอดลมอักเสบ ภูมิต้านทาน
พอง เป็นมะเร็งในปอด โรคหัวใจ ตลอดจนเป็นผลร้ายต่อบุตรในครรภ์อีกด้วย สิ่งเหล่านี้เกิดจากตัว
ดิฉันทั้งนั้น มันเกิดจากลมหายใจอารมณ์สีชาวยุติธรรม และสารบางชนิดในตัวของดิฉัน ผู้ที่ชอบดิฉันมีทั้ง
ชายหญิง เมื่อเขาต้องการดิฉัน เขาก็เรียกดิฉันมาจากสำนักต่าง ๆ ธรรมดาแพทย์หลายแห่งกล่าว
ประณามโทษดิฉันอย่างหนัก และชักชวนไม่ให้ประชาชนมายุ่งเกี่ยวกับดิฉันก็ไม่สำเร็จ เพราะแม้แต่แพทย์
เองก็ยังไม่ยอมห่างจากดิฉัน

ดิฉันขอเตือนให้ผู้ที่เคยใกล้ชิดกับดิฉัน จงออกไปห่างจากดิฉันไปให้ไกลแสนไกล อ่อนนิยมน
ชมชอบดิฉันอีกเลย ดิฉันไม่ได้ให้คุณแก่พวกท่านแม้แต่น้อย พฤติกรรมของดิฉันที่กล่าวมาจึงคล้ายกับว่า
อาศัยคราบแม่สีอันบริสุทธิ์หลอกลวงประชาชนให้หลงผิด ดิฉันควรเรียกตัวเองว่าปีศาจมากกว่า ขอเตือน
ซ้ำอีกครั้งว่าจะหนีไป....ให้ไกล.....แสนไกล.....จากตัวดิฉันให้มากที่สุด เพื่อความปลอดภัยของพวกท่านทุก
คน แต่ถ้าท่านยังไม่เชื่อ อยากจะพบดิฉันและเพื่อน ๆ ก็จะไปพบได้ที่สำนักงานใหญ่ หรือตามสาขาหัวราช
อาณาจักร เช่น สำนักสายฝน สำนักงานเกล็ดทอง สำนักกรุงทอง สำนักสามิต ฯลฯ ท่านผู้อ่านคง
ทราบแล้วว่าดิฉันคืออะไร ดิฉันคือ บุหรี่นั่นเอง

ด.ช.พิทักษ์ ทองพาศรี

โรงเรียนแพดิมศึกษา

แผนการสอนที่ 5

เรื่อง การเขียนบรรยายภาพ

เวลา 2 คาบ 100 นาที

รูปแบบการเขียน การเขียนบรรยาย

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนบรรยายภาพ
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนบรรยายภาพได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนบรรยายภาพได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนบรรยายภาพได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนบรรยายภาพฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนบรรยายภาพได้

เนื้อหา

การเขียนบรรยายภาพ หมายถึง การเขียนเพื่อบอกรายละเอียดต่าง ๆ ของภาพตามความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์เดิมของผู้เขียน และเขียนเรียบเรียงเป็นเรื่องราวอย่างเสรี และสอดคล้องเหมาะสมกับภาพที่บรรยาย

วิธีการเขียนบรรยายภาพ

1. ดูรายละเอียดของภาพ และทำความเข้าใจกับเนื้อหาภายในภาพก่อนว่าเป็นภาพเกี่ยวกับอะไร มีลักษณะเป็นอย่างไร
2. สังเกตสีสัน บรรยากาศ ตลอดจนอารมณ์ต่าง ๆ ของบุคคลในภาพ เพื่อนำมาผูกเรื่องและตั้งชื่อเรื่อง
3. กำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน กำหนดขอบข่าย การดำเนินเรื่องราวให้เหมาะสม และสัมพันธ์กับภาพ
4. ใช้ถ้อยคำง่าย ๆ สื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างชัดเจน

การเขียนบรรยายภาพ ผู้เขียนจะต้องทำให้ผู้อ่านทราบหรือนึกเห็นภาพและมีรายละเอียดต่าง ๆ ของภาพตามไปด้วย ดังนั้นในการบรรยาย จึงต้องใช้ข้อความที่อธิบายเรื่องราวอย่างถี่ถ้วน บางทีก็แสดงความรู้ความคิดของผู้เขียนแทรกไว้ด้วย ส่วนแนวความคิดในการอธิบายเรื่องราว จึงเป็นการใช้การบรรยายโวหารเป็นหลัก อาจจะมีการใช้พรรณนาโวหารแทรกเป็นบางตอนที่ต้องการให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น หรืออาจจะใช้โวหารประเภทอื่นๆ แทรกเข้ามาบ้างเพื่อบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ตามความคิดของผู้เขียนที่มีต่อภาพนั้น ๆ

การใช้โวหารในการเขียน

โวหาร คือ ท่วงทำนองในการเขียน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือเกิดความรู้สึกตรงตามความต้องการของผู้เขียน โวหารจึงเป็นไปตามประเภทและความมุ่งหมายของเนื้อเรื่องที่เขียน

โวหารที่ใช้ในการเขียนมี 5 โวหาร ดังนี้

1. บรรยายโวหาร เป็นโวหารที่มีจุดหมายเพื่ออธิบายเรื่องราว โดยบรรยายตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีเนื้อหาสาระเป็นข้อเท็จจริง อาจเขียนแทรกแสดงความรู้ ความคิดของผู้เขียนลงไปด้วย แต่ไม่ได้สอดแทรกความรู้สึกลงไป งานเขียนที่ใช้โวหารประเภทนี้ ได้แก่ ประวัติ จดหมายเหตุ เรื่องเล่า รายงาน นิทาน นิยาย ตำนาน บทความ เป็นต้น

ตัวอย่าง

“มีมีปี อายุ 12 ปีเศษ เป็นเด็กผู้หญิงน่ารัก ตัดผมสั้น เธอจึงไม่มีเทابนหัว เหมือนกับบางคน ผิวของเธอขาว ดวงตาออกสีน้ำตาลอ่อนๆ เรียนหนังสืออยู่ชั้นเดียวกับชูยัน แม่ของเธอเป็นแม่ค้าขึ้นล่องระหว่างเมืองชายแดนกับเมืองใหญ่ ที่อยู่ห่างออกไปจากตัวอำเภอ ใช้เวลาชั่วโมงครึ่ง โดยทางรถไฟ แต่หากไปด้วยขบวนรถที่มีตู้สินค้าพ่วงด้วย จะต้องใช้เวลา เกือบสองชั่วโมงครึ่ง”

(จาก ผีเสื้อและดอกไม้ ของนิพนพาน)

2. พรรณนาโวหาร เป็นโวหารที่มีความละเอียดประณีตกว่าบรรยายโวหาร คือ นอกจากจะให้อ่านได้ฟัง ได้รู้ ได้เข้าใจแล้ว ยังสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับผู้เขียนด้วย ต้องเลือกเฟ้นถ้อยคำที่เหมาะสมทั้งเสียงและความหมายหรือคำที่มีเสียงไพเราะ และสื่อความหมายได้ชัดเจนด้วย เช่น การเขียนพรรณนาความสวยงามของธรรมชาติ สถานที่ต่าง ๆ บุคคล ความดีงาม เกียรติคุณ การร่ำพันความในใจ หรือ การพลัดพรากจากคนรัก เป็นต้น

ตัวอย่าง

“เวลานั้นเป็นเวลาจวนพลบ ดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว ยังคงอยู่แต่รัศมีอันงามประหลาดนำพิทวง สีทองแดงจ้ำระบายอยู่หลังเขาอันอุดมไปด้วยใบไม้เขียวสด ครั้นแล้วจางลงกลายเป็นสีทองคำสุกปลั่ง เมฆก้อนใหญ่สีน้ำเงินเด่น ขึ้นกลางสีทองนั้น ทอดยาวไปและมีสีฐานคล้ายนางเงือกสยายผมทอดกายอยู่กลางทะเลทอง เหนือจากสีน้ำเงินมีสีม่วงอย่างอ่อนแสง อ่อนจนเกือบเป็นขาว สีโศก สีเขียว สลับกันอยู่ไปมา”

(ดอกไม้สด)

3. เทศนาโวหาร เป็นโวหารที่ชี้ให้เห็นคุณและโทษ ทำนองสั่งสอน อย่างมีเหตุและผล เพื่อชักจูงให้ผู้อ่านเห็นตาม ผู้เขียนต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้อ่าน อธิบายสิ่งที่กล่าวอย่างชัดเจน แล้วชี้ให้เห็นเหตุและผลที่จะเกิดขึ้นตามมาอย่างแจ่มแจ้ง งานเขียนใช้โวหารประเภทนี้ ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับคุณธรรมต่าง ๆ เช่น ความกตัญญูทวดเวท ความซื่อสัตย์ ความเพียร ความมัทยัสถ์ ความเมตตา กรุณา และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำสั่งสอนทางศาสนา เช่น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นต้น

ตัวอย่าง

"ความรู้สึกผิดและชอบ เป็นความรู้สึกอีกอย่างหนึ่ง ที่เสริมสร้างมนุษย์ให้ดีงาม คนที่มีความรู้สึกผิด และชอบจะเป็นผู้รักความจริงรักษาความจริง ทั้งวาจาและการกระทำ เป็นคนซื่อสัตย์ รักความยุติธรรม ไม่คดโกงเอาเปรียบผู้อื่น และยังทำให้เกิดความนับถือตัวเอง นับถือผู้อื่น และสิ่งอื่น ความนับถือผู้อื่น และสิ่งอื่นจะทำให้เป็นคนมีความประพฤติเรียบร้อย จิตใจสะอาด อ่อนโยน มองเห็นคุณค่าของความงามและธรรมชาติ ส่วนความนับถือตนเอง จะทำให้รู้จักควบคุมจิตใจของตนเอง ไม่ปล่อยตัวให้ทำชั่ว ตามอำนาจจิตใจใฝ่ต่ำ รู้สึกอายเมื่อทำผิด และเมื่อเรานับถือตนเอง ก็จะมีผู้อื่นนับถือคนอื่นด้วย"

(ผีเสื้อและดอกไม้ ของ นิพนพาน)

4. อุปมาโวหาร เป็นโวหารที่กล่าวเปรียบเทียบ เพื่อประกอบความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยอาจเป็นการเปรียบเทียบเรื่องที่เป็นรูปธรรม หรือนามธรรม เปรียบเทียบความขัดแย้ง ลักษณะตรงกันข้าม หรือเปรียบเทียบโดยผู้อ่านต้องโยงความคิดไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง โวหารชนิดนี้มักแทรกอยู่ในพรรณนาโวหาร

ตัวอย่าง

"คนชั่วเหมือนกับหม้อดิน แตกสลายง่ายทั้งแตกแล้วจะซ่อมให้ดีเหมือนเก๋ายาก คนดีเปรียบเหมือนหม้อทองยากที่จะแตก ทั้งแตกก็อาจจะประสานให้คืนได้ง่าย"

"คนมีสันดานดีทรน แม้ต้องเดินทางไกลตั้งร้อยโยชน์เพื่อแสวงหาทรัพย์ ก็ยังเห็นว่าไม่ไกล ผู้สันโดษหมดพอใจ ถึงทรัพย์จะอยู่ใกล้มือ ก็รู้สึกห่างไกลไม่มีน้ำพา"

(ทีโอบเทศ ของ เสฐียรโกเศศ)

5. สาธกโวหาร เป็นโวหารที่อธิบายโดยมีการหยิบยกตัวอย่างมาอ้างอิง หรือมีข้อความเปรียบเทียบ เพื่อสนับสนุนข้อความที่เขียนให้เข้าใจชัดเจนขึ้น และทำให้เกิดความน่าเชื่อถือ โดยเรื่องที่น่ามายกตัวอย่างต้องสอดคล้องกับเรื่องที่เขียน และเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับผู้อ่าน โวหารชนิดนี้นิยมเขียนแทรกในบรรยายโวหาร หรือ เทศนาโวหารก็ได้ เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป เรื่องจากวรรณคดี และเรื่องจากประวัติศาสตร์ เป็นต้น

ตัวอย่าง

“ไม้อ้อ เป็นจำพวกหนึ่งซึ่งลำต้นเป็นปล้องคล้ายอ้อย แต่ข้างในกลวง ชอบขึ้นเป็นพงในที่สูงชันและ เช่น ตามริมห้วยหนอง คลอง หรือลำธาร

เรื่องไม้อ้อหรือต้นอ้อ มีผู้ฉลาดนำไปแต่งเป็นนิทานสอนเด็ก สอนผู้ใหญ่หลายเรื่อง แต่เรื่องที่ได้ยินกันชินหู คือ เรื่องต้นไทรกับต้นอ้อ เจ้าเรื่องย่อ ๆ มีว่า

ต้นไทร เป็นต้นไม้ใหญ่ คืบวันหนึ่งเกิดพายุแรงแต่ยืนต้น ล้มพายุอย่างไม่ลดละ ในที่สุดไม่สามารถทนแรงของพายุได้ จึงหักโค่นลอยตามน้ำไปติดอยู่กับที่กออ้อ

ส่วนไม้อ้อรู้จักลู่ไปตามแรงลม ไม่แข็งยืนต้นล้มพายุที่กระโชกพัดเหมือนต้นไทร จึงพ้นอันตรายจากพายุร้ายนั้นได้

คติของเรื่องก็คือ การทำตัวเป็นไม้อ้อ โดยยอมโอนอ่อนต่อผู้มีอำนาจด้วยการไม่แข็งกระด้าง ย่อมให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองในยามคับขัน ส่วนการทำตัวเป็นไม้ไทร ไม่ยอมอ่อนแก่ใครเลย ไม่ว่าเวลาใด มุ่งแต่อดกล้ำ ใช้ความแข็งแรง และความกระด้างตลอดเวลา ย่อมเป็นเหตุทำลายตัวเองอย่างแน่นอน

(จากหนังสือ “แสงธรรม” ของ ก.ศ.ม.)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูนำภาพ 1 ภาพ ติดบนกระดาน แล้วเรียกนักเรียน หรืออาสาสมัคร 1 คน ให้ออกมาบอกรายละเอียดในภาพ บอกความรู้สึกที่มีต่อภาพนั้น และจะตั้งชื่อภาพว่าอย่างไร ครูชี้แจงเพิ่มเติมว่า ภาพ 1 ภาพที่เราเห็น นอกจากจะมีรายละเอียดของภาพแล้วยังมีเรื่องราวบรรยากาศ และอารมณ์ต่างๆ รวมอยู่ในภาพนั้นด้วย ซึ่งแต่ละคนก็อาจจะมองในมุมมองที่ต่างกัน ดังนั้นการที่จะสื่อให้ผู้อื่นมองเห็นภาพตามความรู้สึกนึกคิดของเรานั้น การเขียนบรรยายภาพจึงมีส่วนสำคัญอย่างมาก จากนั้นครูโยงเข้าสู่บทเรียน</p>	<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ครูสุ่มนักเรียน 2-3 คน ให้อภิปรายความหมายของการเขียนบรรยายภาพ ตามความเข้าใจของนักเรียน จากนั้นครูฉายแผ่นใส ความหมายของการเขียนบรรยายภาพที่ถูกต้อง และอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>1.2 ครูนำภาพเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยว ติดบนกระดาน ให้นักเรียน 1-2 คน พูดบรรยายภาพ และตั้งชื่อภาพ จากนั้นให้นักเรียนในห้องบรรยายรายละเอียดเพิ่มเติม</p> <p>1.3 ให้นักเรียนอ่านงานเขียนบรรยายภาพ "นายกระป๋องของประเทศ" เป็นตัวอย่าง จากนั้นครูซักถามเกี่ยวกับวิธีการเขียน การวางโครงเรื่อง และการใช้สำนวนโวหารในการเขียน ครูอธิบายพร้อมกับยกตัวอย่างข้อความโวหารชนิดต่างๆ ประกอบเพิ่มเติม</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ครูนำภาพเกี่ยวกับ วิถีชีวิตของเกษตรกร ติดบนกระดาน 1 ภาพ แล้วให้นักเรียนช่วยกันตั้งชื่อภาพ ให้ชื่อภาพเป็นชื่อหัวข้อในการเขียนบรรยายภาพ โดยให้นักเรียนแต่ละคนลำดับขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียนบรรยายภาพ ด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2 - 3 คน ให้บอกขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้ คำแนะนำเพิ่มเติม</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที ซึ่งงานเขียนนี้จะป็นงานเขียนฉบับร่าง</p>	<p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>
<p>2.3 ให้นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p>	<p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>	<p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>
<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p>	<p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p>
<p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำผลงานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p>	<p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>
<p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อมๆ กันทั้งห้องโดยใช้แผ่นใสในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูเมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p>	<p>3.2 ให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p>	<p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p>
<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p>	<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p>	<p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p>
<p>ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพอีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งจะเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจและประเมินผล</p>	<p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>1. กลุ่มนักเรียนให้สรุปเนื้อหาการเขียนบรรยายภาพ โดยครูจัดแผนภูมิสรุปหัวข้อบนกระดาน แล้วให้อธิบายเนื้อหาโดยย่อ</p> <p>2. ครูฉายแผ่นใสข้อความที่มีข้อบกพร่องที่ละ 1 ข้อความ ประมาณ 3-4 ข้อความ แล้วให้อาสาสมัคร หรือผู้เรียกนักเรียน ออกมาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จากนั้นให้เพื่อนในห้องร่วมตรวจสอบ และครูเฉลยอีกครั้ง</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

สื่อการสอน

1. ภาพ และเอกสารตัวอย่างการเขียนบรรยายภาพ
2. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
3. เอกสารและแผ่นใส ตัวอย่างงานเขียนที่มีข้อบกพร่อง
4. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
3. ตรวจผลงานการเขียนบรรยายภาพของนักเรียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการเขียนบรรยายภาพ
เรื่อง “นายกระป๋องของประเทศ”

ความสะอาดมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต สิ่งแวดล้อมและสุขภาพรวมทั้งทางด้านจิตใจ และถ้าเราไม่รู้จักรักษาความสะอาด บ้านเมืองเราก็จะสกปรกและเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของพาหะที่สำคัญคือ แมลงวัน ซึ่งเป็นพาหะที่นำโรคมามากกว่า 30 ชนิด ซึ่งอาจเป็นโรคระบาดที่รุนแรง ที่อาจทำให้ประชาชนที่เป็นโรคนั้นอาจถึงตายหรือหยุดการกิจในแต่ละวันไป ทำให้เสียสมดุลการพัฒนาได้

สวัสดีครับคุณ ๆ ที่รักทั้งหลาย ผมขอแนะนำตัวเองก่อนนะครับ ผมเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในเมืองคอนกรีต ผมยืนตากแดดตากฝนอยู่ริมถนน ผิวกายของผมมีสีเขียว ทุกวันผมต้องคอยหายใจเอาไอพิษจากรถยนต์ แต่ผมมีภูมิต้านทานดีจึงไม่เจ็บป่วย ในบางวันพวกขี้วันคืนก็คืนเหลือเกิน เขารื้อออกมาทุกอย่าง ของที่เขาพอใช้ได้เขาก็เอาไป ส่วนเศษขยะที่สกปรก เขาก็กองไว้ข้างตัวผม ร่างกายของผมจึงสกปรกขึ้นทุกวัน บางครั้งผมก็รู้สึกแปลก ๆ เมื่อได้เห็นอะไรมาตอมบนตัวผม ผมเห็นพวกมนุษย์เขาเรียกว่า แมลงวัน หรือบางทีตัวหนูก็จะขึ้นมาเดินเล่นบนหัวผม ซึ่งผมไม่ชอบเลยเอาละครับ สำหรับผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมาหากมีเศษขยะหรือเศษของเหลือใช้ที่จะทิ้ง โปรดให้ผมได้รับใช้ อย่าทิ้งนอกถังขยะ ทำให้เกิดความสกปรก เลอะเทอะ ทำให้บ้านเมืองไม่สวยงาม ชาติความเป็นระเบียบเรียบร้อย หากท่านต้องการให้บ้านเมืองสะอาด เจริญหูเจริญตาแก่ผู้พบเห็นทั่วไป ขอให้ทุกท่านอย่าลืมใช้ผม ซึ่งผมพร้อมอยู่ทุกขณะแล้วครับ สวัสดี

ความสะอาดเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทุกคนต้องการ เราจะต้องใช้ความร่วมมือในการรักษาความสะอาด ไม่ทิ้งเศษขยะลงในแม่น้ำลำคลองหรือทิ้งตามใจชอบ ควรทิ้งในถังขยะที่รัฐอำนวยความสะดวกไว้ให้ เมื่อมีชาวต่างประเทศมาเมืองไทยเขาก็จะเอ่ยปากชมว่า “ชาวไทยนี้สัวยรักสะอาด”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนที่ 6

เรื่อง การเขียนบรรยายเหตุการณ์

เวลา 2 คาบ 100 นาที

รูปแบบการเขียน การเขียนบรรยาย

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนบรรยายเหตุการณ์
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเหตุการณ์ได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนบรรยายเหตุการณ์ได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนบรรยายเหตุการณ์ได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนบรรยายเหตุการณ์ฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนบรรยายเหตุการณ์ได้

เนื้อหา

การเขียนบรรยายเหตุการณ์ หมายถึง การเขียนโดยคำนึงถึงความต่อเนื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นลำดับ เมื่อมีเหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้นแล้วมีเหตุการณ์อื่น ๆ ตามมาต้องนำเหตุการณ์ทั้งหมดมาจัดลำดับความให้ต่อเนื่องเกิดความเหมาะสมตามเหตุผลที่เกิดขึ้น

วิธีการเขียนบรรยายเหตุการณ์

1. ทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ที่จะเขียนนั้นให้แจ่มแจ้งเสียก่อนว่าเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับอะไร
2. จัดลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง
3. นำเสนอเรื่องด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจ
4. ใช้ถ้อยคำง่าย ๆ ที่ผู้อ่านเข้าใจอยู่แล้ว

การเขียนบรรยายเหตุการณ์ที่ดีนั้น ผู้เขียนจะต้องจัดลำดับเหตุการณ์ที่จะเขียนทั้งหมดเสียก่อนว่า จะเลือกเหตุการณ์ใดมาเขียนเป็นอันดับแรกและต่อเนื่องกันไปจนจบเหตุการณ์ พร้อมกับใช้ภาษาสื่อความหมายให้ถูกต้องตามเหตุการณ์นั้น

การเขียนบรรยายเหตุการณ์ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ

1. บุคคล (ในกรณีที่เป็นเรื่องจริง) หรือตัวละคร (ในกรณีเป็นเรื่องสมมติ)
2. เหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายถึง การกระทำของตัวละคร

การนำเสนอเรื่องเชิงบรรยายเหตุการณ์ ทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. นำเสนอโดยเรียงเหตุการณ์ตามปฏิทินเหตุการณ์ใดเกิดก่อนกล่าวถึงก่อน เหตุการณ์ใดเกิดหลังกล่าวต่อมา เช่น การเขียนอัตชีวประวัติจะเริ่มตั้งแต่เกิด หรือช่วงเยาว์วัยเรื่อยมาจนถึงเวลาที่เขียนอัตชีวประวัติหรือก่อนถึงแก่กรรม เช่น ชีวประวัติของข้าพเจ้า มหาตมะ คานธี เป็นต้น
2. นำเสนอโดยยกเหตุการณ์ที่น่าสนใจที่สุดมาเป็นบทนำ และอาจมีการเล่าเรื่องย้อนหลัง เพื่อให้ผู้อ่านทราบเหตุการณ์ที่ผ่านมาและเล่าเรื่องต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน สลับกันไปมา การเล่าเหตุการณ์ลักษณะนี้มักนำไปใช้ในนวนิยายเรื่องสั้น เช่น เรื่องข้างหลังภาพ เขาชื่อกานต์ ตีกรอสส์ เป็นต้น
3. อาจตั้งเป็นประโยคคำถาม แล้วมีคำตอบเสนอเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันหรืออาจนำเสนอเป็นการถามตอบ บรรยายถึงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย
4. อาจแทรกบทพรรณนาในการเขียนเชิงบรรยาย เช่น ในนวนิยาย ผู้เขียนจะแทรกบทพรรณนาในช่วงที่ต้องการบ่งบอกบุคลิกของตัวละคร เหตุการณ์บางอย่าง หรือสภาพแวดล้อม และบรรยายภาค เป็นต้น

ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายสิ่งใด ผู้เขียนจะต้องทำให้ผู้อ่านทราบหรือนึกเห็นภาพต่าง ๆ ต่อเนื่องกันไป คล้าย ๆ กับเป็นการฉายภาพยนตร์ให้เราเห็นสิ่งต่าง ๆ ทั้งใกล้และไกล ตั้งแต่ต้นไปจนจบข้อความหรือเรื่องราวที่ต้องการจะบรรยาย

ตัวอย่างการเขียนบรรยายเหตุการณ์ เรื่อง “เหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นของแม่ไก่”

เราเลี้ยงแม่ไก่ไว้ตัวหนึ่ง คินวันหนึ่งมันเกือบถูกงูกัดตาย แต่เผอิญเราช่วยมันไว้ทัน แม่ไก่ของเรานั้นอยู่ในระหว่างพักไข่ที่ยังขาว ข้าพเจ้าออกไปเดินเล่นที่ลานบ้าน ได้ยินเสียงแม่ไก่ส่งเสียงกระตักผิวดึงสึง ข้าพเจ้าจึงร้องบอกพ่อ ในตอนแรกพ่อไม่เชื่อว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่แม่ไก่ จึงทำท่าจะอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ ทันใดนั้นพ่อได้ยินเสียงแม่ไก่ร้องขึ้นอีก จึงรีบเอาไฟฉายไปส่องดู เห็นงูกำลังรัดแม่ไก่อยู่ พ่อใช้ไม้เขี่ยงูออกไป ไม่ทราบว่างูนั้นหายไปไหน

แม่ไก่รอดตายและบัดนี้เราก็มีลูกไก่เล็ก ๆ 10 ตัว วิ่งเล่นอยู่รอบ ๆ บ้าน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูนำภาพ 4 ภาพ ติดบนกระดาน แล้วเรียกนักเรียน หรืออาสาสมัคร 1 คน ให้ออกมาอ่านคำบรรยายใต้ภาพทั้ง 4 ภาพ ให้เพื่อนฟัง และจัดลำดับภาพเหตุการณ์ใหม่ ตามลำดับก่อนหลัง แล้วให้เพื่อนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม จากนั้นครูโยงเข้าสู่บทเรียน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ครูสุ่มถามนักเรียนถึงความแตกต่างระหว่าง การเขียนบรรยายภาพ และการเขียนบรรยายเหตุการณ์ จากนั้นครูเฉลยและอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>1.2 ครูนำภาพเหตุการณ์ เรื่อง "ทหารพลร่ม" ให้นักเรียนดู และช่วยกันเรียงลำดับภาพ จากนั้นให้อาสาสมัคร 1 คน พูดบรรยายภาพเหตุการณ์ ครูให้เพื่อนในห้องช่วยกันติชม และเพิ่มเติมรายละเอียด</p> <p>1.3 นำงานเขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่อง "ทหารพลร่ม" ที่ครูเตรียมไว้ ให้นักเรียนอ่านเป็นตัวอย่าง แล้วแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายเรื่อง "ทหารพลร่ม" ในหัวข้อต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. วิธีการเขียนบรรยายเหตุการณ์ 2. การใช้โวหารในการเขียน 3. ส่วนประกอบของเรื่อง 4. การวางโครงเรื่อง 	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>จากนั้นให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงาน ครูช่วยสรุป และอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ครูนำภาพเหตุการณ์ ตีบนกระดาน 4 ภาพ. ให้นักเรียนช่วยกันเรียงลำดับภาพตามลำดับเหตุการณ์ แล้วช่วยกันตั้งชื่อหัวข้อที่จะเขียน เลือกหัวข้อที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นชอบ จากนั้นกำหนดให้นักเรียนแต่ละคนลำดับขั้นตอนและโครงเรื่องในการเขียน ด้วยตนเอง ก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2 - 3 คน ให้บอกขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p> <p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเอง ภายในเวลา 20 นาที ซึ่งงานเขียนนี้จะเป็นงานเขียนฉบับร่าง</p> <p>2.3 ให้นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p> <p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p> <p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของ</p>	<p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p> <p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจ</p>	<p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p> <p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการ</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>นักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อมๆ กันทั้งห้องโดยใช้แผ่นใสในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูเมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที) ให้นักเรียนเขียนบรรยายเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจและประเมินผล</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่เรียนโดยครูถามนำแล้วให้นักเรียนอธิบายเนื้อหาจากนั้นพูดสรุปพร้อม ๆ กัน และครูฉายแผ่นใสสรุปเนื้อหาอีกครั้ง 2. สุ่มนักเรียน 2-3 คน ให้ออกมาบอกถึงข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเองที่พบเป็นส่วนใหญ่ และยกตัวอย่างบนกระดาน 	<p>ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

สื่อการสอน

1. ภาพเหตุการณ์
2. เอกสารตัวอย่างการเขียนบรรยายเหตุการณ์
3. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
4. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
3. ตรวจสอบผลงานการเขียนบรรยายเหตุการณ์ของนักเรียน

ตัวอย่างการเขียนบรรยายเหตุการณ์ เรื่อง “ทหารพลร่ม”

“ประเทศเป็นบ้าน ทหารเป็นรั้ว” เราได้ยินคำพูดเช่นนี้อยู่เสมอ ซึ่งก็เป็นความจริง ดังที่เราจะกล่าวถึงทหารหน่วยหนึ่ง ซึ่งเข้าโจมตีข้าศึกทางอากาศ หน่วยนี้ชื่อว่า “ทหารพลร่ม”

ทหารเหล่านี้ต้องมีความเข้มแข็ง มีความสมบูรณ์ของร่างกาย พร้อมทั้งจะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างรวดเร็วเมื่อได้รับคำสั่ง เราเคยเห็นทหารพลร่มกระโดดออกจากเครื่องบินในระยະความสูงที่น่ากลัว ทำให้คิดว่าเขาเหล่านั้นไม่กลัวกันบ้างหรือ เขาเหล่านั้นต้องมีความกล้าหาญอย่างมากไม่กลัวอันตราย ในขณะที่ยังลอยอยู่กลางอากาศหรือขณะลงถึงพื้นดิน แต่ทหารเหล่านี้ก็ไม่กลัวอะไรเลย แสดงว่าได้รับการสอนและฝึกฝนมาอย่างดี เพราะดูพวกเขาเหล่านั้นเสี่ยงอันตรายมาก พวกเราภูมิใจที่มีทหารพลร่มอย่างพวกท่านทั้งหลาย

ทหารพลร่มเป็นรั้วของชาติที่จะปกป้องประเทศของเราให้อยู่เย็นเป็นสุขตลอดไป สมดังคำกล่าวข้างต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนที่ 7

เรื่อง การเขียนเชิงชวน

เวลา 2 คาบ 100 นาที

รูปแบบการเขียน การเขียนเชิงชวน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนเชิงชวน
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเชิงชวนได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนเชิงชวนได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนเชิงชวนได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนเชิงชวนฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนเชิงชวนได้

เนื้อหา

การเขียนเชิงชวน คือ การเขียนที่ต้องการชักชวนให้ผู้อื่นทำตามความต้องการของผู้เขียน หรือหน่วยงานเพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือสังคม เป็นการเขียนในเชิงขอความร่วมมือ ผู้เขียน จึงต้องทราบจุดประสงค์ของการเขียนคำเชิญชวนในแต่ละสถานการณ์ การเลือกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม จะช่วยให้เขียนคำเชิญชวนตามสถานการณ์ได้ชัดเจนตรงตามวัตถุประสงค์ เช่น เชิญชวนให้บริจาคหนังสือ แก่ห้องสมุด ให้ช่วยกันทำความสะอาดหรือปลูกต้นไม้ในสถานที่สาธารณะ หรือเชิญชวนให้งดทำลาย สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ งดสูบบุหรี่ หรือใช้สิ่งของฟุ่มเฟือย ข้อความที่ใช้ต้องโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านปฏิบัติตาม ข้อความที่เขียนในคำแนะนำมีหลายลักษณะ อาจเขียนตรงไปตรงมา เขียนเชิงวิงวอน เขียนในทางลบ ให้เห็นโทษ เป็นต้น

จุดประสงค์สำคัญในการเขียนเชิงชวน ก็เพื่อมุ่งให้คนปฏิบัติ ตระหนัก กระทำ ตามคำเชิญชวนนั้นด้วยความจริงใจและเต็มใจ

ลักษณะของคำเชิญชวน

คำเชิญชวน มีทั้งที่เป็นขนาดยาวและสั้น ประเภทคำขวัญต่าง ๆ ถือเป็นคำเชิญชวนขนาดสั้น เช่น "ไม่มั่วเซ็ม ไม่มั่วเพต เอตส์ไม่กล้ากราย" ฯลฯ

คำเชิญชวนที่มีขนาดยาว มีคำอธิบายเพิ่มเติม เพื่อสนองให้ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดมากขึ้น

รูปแบบการเขียนคำเชิญชวนที่มีขนาดยาว

คำเชิญชวนที่มีขนาดยาว มีคำอธิบายเพิ่มเติมมากเพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตามนั้นจะแบ่งข้อความออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วน คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป เช่นเดียวกับการเขียนความเรียงทั่วไป

หลักการเขียนคำเชิญชวน

1. การเขียนคำเชิญชวนจะแสดงเหตุผล หรืออารมณ์ส่วนตัวอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้แต่ควรเป็นทั้งสองอย่างให้ประสานกันไปตามความเหมาะสมกับเหตุการณ์
2. ผู้เขียนต้องเขียนคำเชิญชวนด้วยความเป็นกลาง ชี้แนะข้อควรและไม่ควร โดยให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังใช้วิจารณญาณด้วยตนเอง
3. การเขียนคำเชิญชวน ต้องใช้ภาษาที่ให้ความรู้สึกในเชิงขอความร่วมมือ ชักชวน ขออภัย วิงวอน ไม่ควรเป็นสำนวนภาษาเชิงบังคับ
4. ผู้เขียนหรือพูดคำเชิญชวนที่ดีนั้น ต้องยกย่องให้เกิดเกียรติแก่ผู้อ่านหรือผู้ฟัง
5. เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้เหมาะสมกับสถานการณ์

กิจกรรมการเรียนการสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูเรียกนักเรียน หรืออาสาสมัคร 1 คน ออกมาพูดเชิญชวน เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยว จังหวัดของนักเรียน ครูชมเชยและแสดงความ คิดเห็นเพิ่มเติม จากนั้นโยนเข้าสู่บทเรียน</p>	<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับ การเขียน เชิญชวนในรูปแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนเคยพบเห็น และให้ยกตัวอย่างข้อความ จากนั้นครูอธิบายถึงความหมาย จุดประสงค์ ลักษณะและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียนเชิญชวน รวมถึงหลักในการเขียน แล้วให้นักเรียนซักถาม ครูอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>1.2 ครูนำงานเขียนเชิญชวนเรื่อง "ไทยช่วยไทย กินของไทย ใช้ของไทย เทียวเมืองไทย ร่วมใจประหยัด" ให้นักเรียนอ่านเป็นตัวอย่าง จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันบอกถึงขั้นตอน วิธีการในการเขียน และการวางโครงเรื่อง ครูช่วยสรุป และเพิ่มเติมในส่วนที่ไม่สมบูรณ์</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเชิญชวนในหัวข้อ " เมืองไทยนี้ดี " โดยให้ลำดับขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียน ด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2 - 3 คน ให้บอกขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p> <p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที ซึ่งงานเขียนนี้จะเป็งานเขียนฉบับร่าง</p> <p>2.3 ให้นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียนให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p> <p>3.2 ครูแจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อมๆ กันทั้งห้องโดยใช้แผ่นใสในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูเมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p>	<p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกเปลี่ยนตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกเปลี่ยนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p>	<p>3. ชั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p>
<p>4. ชั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>ให้นักเรียนเขียนเชิญชวนอีกครั้งหนึ่งในหัวข้อเดิม " เมืองไทยนี้ดี " โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งจะเป็งานเขียนฉบับสมบูรณ์เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจ และประเมินผล</p>	<p>4. ชั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>4. ชั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>
<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>1. สุ่มนักเรียน 3-4 คน ออกมาตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยถามเพื่อน อาจถามเป็นรายบุคคล หรือเป็นแถว จากนั้นครูช่วย</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
สรุปและถามเพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์ 2. ให้นักเรียนแต่ละแถวแข่งขันกันทายสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่อง โดยผู้ถาม อาจจะถามถึงความหมายหรือสัญลักษณ์ก็ได้	เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1	เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1

สื่อการสอน

1. เอกสารตัวอย่างการเขียนเชิญชวน
2. แผ่นใสเกี่ยวกับเนื้อหาการเขียนเชิญชวน
3. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
4. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
2. ตรวจสอบผลงานการเขียนเชิญชวน หัวข้อ "เมืองไทยนี้ดี" ของนักเรียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการเขียนคำเชิญชวน ในหัวข้อ
 “ไทยช่วยไทย กินของไทย ใช้ของไทย เทียวเมืองไทย ร่วมใจประหยัด”
 เรื่อง “ร้านจิตรลดา สินค้าหัตถกรรมไทยจากมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ”

ร้านจิตรลดา เป็นร้านจำหน่ายสินค้าไทยที่ริเริ่มมานาน 20 ปีแล้ว จากการสนองพระราชดำริ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ ในเรื่องของผ้าฝ้าย อันเป็นผลผลิตจากมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ สินค้ากว่า 80 เปอร์เซนต์ที่จำหน่ายคือ หัตถกรรมจากผ้า โดยเฉพาะผ้าฝ้ายทอมือ นอกจากนี้เป็นงาน ถักปัก จักสาน ปั่น และประดิษฐ์ จากฝีมือสมาชิกศิลปาชีพทั่วทุกภาคของประเทศไทย

ผ้าทอมือหลากหลายชนิด ส่วนใหญ่จะมาจากภาคเหนือและภาคอีสาน และที่น่าสนใจ พิเศษคือ ผ้าดอกจอกเป็นลายยกดอก จากภาคเหนือ ซึ่งสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงฟื้นฟูวิธีการทอขึ้นเฉพาะ เนื้อผ้ามีคุณลักษณะซึบน้ำได้ดี ทางร้านจึงนำมาตัดเย็บเป็นผ้าห่ม ผ้าห่อตัว เด็กอ่อน ผ้าใส่คลุมอาบน้ำ ผ้าเช็ดมือ ส่วนที่เป็นผ้าพิมพ์ลายเพื่อนำไปตัดเย็บเสื้อ ตะกร้าสาน จาก อำเภอพนัสนิคม ผ้าไหม จากภาคอีสาน กระเป๋า แฟ้มเอกสาร เป็นผลงานจากมูลนิธิสายใจไทย และ ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ จากมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ ไม่ว่าจะเป็นดอกไม้ผ้า เครื่องเงิน เครื่องจักสานจาก ย่านลือหา หวาย ไม้ไผ่ สินค้าที่นำออกจำหน่ายส่วนใหญ่จะเป็นการนำผลิตภัณฑ์จากมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพมาออกแบบประกอบและตัดเย็บโดยช่างของร้าน เพื่อให้มีรูปแบบที่ทันสมัยและนำไปใช้สอย

ตัวอย่างสินค้าอีกชนิดที่ขอหยิบยกมาเอ่ยถึง คือ หมอนหอม ซึ่งเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่สร้างความ ภูมิใจให้กับทางร้าน เนื่องมาจากหมอนใบเล็ก นี้ประกอบด้วย การ “ทอ” ผ้าฝ้ายทอมือจากจังหวัด อ่างทอง เพื่อมาประกอบเป็นหมอน “ถัก” ลูกไม้โครเชต์ริมขอบหมอน จากอำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี “ปัก” ลายดอกไม้ด้านหน้าหมอน จากบ้านแม่ตะไคร้ จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเสร็จทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ นำมา เย็บ ประดิษฐ์ เป็นหมอนที่สำนักงานร้านจิตรลดา ในบริเวณสวนจิตรลดา รวมถึงกลืนอบร่าจากวังหลวง ซึ่งลือเลื่องในเรื่องของเครื่องหอม ใครจะนึกว่าหมอนใบจิ๋ว ๆ ใบหนึ่งจะเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่รวบรวมงาน เกือบทุกประเภทของร้านจิตรลดาเข้าด้วยกัน และที่สำคัญ ขั้นตอนการทำยังมาจากจังหวัดต่าง ๆ กันอีก

ช่วงเวลาแห่งการ “ใช้ของไทย” เพื่อคนไทยมาถึงแล้ว คุณจะรือ หรือยังมัวสนับสนุน สินค้านอกกันอยู่ทำไม อุดหนุนสินค้าหัตถกรรมไทยที่คนทั่วโลกหลงใหลกันเสียวันนี้ รายได้ไม่ได้ไปที่ไหน กลับมาอยู่กับชาวนา ชาวไร่ ประชาชนคนไทยของเราเอง

“นายชม”

อสท. สิงหาคม 2541

แผนการสอนที่ 8

เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็น

เวลา 2 คาบ 100 นาที

รูปแบบการเขียน การเขียนแสดงความคิดเห็น

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอน

1. จุดประสงค์ทั่วไป

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนแสดงความคิดเห็น
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นได้

2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 2.1 สามารถบอกขั้นตอนการเขียนแสดงความคิดเห็นได้ถูกต้อง
- 2.2 สามารถกำหนดโครงเรื่องที่เขียนแสดงความคิดเห็นได้
- 2.3 สามารถเขียนงานเขียนแสดงความคิดเห็นฉบับร่าง ตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้
- 2.4 สามารถระบุและตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องของงานเขียนฉบับร่างได้ถูกต้อง
- 2.5 สามารถเขียนแสดงความคิดเห็นได้

เนื้อหา

การเขียนแสดงความคิดเห็น หมายถึงการเขียนเพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งของผู้เขียนให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจ

จุดประสงค์ในการเขียนแสดงความคิดเห็น

การแสดงความคิดเห็นแต่ละครั้ง ผู้เขียนอาจมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างรวมกัน ได้แก่

1. เพื่อตั้งข้อสังเกต เช่น ตั้งข้อสังเกตว่า ปัจจุบันนักเรียนให้ความสนใจกับการกวดวิชากันมากขึ้น
2. เพื่อแสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจเป็นความคิดที่ยังไม่มีผู้ใดแสดงให้เห็นปรากฏ หรือเป็นความคิดสนับสนุนความคิดของผู้อื่น หรือคิดโต้แย้งกับความคิดของผู้อื่น
3. เพื่อประเมินค่าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การวิจารณ์ว่าวรรณกรรม หรือศิลปกรรมชิ้นใดควรได้รับรางวัลหรือไม่ เพราะเหตุใด

หลักในการเขียนแสดงความคิดเห็น

1. คำนึงถึงกลุ่มเป้าหมาย หรือผู้อ่านว่าคือใคร เพื่อจะได้ใช้วิธีต่างๆ ให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายนั้นๆ
2. กำหนดประเด็นให้แจ่มชัด พร้อมทั้งวางโครงเรื่องให้ชัดเจน
3. มีเทคนิคในการนำเสนอ เช่น การเปรียบเทียบ ใช้คำถามเพื่อให้ผู้อ่านติดตาม หรือใช้เหตุการณ์และตัวอย่าง รวมทั้งสถิติสนับสนุนยืนยันให้น่าเชื่อถือ
4. ควรเป็นความคิดเห็นที่น่าสนใจ เป็นไปได้ แปลกใหม่ ไม่ซ้ำซาก สมเหตุสมผล
5. ภาษาง่ายๆ ประโยคความสั้นๆ เลี่ยงคำไม่สุภาพ หรือการแสดงความเป็นคนเจ้าอารมณ์
6. หากเป็นข้อเขียนที่ส่งไปยังสื่อมวลชน ควรมีโครงสร้างที่นิยมใช้กันโดยทั่วไป คือ มีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป รวมทั้งตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจ

เทคนิคในการเขียนแสดงความคิดเห็น

1. มีคุณสมบัติของนักเขียน คือ ต้องศึกษาและอ่านงานเขียนของผู้อื่นอยู่เสมอ เพื่อนำมาเป็นตัวอย่างที่ดี ที่จะสร้างความคิดและสร้างงานเขียนของตนเอง
2. เป็นนักคิดที่ดี เพราะการเขียนแสดงความคิดเห็นเป็นการเสนอความคิดโดยตรงแก่ผู้อ่าน เพราะฉะนั้นผู้ที่จะเป็นนักเขียนที่ดีควรจะเป็นนักคิดที่ดีด้วย
3. มีจรรยาบรรณในการเขียน ไม่ควรใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นเกณฑ์ในการประเมินคุณค่าทรรศนะของคนอื่น
4. ทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้งกับข้อเท็จจริงที่จะนำมาเขียน
5. กำหนดจุดมุ่งหมาย และวางแผนการเขียนให้ดี
6. ลงมือเขียนตามหลักการเขียนที่ดี
7. ประเมินผลและปรับปรุงงานเขียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>ครูเปิดเทปวีดิทัศน์ให้นักเรียนเห็นตัวอย่างการแสดงความคิดเห็นต่อการแต่งกายของวัยรุ่นในสมัยปัจจุบัน และให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น</p>	<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ชั้นนำ (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>คิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้เพิ่มเติม จากนั้นครูโยงเข้าสู่บทเรียน</p> <p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>1.1 ให้นักเรียนอาสาสมัคร 1-2 คน บอกคำจำกัดความของคำว่า "การแสดงความคิดเห็น" แล้วให้นักเรียนในห้องช่วยเพิ่มเติมคำจำกัดความให้ครอบคลุม จากนั้นครูช่วยเพิ่มเติมและสรุปให้กระชับและได้ความหมาย</p> <p>1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงจุดประสงค์ หลักในการเขียน และเทคนิคในการเขียนแสดงความคิดเห็น แล้วครูฉายแผ่นใสประกอบเพื่อสรุปการอภิปราย ให้นักเรียนซักถามและครูอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>1.3 ครูนำงานเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง "วัฒนธรรมที่ถดถอย" ให้นักเรียนอ่านเป็นตัวอย่าง จากนั้น แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คน ให้ร่วมกันวิเคราะห์โครงเรื่อง แล้วครูสุ่มถามแต่ละกลุ่ม ครูสรุปและอธิบายเพิ่มเติม</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนแสดงความคิดเห็นในหัวข้อ "วัฒนธรรมไทยหายไป.จริงหรือ" โดยให้ลำดับขั้นตอนและโครงเรื่อง ในการเขียนด้วยตนเองก่อน จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 2-3 คน ให้บอกขั้นตอน และโครงเรื่องในการเขียนของตนเอง แล้วครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม</p> <p>2.2 ให้นักเรียนลงมือเขียนงานของตนเองตามข้อ 2.1 ภายในเวลา 20 นาที</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ชั้นสอน</p> <p>1. ชั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (25 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2. ชั้นเขียนฉบับร่าง (30 นาที)</p> <p>2.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>2.2 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ซึ่งงานเขียนนี้จะเป็นงานเขียนฉบับร่าง</p> <p>2.3 ให้นักเรียนทุกคนนำงานเขียนส่งครู</p> <p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 ครูแจกเอกสาร แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน ให้นักเรียนใช้เป็นคู่มือในการตรวจแก้ไข ครูทบทวนวิธีการตรวจแก้ไข และให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมพร้อมทั้งนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มาให้นักเรียนใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับคำ และความหมาย</p> <p>3.2 แจกงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนคืน โดยไม่ให้ตรงกับชื่อเจ้าของ ครูตรวจงานเขียนฉบับร่างของนักเรียนโดยสุ่มงานเขียนของนักเรียนมา 2 - 3 คน แล้วครูชี้ให้นักเรียนตรวจตามไปพร้อมๆ กันทั้งห้องโดยใช้แผ่นใสในการตรวจจะตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครู เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้ส่งงานคืนแก่เจ้าของ</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นอีกครั้งหนึ่ง ในหัวข้อเดิม " วัฒนธรรมไทยหายไป...จริงหรือ " โดยให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามที่ตรวจพบจากงานเขียนฉบับร่าง และให้ใช้เวลา 15 นาที สำหรับงานเขียนครั้งนี้ ซึ่งจะเป็งานเขียนฉบับสมบูรณ์ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งครูเพื่อตรวจ และประเมินผล</p>	<p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p> <p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแลกกันตรวจงานเขียนฉบับร่าง โดยมีวิธีการตรวจตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจเสร็จแล้วให้แลกคืนงานเขียนกับคู่ของตน และให้ซักถามกันได้ถ้ามีข้อสงสัย</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>2.3 ให้นักเรียนเก็บงานเขียนไว้กับตนเองก่อน</p> <p>3. ขั้นตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง (20 นาที)</p> <p>3.1 เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p> <p>3.2 ให้นักเรียนทุกคนตรวจแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเอง ตามแนวการตรวจแก้ไขงานเขียนที่กำหนดไว้ ถ้ามีข้อสงสัยให้ซักถามครูได้</p> <p>4. ขั้นการเขียนฉบับสมบูรณ์ (15 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3
<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>1. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่เรียน โดยครูถามนำแล้วให้นักเรียนอธิบายเนื้อหา จากนั้นพูดสรุปพร้อม ๆ กัน และครูฉายแผ่นใสสรุปเนื้อหาอีกครั้ง</p> <p>2. ครูฉายแผ่นใสข้อความที่มีข้อบกพร่อง ทีละ 1 ข้อความ แล้วสุ่มนักเรียนแถวละ 1 คน ให้ออกมา แก้ไขข้อบกพร่อง โดยใช้สัญลักษณ์ที่กำหนดไว้ลงในข้อความนั้น</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>	<p>ขั้นสรุป (5 นาที)</p> <p>เหมือนกลุ่มทดลองที่ 1</p>

สื่อการสอน

1. เทปวีดิทัศน์เกี่ยวกับ การแสดงความคิดเห็นการแต่งกายของวัยรุ่น
2. แผ่นใสเนื้อหาการเขียนแสดงความคิดเห็น
3. ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น
4. แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน
5. เอกสารและแผ่นใส ตัวอย่างงานเขียนที่มีข้อบกพร่อง
6. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมอภิปราย สรุป และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ของนักเรียน
3. ตรวจสอบผลงานการเขียนแสดงความคิดเห็นหัวข้อ "วัฒนธรรมไทยหายไป...จริงหรือ"

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น เรื่อง “วัฒนธรรมที่ถดถอย “

คุณอารีย์พันธุ์ วันทอง พนักงานบริษัท การบินไทย จำกัด ได้ให้ข้อสังเกตด้วยความห่วงใยกับ วารสารปฏิรูปการศึกษา ถึงวัฒนธรรมด้านต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทั้งด้านบวกและด้านลบ บางเรื่อง บางสิ่งบางอย่าง ก็ถดถอยเสื่อมโทรมไปอย่างน่าใจหายว่า

ดิฉันสังเกตเห็นว่า เด็กๆ เดี่ยวนี้กล้าพูดจา กล้าแสดงออกกันมากขึ้น แต่ก็มีไม่น้อยที่แสดงความก้าวร้าว หยาบคายอย่างเปิดเผย กริยามารยาทเปลี่ยนแปลงไปมาก ไม่ค่อยรู้จักกาลเทศะ ดื่มเหล้า ดื่มเบียร์ โอบกอดจูบกันอย่างเปิดเผยตามถนนหนทาง หรือห้างสรรพสินค้าต่างๆ ที่อยู่ในเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา การกล้าแสดงออกเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องเป็นเรื่องที่ติงามด้วย

ที่น่าห่วงใยก็เรื่องการแต่งกายแบบลัทธิเอาอย่าง เด็กสาวสมัยนี้พากันสวมเสื้อคอกว้างมาก มีสายคล้องบ่าเล็กๆ โชว์สะดือกันอย่างเปิดเผย เดินอยู่ตามถนนหนทาง ตรอกซอยต่างๆ เรื่องนี้อาจมีผู้โต้แย้งว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ก็อยากให้ทุกคนตระหนักถึงภัยอันตราย เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน และความเหมาะสมต่างๆ ด้วย

น่าเสียดายที่หนังสือดีๆ อย่าง “สมบัติผู้ดี” หายไปจากหลักสูตร ดิฉันอยากเห็นการปรับปรุง หรือดัดแปลงเนื้อหาสาระในหนังสือสมบัติผู้ดีให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย แล้วบรรจุไว้ในหลักสูตรกันใหม่เพื่อดำรงความความงดงามของวัฒนธรรมไทย...

วารสารปฏิรูปการศึกษา มีนาคม 2542

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวการตรวจแก้ไขงานเขียน

แนวการตรวจแก้ไขงานเขียนนี้เป็นคู่มือหรือเป็นแนวทางให้ผู้ตรวจ ตรวจแก้ไขงานเขียน ความเรียง ไปในทิศทางเดียวกันทั้งตัวผู้เขียน ผู้ตรวจ และผู้ประเมิน ซึ่งมีรายละเอียดที่จะใช้ในการตรวจแก้ไขงานเขียน จำนวน 3 ส่วน คือ

- ส่วนที่ 1 ส่วนประกอบของการเขียนความเรียง
- ส่วนที่ 2 องค์ประกอบของการเขียนความเรียง
- ส่วนที่ 3 สัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่อง

วิธีการในการตรวจแก้ไขงานเขียน ผู้ตรวจจะตรวจโดยพิจารณาไปตามส่วนประกอบของการเขียนความเรียงไปที่ละส่วน คือ ดูชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุปให้มีความสัมพันธ์กัน และ ในการพิจารณาไปที่ละส่วนนั้นจะต้องดูถึงองค์ประกอบของการเขียนความเรียง ซึ่งมีด้านเนื้อหา การเรียบเรียง ความคิด การใช้ถ้อยคำภาษา การใช้ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน ควบคู่ไปด้วย เมื่อพบข้อบกพร่องก็ให้ใช้เครื่องหมายในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องลงไปในงานเขียน ดังมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนประกอบของการเขียนความเรียง

ส่วนประกอบของการเขียนความเรียง จะประกอบด้วยส่วนสำคัญคือ ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป

ชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องจะสะดุดตาผู้อ่านเป็นอันดับแรก ฉะนั้นการตั้งชื่อเรื่องจึงควรตั้งให้น่าสนใจ แปลก และมีความสัมพันธ์กับเนื้อความ

คำนำ คำนำจะเป็นการเขียนเริ่มเรื่องในย่อหน้าแรก เป็นการเกริ่นหรือบอกกล่าวให้รู้ว่า จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร การเขียนคำนำต้องให้น่าอ่านชวนติดตาม ให้ความสนใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวต่อไป นำผู้อ่านให้เข้าสู่ประเด็นของเรื่อง ไม่อ้อมค้อมมวกวน หรือเขียนออก นอกเรื่อง

เนื้อเรื่อง เนื้อเรื่องจะเป็นส่วนรายละเอียดทั้งหมด จะแบ่งเป็นหลายย่อหน้า เนื้อเรื่องที่ดี ต้องมีลักษณะดังนี้

1. ความเป็นเอกภาพ คือ แต่ละย่อหน้าต้องมีใจความสำคัญหรือมีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียว และมีข้อความอื่นมาขยายใจความนั้นโดยการยกตัวอย่างหรือมีข้อสนับสนุนอย่างชัดเจน และ จะต้องเป็นเรื่องเดียวกันกับประโยคใจความสำคัญ
2. มีสัมพันธ์ภาพ คือ ข้อความต่าง ๆ ในแต่ละย่อหน้าจะต้องดำเนินเรื่องไปตามลำดับ เหตุการณ์ มีความต่อเนื่อง สอดคล้องกัน ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องได้โดยง่าย
3. มีสารัตถภาพคือ การเน้นใจความสำคัญให้ผู้อ่านทราบว่า ตอนใดเป็นใจความสำคัญ ตอนใดเป็นใจความสำคัญรองหรือเป็นรายละเอียด

บทสรุป จะเป็นการเขียนแสดงทัศนะหรือข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ไว้ตอนท้าย ของเรื่อง ซึ่งอาจสรุปด้วยการฝากข้อคิด คำคม การย้ำให้เห็นความสำคัญ คำแนะนำ และชักชวน การสรุปไม่ใช่ การย่อเรื่องทั้งหมด แต่เป็นการปิดท้ายก่อนจบ ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจ

ส่วนที่ 2 องค์ประกอบของการเขียนความเรียง

องค์ประกอบด้าน	แนวการตรวจ
1. เนื้อหา	<ol style="list-style-type: none"> 1. เนื้อหา มีความสมบูรณ์ ถูกต้องชัดเจน ตามเรื่องที่ ต้องการสื่อสาร 2. เนื้อหาจะต้องให้คำตอบว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร 3. เนื้อหาอยู่ในขอบข่ายของเรื่อง ไม่ออกนอกเรื่อง 4. เนื้อหามีความสัมพันธ์กัน ไม่ซ้ำซ้อน ไม่สับสนวุ่นวาย 5. เนื้อหามีการอธิบาย ขยายความ อย่างสมเหตุสมผล 6. เนื้อหา มีการยกตัวอย่างประกอบ อย่างชัดเจน
2. การเรียบเรียงความคิด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การลำดับเรื่องราว ดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์ เวลา สถานที่และมีความต่อเนื่อง สอดคล้องกัน 2. การใช้คำหรือวลี เชื่อมโยงข้อความใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม 3. การแสดงความคิด มีการใช้ข้อความสนับสนุนอย่างกะทัดรัด ชัดเจน
3. การใช้ถ้อยคำภาษา	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเลือกใช้ถ้อยคำ ใช้ได้อย่างถูกต้องตรงความหมาย กระชับ เข้าใจง่ายและไม่กำกวม 2. การใช้ถ้อยคำมีการเลือกสรรภาษาได้อย่างเหมาะสม กับเรื่อง 3. ไม่ใช้คำย่อ คำสแลง คำศัพท์ที่เข้าใจยาก และ คำภาษาต่างประเทศที่มีคำไทยใช้แทน

องค์ประกอบด้าน	แนวการตรวจ
4. การใช้ไวยากรณ์	1. การเรียงลำดับคำในประโยคอย่างเหมาะสม ถูกต้องตามตำแหน่งและหน้าที่ของคำ 2. ใช้ประโยคอย่างถูกต้องตามโครงสร้างของรูปประโยค 3. ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย หรือขาดคำสำคัญในประโยค 2. ใช้คำสรรพนาม คำลักษณนาม และคำเชื่อมอย่าง ถูกต้อง 5. ไม่ใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ
5. กลไกการเขียน	1. การสะกดคำ ถูกต้องทั้งตัวสะกด ตัวการันต์ 2. การเว้นวรรคตอนถูกต้อง 3. การใช้เครื่องหมายอื่น เช่น ไม้ยมก ไปยาลน้อย ไข่ปลา อัญประกาศ ฯลฯ ได้ถูกต้อง 4. ลายมืออ่านง่ายไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ไม่ขีดฆ่า

ส่วนที่ 3 สัญลักษณ์ที่ใช้แทนข้อบกพร่อง

การตรวจแก้ไขงานเขียนความเรียง เมื่อพบข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ กำหนดให้ใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้ แทนข้อบกพร่องที่ตรวจพบ

เครื่องหมาย

ความหมาย

|

เขียนให้ตรงแนวบรรทัดบน เช่น

โรงเรียน

บรรจง

+

เติมคำหรือข้อความที่ตกตรงนี้

+

/

แบ่งคำสุดบรรทัดไม่ถูกหรือเขียนแยกคำ เช่น

กระ/

ทะ

○

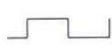
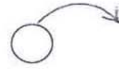
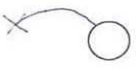

เขียนข้อความให้ติดกัน เช่น โรงเรียน ○ ของเรา

b

เว้นวรรคตอน หนึ่งช่วงตัวอักษร (วรรคเล็ก)

b○○

เว้นวรรคตอน 3 ช่วงตัวอักษร (วรรคใหญ่)

เครื่องหมาย	ความหมาย
	เลื่อนข้อความให้ต่ำลง
	เลื่อนข้อความให้สูงขึ้น
	เลื่อนข้อความไปทางซ้าย
	เลื่อนข้อความไปทางขวา
	ขยับย่อหน้าใหม่
	ไม่ต้องย่อหน้า
	ขีดเส้นใต้คำที่เขียนสะกดผิด ตัวสะกด ตัวการ์นต์
	จัดลำดับหรือข้อความเสียใหม่ เช่น แล้วแต่เห็นสมควร
	ให้ย้ายข้อความในวงกลมไปที่ลูกศรชี้
	น่าจะตัดคำหรือข้อความในวงกลมทิ้ง
	เว้นระยะให้เท่าๆ กัน เช่น ก ข $\sqrt{\text{ค}}$ ง
	เว้นบรรทัดไม่ได้ระยะ
	คำหรือข้อความที่สงสัยว่ามีที่ผิด หรือไม่ชัดเจน
	ใช้วงรอบคำที่บกพร่อง เช่น ผิดความหมาย คำย่อ คำสแลง หรือภาษาพูด เป็นต้น
	ใช้คำซ้ำกันในที่ใกล้เคียงกัน
	ใช้ภาษาผิดระดับ
	ผูกประโยคบกพร่อง เช่น ลำดับคำผิดตำแหน่งหน้าที่ ประโยคที่ขาดเอกภาพ หรือสัมพันธ์ภาพ เป็นต้น
	การลำดับความคิดสับสน หรือบกพร่อง

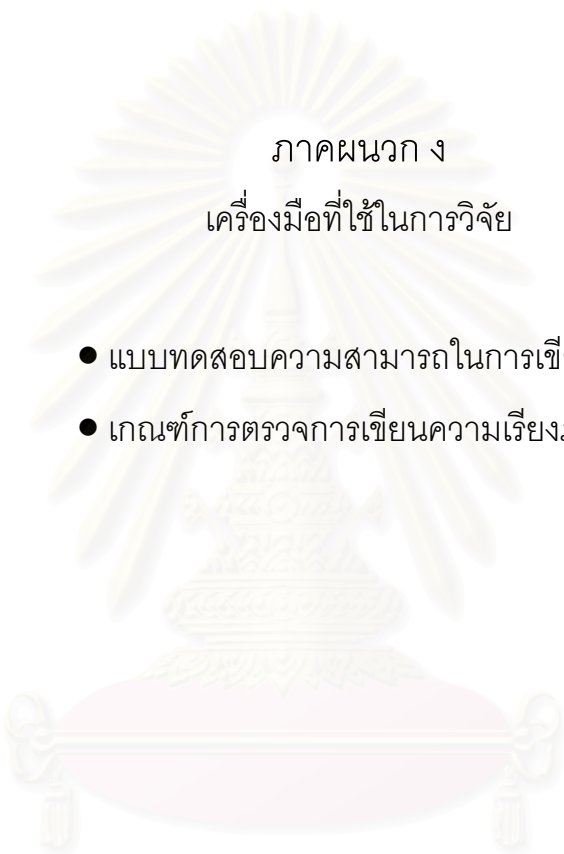
เครื่องหมาย	ความหมาย
ข	ขยายความไม่เข้ากับเรื่อง
อ	อ้างเหตุผลผิด หรือเหตุกับผลไม่สอดคล้องกัน
ก	ใช้ถ้อยคำสำนวน ไวยากรณ์บกพร่อง
ส	ใช้สำนวน คำพังเพยผิด
ร	รูปแบบผิด เช่น เขียนจดหมายไม่มีคำขึ้นต้นหรือคำลงท้าย ฯลฯ

ตัวอย่างการใช้สัญลักษณ์ตรวจแก้ไขข้อความที่บกพร่อง

การตัดผมในรูปต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับใบหน้าก็เพื่อให้เกิดการชวนดูและสนใจขึ้นทั้งนั้น ผ่านूंค่อยสูงขึ้นทุกทีนิยมกระโปรงแคบ+ ตะเข็บหน้า ตะเข็บหลัง ซิบหน้า ซิบหลัง! เสื้อคอกว้าง ๆ แขนสั้น ๆ บางคนใส่บาง ๆ เป็นการอวดเลื้อชั้นใน และผิวของตน ท่านชายหรือก็เหมือนกัน จะเอาชนะท่านหญิงให้ได้ นิยมกางเกงขาลีบ ๆ รัด ๆ หรือเรียกว่าทรงจิ้งเหลน หรือทรงทรมาน ทรงอัดค้ออะไรทำนองนั้น การกระทำเช่นนี้ไม่มีความหมาย นอกจากชวนดู นอกจากนั้นยังมีอะไรต่ออะไรอีกที่ทำเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เช่น หนึ่งละคร เป็นต้น หนึ่งที่มาจากนอกนั้นในสมัยก่อน ไม่สู้โลดโผนนัก การแต่งก็ไปจนเกินไป

แต่ในสมัยนี้ก็เลสของพวกฝรั่งเจริญรุ่งเรืองไปไกลมาก แล้วจึงทำหนังไปจนเกินไป การงุ่มง่ามน้อยน้อย การกอดกัน จูบกันในท่าต่างๆ เป็นเหตุทำให้จิตใจของตนดูเอนเอียงไปได้โดยง่าย "โลกนี้จึงปกครองไปด้วยกิเลส" อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

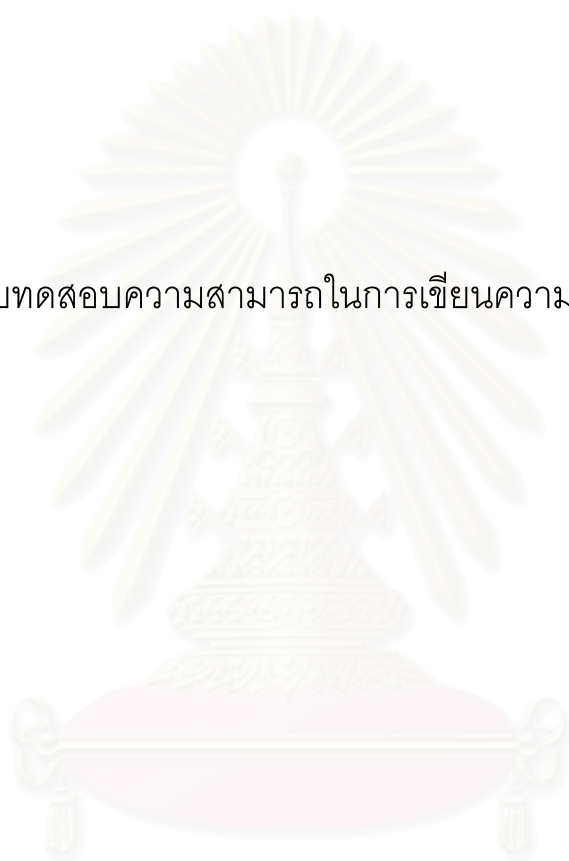

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย
- เกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้องานเขียนเพื่อการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

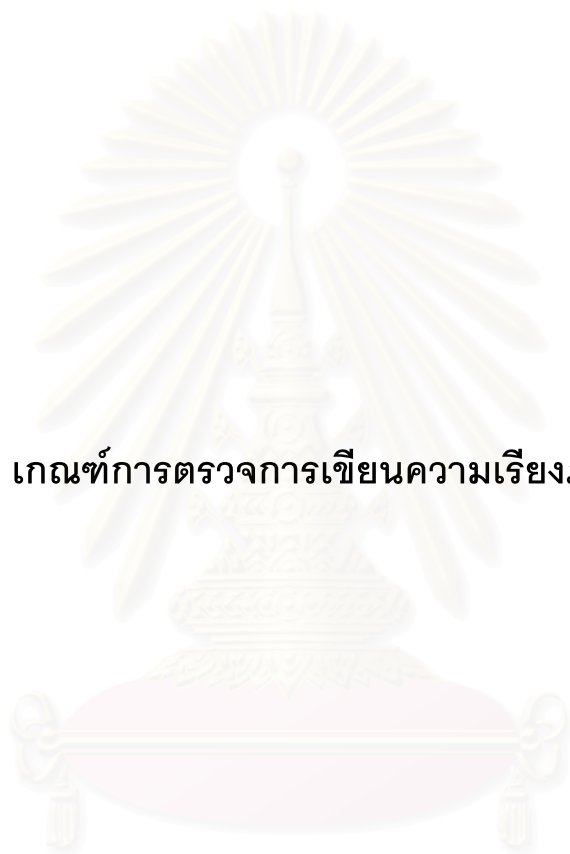
คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนความเรียงจากเรื่องที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ภายในเวลา ๕๐ นาที ความยาวในการเขียนไม่ต่ำกว่า ๓๕๐ คำ (ประมาณ ๑๗ บรรทัด) ลงในกระดาษที่อาจารย์แจกให้

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานพระราชดำริ ทรงสร้างพื้นฐาน และทรงเป็นแบบอย่างในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยพระองค์ทรงจัดให้มีโครงการตามพระราชดำริหลายโครงการ อาทิ โครงการชั้พัฒนา โครงการทำการเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนชาวไทยเห็นถึงแนวทางในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม รู้จักใช้ รักษา และฟื้นฟูธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมให้มีคุณค่ายาวนานและเกิดประโยชน์สูงสุด

จึงขอให้นักเรียนเขียนความเรียงในหัวข้อ “ รวมใจภักดิ์ รักษาสิ่งแวดล้อม ” เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๒

เกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงภาษาไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์การให้คะแนน และระดับความสามารถขององค์ประกอบแต่ละด้านของการเขียนความเรียงภาษาไทย

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
1. เนื้อหา	27-30	ดีมาก	มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนดีมาก สามารถเขียนได้ครอบคลุมเนื้อหา มีการยกตัวอย่างประกอบเนื้อหาอย่างครบถ้วน เขียนได้ใจความ มีสาระ น่าสนใจดีมาก เขียนขยายความต่อเนื่องและสมเหตุสมผล มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนเป็นอย่างดี
	22-26	ดี	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดี เนื้อหาขาดส่วนสำคัญบางส่วน มีการยกตัวอย่างประกอบเนื้อหาที่สำคัญบ้าง เขียนได้ใจความดี ส่วนใหญ่เขียนขยายความได้อย่างต่อเนื่อง และสมเหตุสมผล เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน
	17-21	ปานกลาง	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนพอสมควร สามารถเขียนเนื้อหาได้ตรงตามชื่อเรื่องเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีตัวอย่างประกอบ เขียนได้ใจความ เนื้อหาส่วนใหญ่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องแต่ขาดรายละเอียดในบางส่วน
	13-16	อ่อน	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนน้อย เขียนได้ไม่ตรงกับชื่อเรื่องและไม่น่าสนใจ ไม่สามารถเขียนขยายใจความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องได้ชัดเจน
	0-12	อ่อนมาก	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนน้อยมาก เขียนได้ไม่ตรงกับชื่อเรื่อง เขียนไม่มีสาระและไม่ได้ใจความเป็นส่วนมาก
2. การเรียบเรียงความคิด	18-20	ดีมาก	สามารถลำดับความคิด เรียบเรียงเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ได้อย่างต่อเนื่องสมเหตุสมผลดีมาก สามารถเขียนได้ความกะทัดรัด ใช้คำหรือวลีเชื่อมโยงใจความของ

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
3. การใช้ ถ้อยคำ	14-17	ดี	เรื่องราวและความคิดได้อย่างชัดเจนดีมาก มีเหตุผลสนับสนุนใจความสำคัญอย่างเด่นชัด
	10-13	ปานกลาง	สามารถลำดับความคิด การเรียบเรียงเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ บางครั้งไม่ต่อเนื่อง มีความสมเหตุสมผลดี สามารถใช้คำ หรือวลีเชื่อมโยงใจความเรื่องราวและความคิดได้ มีเหตุผลมาสนับสนุนใจความสำคัญ
	7-9	อ่อน	การเรียบเรียงเรื่องราวค่อนข้างสับสน ขาดการลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง ขาดรายละเอียดมาสนับสนุนใจความสำคัญ
	0-6	อ่อนมาก	การเรียบเรียงเรื่องราวสับสน เขียนไม่ได้ใจความ ขาดการลำดับความคิดอย่างสมเหตุสมผล เขียนได้น้อย
	18-20	ดีมาก	สามารถใช้ถ้อยคำ คำศัพท์ สำนวนภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และน่าสนใจดีมาก สื่อความหมายได้ชัดเจนดีมาก เข้าใจง่าย
	14-17	ดี	มีข้อบกพร่องเล็กน้อยในการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจน ใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหา
	10-13	ปานกลาง	ใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา และคำศัพท์ไม่ถูกต้องในบางครั้ง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
4. การใช้ ไวยากรณ์	7-9	อ่อน	ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาผิดมาก ทำให้มีความหมายสับสน และคลุมเครือในบางครั้ง มีความรู้ในการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และเขียนคำศัพท์ผิดมาก
	0-6	อ่อนมาก	มีความรู้ในเรื่องการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา และคำศัพท์น้อยมาก มีข้อมูลน้อยเกินกว่าที่จะประเมินได้
	22-25	ดีมาก	ความเรียงที่มีการใช้รูปประโยคซับซ้อนได้ดีมาก มีความสัมพันธ์ ระหว่างประธาน กริยา การเรียงลำดับคำ การใช้สรรพนาม บุพบท และสันธานได้ถูกต้อง
	18-21	ดี	ความเรียงที่มีการใช้รูปประโยคซับซ้อนได้ดี มีข้อผิดพลาดน้อยมาก ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประธาน และกริยา การเรียงลำดับคำ การใช้สรรพนาม บุพบท และสันธาน
	11-17	ปานกลาง	เรียงความที่มีการใช้รูปประโยคถูกต้อง แต่เป็นประโยคแบบง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่องโครงสร้างของประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประธาน และกริยา การเรียงลำดับคำ การใช้สรรพนาม บุพบท และสันธานแต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน
5-10	อ่อน	มีข้อผิดพลาดหลายแห่ง ในเรื่องโครงสร้างของรูปประโยคแบบง่าย ๆ และซับซ้อน มีข้อผิดพลาดมากเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประธาน และกริยา การเรียงลำดับคำ การใช้สรรพนาม บุพบท และสันธาน แต่ยังสามารถจับใจความสำคัญได้บ้าง	

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
5. กลไก การเขียน	0-4	อ่อนมาก	โครงสร้างของประโยคผิดพลาดมาก จนจับใจความไม่ได้
	5	ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องของกฎเกณฑ์ของการเขียนดีมากคือ มีรูปแบบ ที่ถูกต้อง มีการขึ้นย่อหน้าค่านำ เนื้อเรื่อง และสรุป ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ ได้ถูกต้อง เขียนด้วยลายมือบรรจงอ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า
	4	ดี	มีความรู้ในเรื่องของกฎเกณฑ์การเขียนดี มีข้อผิดพลาด น้อยมากในเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าเขียนด้วยลายมือบรรจงอ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า
	3	ปานกลาง	มีความรู้ในเรื่องของกฎเกณฑ์การเขียนพอสมควร มีข้อผิดพลาด ในเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง ไม่ได้ทำให้ ความหมายเปลี่ยน เขียนด้วยลายมือค่อนข้างอ่านง่าย มีความสะอาดเรียบร้อยพอสมควร มีรอยลบเป็นบางแห่ง
	2	อ่อน	มีความรู้ในเรื่องของกฎเกณฑ์การเขียนในวงจำกัด มีข้อ ผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนด้วยลายมือ อ่านยาก จับใจความได้ยาก มีการขีดฆ่า มีรอยลบการลบ ที่ไม่สะอาดหลายแห่ง
1	อ่อนมาก	มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์การเขียนน้อยมาก มีข้อผิดพลาด มากในเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนไม่เป็นตัวอักษร อ่านไม่ได้ งานเขียนสกปรก มีการขีดฆ่า และรอยลบมาก	

ประวัติผู้เขียน

นางสาวรุ่งทิพย์ วัฒนเสน เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ 17 มกราคม 2512 ที่อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง สำเร็จการศึกษาปริญญาการศึกษาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เมื่อปีการศึกษา 2533 และเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2540 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม อำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย